

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T. Y. MAZER

DELİLAH'IN ÜÇ RENGİ

Giriş

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Excel'deki harfler ve sayılar hareket ediyordu. 3'ün, tam yanında duran 8'le kafa tokuşturduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kırıştırdım. Yoksa 3 aslında yok muydu? 8 bana oyun oynayıp mitoz bölünerek 3'e mi evrilmişti?

Sayı 38 miydi, 83 mü? Yoksa sadece 8 miydi?

Gözlerimi sıkıca kapatıp üçe kadar saydım. Ya da hayır, beşe kadar sayacaktım, üç yeterince kafamı karıştırmıştı. Beş dediğimde parlak ekrana tekrar baktım. Hâlâ hareket ediyordu sayılar. Planlamayı bitirmeden dokümanı kapatmak istemiyordum ancak bünyem daha fazla çalışmama izin verecek gibi görünmüyordu.

Gözlüğümü çıkarıp dikkatle masanın üzerine koydum ve gözlerimi ovuşturdum. Çalışma masasından kalkmadan önce bacaklarımı esnettim. Alışkanlık gereği şirket e-postama girdim ve yenile tuşuna bastım.

Ekranın sağ alt köşesindeki saat 03.07'yi gösteriyordu. Yaşlıları çılgınlar gibi eğlenirken, cumartesi gecesini yeni ay planlamasını inceleyerek geçiren o işkolik bendim. Aslında işkoliklik, benim için biraz sığ bir tabirdi. İşimi aşkla yapıyordum ve benim için hafta sonu çalışmak da pekâlâ zevkliydi. Fakat bedenim benimle aynı kanıda olmadığını, az önce hata vererek göstermişti ama böyle ufak tefek iç isyanların kimseye zararı yoktu. *Umarım.*

Yeni bir e-posta yoktu. Acele etmeden arka planda açık olan dosyaları ve programları kapattım. Aslında bilgisayarımı kapatmayı tercih etmezdim, her an hazır olmak adına şarjda ve açık bırakırdım. Ancak bir gün birkaç programım çalışmamıştı ve şirketin bilgi işlem birimi, bu durumun bilgisayarımın 189 gündür açık olmasından kaynaklandığını söylemişti. Bu durumdan birazcık utanmıştım.

Bilgisayarı kapatmadan önce ekranın sağ alt köşesine yeni bir bildirim geldi. Elbette bunu okumadan geceyi sonlandıramazdım.

Acil kan ihtiyacı olduğunda tüm şirkete gönderilen çağrı e-postalarından biriydi. Bu tarz e-postalarda genellikle kan ihtiyacı olan personelin bilgileri, hangi departmanda ve görevde çalıştığı yazardı ancak bunda böyle bir ayrıntı yoktu. Kaşlarımı çatarak metni tekrar okudum. Uyku ısrarla bedenimi çağırırsa da vicdanım gereken kanın benim kan grubumla aynı olduğunu fısıldıyor ve bilgisayarı kapatmama engel oluyordu. Ayrıca bu saatte kim şirket e-postasını açıp kan ihtiyacı için harekete geçirdi ki?

Derin bir nefes alarak adres bilgilerine baktım. St. John Hastanesi evime çok da uzakta sayılmazdı. Vicdanım galip geldi ve iletişim için verilen telefon numarasını tuşladım. Telefon tek çalıştı açıldı. Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım:

”İyi geceler. Ben, Delilah Hazel. Kan vermek için arıyorum.”

“AB negatif mi?” diye sordu karşıdan gelen yorgun erkek sesi. Kabalığı karşısında kaşlarımı çattım, ters bir cevap verecektim ancak hemen bu fikirden vazgeçtim. Karşımdaki adamın hastanede yatan bir yakını vardı, nezaket beklemem saçma olurdu.

“Evet, bayım. AB negatif,” dedim derin bir nefes alarak.

“Bu numaraya konum atın,” dedi sabit bir sesle. “En hızlı şekilde olduğunuz yerden alınmanızı sağlayacağım.”

“Gerek yok, benim arabam va...” Sözlerime devam edemeden telefonun yüzüme kapandığını fark ettim.

İkinci kabalığı karşısında derin bir nefes daha aldım ve kendi kendime tekrarlardım:

“Sakin ol, Del. Karşıdaki sadece üzgün ve yorgun biri.”

10 dakika sonra zil çaldı. Trençkotumu ve ayakkabılarımı çoktan giymiş, kapının girişindeki pufa oturmuş, aynadaki yorgun ifademle bakışıyordum.

Diyafonun tuşuna basarak cevap verdim:

"Kim o?"

"İyi geceler, Bayan Hazel. Sizi St. John Hastanesine götürmek için geldim."

"İnıyorum," dedim ancak tereddütlüydüm. Pekâlâ, paniğe gerek yoktu. Kimse Matthis Projects şirketinin e-posta hesabını hackleyip beni kaçırmak için böyle bir bahane uydurmuş olamazdı, değil mi? Hem güvenlik ağımız o kadar kuvvetliydi ki, biri böyle bir şeyi başarmışsa onunla tanışmaktan memnuniyet duyardım. *Tabii*.

Asansörün tuşuna bastım ve trençkotumun eteklerini düzelttim. Berbat görünüyordum ancak hastaneye gidiyordum, mak-yaj yapacak hâlim yoktu.

Apartman kapısından çıktığım anda havanın ne kadar soğuk olduğunu hissettim. Royal Oak'ta aralık ayları çok soğuk geçerci. Hava sıcaklığı gece -15'e kadar inerdi. Ancak bu kış küresel ısınma Detroit'i de etkilemişti ve beklenen soğuk hava henüz gelmemişti. Yine de gece dışarı çıkmadığım için, şu an hissettiğim soğukla karşılaşmayı beklemiyordum. Trençkot giyerek yanlış bir seçim yapmıştım.

Etrafıma bakınca kaldırımın kenarında bekleyen lüks arabayı gördüm. Bir yerden tanıdık geliyordu ancak buna kafa yoramayacak kadar yorgundum. Beni gören sürücü hızla arabadan inerek selam verdi ve kapımı açtı. Koltuğa yavaşça otururken aracın içindeki sıcaklığı tüm hücrelerimde hissetmiş, çoktan mayışmaya başlamıştım.

Matthis Projects şirketine başladığım ilk günü hatırlayarak kollarımı birbirine doladım. Tam beş yıl önce, üniversite ikinci sınıftayken, yaz tatilinde boş durmamak adına Matt'in, yani eniştemin, bana ayarladığı staj için çalışmaya başladığım şirket, üç ayda hayatımın anlamı olmuştu. Sosyoloji okuyup, lisans eğitimim sonrası psikoloji alanında akademik kariyer yapmak isterken birdenbire kendimi sayısal bir alanda çift ana dal yaparken bulmuştum.

Ders çalışmayı çok seviyor olsam da günün sonunda olmak istediğim yer Matthi'sti. Bunun için ne gerekiyorsa yapmayı kafaya koymuştum. Öyle ki lisans bittiğinde ilk iş olarak şirketin açık pozisyonlarına başvurmuş ve görüşmelere çağrılmış ancak yeterli bulunamamıştım. Aylarca süren yetersizlik hissi ve depresyon sonrası ablamın ve eniştemin destekleriyle kurslara gitmiş ve bir sene sonra tekrar başvurmuştum. İşte şimdi, hayalini kurduğum şirkette tam bir buçuk senedir proje yöneticisi olarak görev yapıyor, çalışkanlığımla takdir ediliyor ve süpervizörlüğe aday gösteriliyordum.

Bazı insanların işkolikliğimi fazla yapay, hatta gülünç bulduğunun farkındaydım ancak onlar bu işin, yaşamımın anlamı olduğunu bilmiyorlardı.

Annemi ve babamı kaybettikten sonra hayatımı devam ettirmek için elimde bir avuç neden kalmıştı. Aslında bir avuç bile değildi. Üç neden, renksiz hayatıma kattığım üç renk... Onlardan biri de işimdi ve buna sıkı sıkıya bağlanmakta bir sakınca görmüyordum.

Bir de Bay Howard vardı. Anthony Howard. Çalışmalarına hayran kaldığım, genç yaşta edindiği başarılarla asla yetişemeyeceğimi bildiğim hâlde kendime inatla örnek aldığım, bu dünyaya ait olduğuna inanmak istemediğim insan...

Onu ve başarılarını birçok kişiden dinlemiş ancak onunla tanışmaya asla cesaret edememiştim. Şirketin CEO'su olmasına rağmen düzenli olarak çalışan yemeklerine katılır, seminer verir ve departmanları dolaşırdı. Ancak tüm bu zamanlarda görünmez olmaya çalışır, onunla göz temasından bile kaçınırdım.

Çünkü onunla tanıştığımda öylesine bir personel olmak istemiyordum. Bir buçuk yıllık deneyimim ve elimde gurur duyacağım tek bir proje bile olmadan karşısına çıkmak küçük düşürücüydü. Bir kez daha *yetkin değilsin* bakışlarını görmeye katlanamazdım. Hele de ondan...

Bay Howard'a "yakışıklı" demek, tek başına yeterli değildi. Her şeyden önce karizması ve kendinden emin duruşuyla etkiliyordu insanları. Nazikti, güler yüzlüydü. Çalışanlarına mutlaka selam verirdi, vakti varsa sohbet etmekten kaçınmazdı. Tüm bunları yaparken ışıltı saçan aurası etrafındakilerde hayranlık uyandırırıldı.

Oldukça güzel bir kadın olan sevgilisi Melanie ile de -bildiğim kadarıyla- bir süredir aynı evde yaşıyordu. Onu mutlu görmeyi seviyordum. Böyle bir adam aşk hayatında da mutlu olmalıydı.

Derin bir nefes alarak aracın 03.38'i gösteren saatine baktım. O sırada hastanenin acil servisinin ışıkları arabanın içini aydınlattı. Sürücü, aracı girişin az ilerisine çekti. Ardından hızla kapısını açıp benim kapıma yöneldi. Acelesi olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Umarım zamanında yetişirdik. Oturduğum yerden hızla kalkarak benim için açılan kapıdan indim.

Uzun boylu sürücünün yüzüne yeni dikkat ediyordum. Jilet gibi bir takım elbise giymişti. Yüzündeki sabit ifadeyle bana döndü: "Bu taraftan, Bayan Hazel."

Seri bir şekilde acil servisin kapısından girdik. Asansörlere yöneldiğimizde adımlarımı ona uydurmakta zorluk çekiyordum. "Ameliyathane" yazan tuşa bastığını görünce merakla ona döndüm:

"Hasta kimin yakını? Yani bizim şirketten olduğu kesin ancak e-postada kişi bilgisi yazmıyordu."

O sırada ameliyathane katına geldik ve kapı açıldı. Adam beni hiç duymamış gibi kapıyı açarak önden çıkmam için bekledi. Kaşlarım çatılsa da asansörden indim. Koridora göz attığımda ameliyathane katının bomboş olduğunu fark ettim. Devasa katta ne bir hemşire ne de bir doktor görünüyordu.

Bu işte bir gariplik vardı.

Koridorun sonuna ilerlerken oldukça ürkektim.

Yaklaştıkça ameliyathane kapısında birinin beklediğini gördüm ve o anda adımlarımı durdurmak istedim.

O olamaz. Burada olamaz. Bu şekilde olamaz.

Kuru kuru yutkunduktan sonra birkaç saniyedir nefes almadığımı fark ettim. Âdeta olduğum yerde kalmıştım, kıpırdamıyordum.

Yorgun bakışlarının arasından beni fark ettiğinde yaslandığı duvardan hızla doğruldu. Üzerinde lacivert bir takım elbiseden kalanlar vardı. Önü neredeyse tamamen açılmış bir gömlek ve kırıkmış bir pantolon... Buna rağmen aurası, orada olduğunu tüm hastaneye duyurmak için parlıyordu. Birbirine karışan saçının simsiyah tutamlarını düzeltmeye gerek duymayarak ela gözlerini bana çevirdi. Saçlarıyla gözlerindeki uyumsuzluktan doğan ahengi bu kadar yakından görebildiğime inanamıyordum. Kolonyasının kokusu burnuma ulaşırken elini bana uzattığını fark ettim ve bir kez daha yutkundum.

“Bay Howard,” dedim sonunda sesimi bularak. Yıllardır bu ismi söylemek için beklemiştim. İçimden defalarca tekrar ettim.

Bay Howard, Bay Howard, Bay Howard, Anthony Howard...

O nlarca dönüm noktası yaşamıştım. Annemin ölümü, ablamla yaşamaya başlamam, Matthis şirketinde staja başlamam, üniversitede ana dal değiştirmem, kendi evime taşınmam, Matthis şirketine kabul edilmemem, Matthis şirketine *sonunda* kabul edilmem...

Ve şimdi, yine o anlardan birindeydim. Kurumuş dudaklarım ve her an uykuya hazır görüntümle savunmasız bir hâlde dönüm noktalarımın birine bakıyordum. İdolüm olan yöneticim tam karşımda durmuş, benimle tanışmak üzere bekliyordu. Hem de böyle bir anda.

Benden daha darmadağın görünse de kaşlarını kaldırarak yorgun gözlerle beni süzdü.

“Bayan Hazel,” dedi. İsmimi ondan duymanın verdiği şokla bir süre daha yüzüne aptal aptal bakmaya devam ettim. Boğazını temizlediğinde kendime geldim ve elimi uzatarak yaşadığım şoktan çıkmaya çalıştım.

“Lütfen, ‘Delilah’ deyin,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Sizi görmeyi beklemiyordum, e-postada...”

Sözümü bir bakışıyla keserek elimi daha sıkı tuttu. Nasıl oldu, anlamadım ama bana doğru eğilerek, “Biliyorum,” dedi.

Tokalaşmayı bırakmıştık ancak elim hâlâ avucunun içindeydi. Teninin sıcaklığı karşısında ürpersem de dizlerimi sabit tutmaya çalıştım.

Elimi yavaşça çekerken aldığım nefesin yetersiz geldiğini hissetmeye başlamıştım. Az önce tenime değen avucunu kapatarak gözlerini benimkilere sabitledi.

Ela gözleri dikkat dağıtıcıydı.

“Telefondaki kabalığım için affet,” dedi yumuşak bir sesle. “E-postanın bilgi içermediği doğru, özel bir durum söz konusuydu. Tüm şirketin, Melanie’nin kaza geçirdiğini öğrenmesini istemiyorum.”

“Ah,” dedim dudağımı ısırarak, “kız arkadaşınız, o iyi mi?”

“Olacak,” dedi keskin bir sesle. Yüzüne saniyeler içinde çöken hüznün içimi acıtmıştı. Öyle ki kalbime çöken ağırlık somut bir kütle gibi bedenimi sallıyordu. Daha kan vermeden yorgun düşmüştüm.

Arkamızdaki ayak sesinden hemşirenin geldiğini fark ettim.

Hızlıca Bay Howard’a dönüp mahcup bir şekilde gülümsemdim. “Kız arkadaşınız için çok üzgünüm, Bay Howard. Bana bu konuda güvenebilirsiniz.”

“Güvenebileceğimi biliyorum, Delilah,” dedi. Hemşireyle beraber yürümeye başladım ve arkaya döndüm. Bay Howard’la gözlerimiz son defa buluştu. Dikkatle bana bakmayı sürdürdüğünü görünce kızarak önüme döndüm.

Daha önce kan vermiştim ve bu işlemin on on beş dakika sürdüğünü biliyordum. Birtakım sorulardan sonra kan vermeye uygun olduğum anlaşıldı. Özel bir odaya getirilmiştim ve yatacağım yatak oldukça konforlu görünüyordu. Çok uykucu biri sayılmazdım ancak yaklaşık yirmi saattir uyumadığımı düşünürse bu yatağı hak ediyordum.

Koluma batırılan iğne canımı hafiften yaksa da bir süre sonra iğnenin batırıldığı yer uyuştı. Böylece kendimi yatağın konforuna bıraktım. Çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaştı ve tek yapabildiğim, üzerimdeki pikeye biraz daha sokulmaktı.

Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam uzun sürmedi. Uyuyakalmış olmalıydım. Başımı pencereye çevirdim ve jaluziden sızan güneş ışığını fark ettim. Derin bir nefes aldım. Acaba kaç saat uyumuştum?

Hızla kalkmaya çalışırken odadaki kokuyu hissettim. Pekallı işler iyice garipleşiyordu.

“Söylesene, Delilah. Cumartesi, gece 3’e kadar seni oyalayan ve acil durum e-postasını görmeni sağlayan neden neydi?”

Sorusu ve yumuşak sesi karşısında gözlerimi bir süre kırpıştırma ihtiyacı hissettim. Sesin sahibine dönmek için tamamen doğruldum. Yatağın yanındaki koltuğa oturmuş, gözlerini bana dikmişti. Üzerinde açık mavi bir gömlek, altında da lacivert bir kot pantolon ve tahminimce özel tasarım olan günlük ayakkabılar vardı. Duş alıp kendine geldiği, aydınlanan yüzünden ve taranmış saçlarından belliydi. Hafifçe çıkan sakalları esmer yüzüne farklı bir hava katmıştı. Uzun bacakları oturduğu koltukta o kadar eğreti duruyordu ki bir saniyeliğine de olsa koltuğun daha yüksek olması gerektiğini düşündüm.

Vay canına! Onu daha önce spor kıyafetler içinde görmemiştim. Eh, onu daha önce şirket dışında görmemiştim ki.

“Melanie, yani Bayan Wille, o iyi mi?” diye sordum merakla. Gülümsedi. “Çok daha iyi. Ancak soruma cevap vermedin.”

“Neden merak ediyorsunuz?” dedim huzursuzlanarak. Rahatsızlığımın nedenini ben de bilmiyordum. Bir partide kokain çekiyor değildim ya.

“Merak, çoğu zaman nedeni olmayan bir dürtüdür, Delilah,” dedi sakince. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı ve buna nasıl bir anlam yüklemem gerektiğini bilemiyordum. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ancak hâlâ sabırla cevap vermemi bekliyordu.

“Vereceğim cevap beni bir yalaka gibi gösterecek, bunun olmasındansa bir partide kokain çektiğimi düşünmenizi yeğlerim.”

Keşke çenemi kapalı tutabilseydim.

Ahenkli kahkahası odayı doldururken dişlerini görmekten büyük bir zevk aldım. Kocaman bir gamzesi vardı. Daha önce bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim. *İyi de bana ne?*

“O zaman kanında uyuşturucu taraması yaptırmadığıma pişman olmalıyım,” dedi gülümseyerek.

“Siz söyleyin,” dedim düz bir ifadeyle. “Söz konusu, kız arkadaşınızın hayatı. Ben olsam kan bağışçısını bir dizi *check up*tan geçirirdim.”

Gözlerine, yine anlamını çözemediğim bir ifade yerleştirerek kafasını sola yatırdı ve beni incelemeye devam etti. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Üzerimde bir çeşit personel kişilik envanteri falan mı yapmaya çalışıyordu? Gözlerini üzerinden çekmeyeceğini anladığımda derin bir iç çektim.

“Pekâlâ, gelecek ayın planlamalarını kontrol ediyordum.”

“Cumartesi gecesi mi?” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Ah!” diye inledim. “İşte ben de bu tepkiden bahsediyorum. Uydurduğumu ya da yalakalık yaptığımı düşünüyorsunuz. Ancak anlamıyorum, cumartesi ya da boş vakitlerinde çalışmanın nesi kötü? Benim hobim çalışmak olamaz mı?”

“Hey, rahatla,” dediği anda sıcaklığını elimin üzerinde hissettim. Avucu bu sefer çatı görevi görerek elimin üstüne kapanmıştı. Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında kızaran yanaklarımı gizlemeye çalıştım.

“Dediğin gibi düşünmüyorum. Sadece ilk defa bana bu kadar benzeyen biriyle karşılaşıyorum. Şaşırdım, Delilah.”

“İltifat ediyorsunuz,” dedim utançtan yerin dibine girerek. “Sizinle aynı cümle içinde bile düşünemiyorum kendimi.”

“Gülünç olma,” dedi elimi hafifçe okşayarak. “Daha bu sabah Melanie’nin hayatını kurtardın. Her şeyden öte, sana büyük bir teşekkür borçluyum.” Mahcup duruşu karşısında yüzündeki ifadeyi düzeltmek istedim.

“*Bu bir insanlık görevi* klişesine girmemi istemiyorsanız devam etmeyin bence,” dediğimde tekrar gülmeye başladı. Ancak benim aklım, elimin üzerine değen sıcaklığındaydı. İçten içe kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Hadi ama! Beş yıldır tanışmak için can attığım efsane, elimi tutuyor ve bana gülümsüyordu. “İmkânsız diye bir şey yoktur” sözüne inanmaya başladığımı hissediyordum. Elimini istemeyerek de olsa yavaşça onunkinden kurtardım ve belli belirsiz gülümseyerek kahkahasına karşılık verdim. Günün sonunda kan verdiğim kişi sevgilisiydi. Muhteşem gülüşünün etkisi altında kalmamalıydım.

Odada oluşan bir anlık sessizliği kapının tıklama sesi böldü. Kapıdan başını uzatan takım elbiseli genç adamın, şoförü olduğunu hatırlayabilmişim.

“Bay Howard, Bayan Wille uyandı, sizi görmek istiyor.” Bakışlarımı hızla ona çevirdiğimde derin bir nefes verdiğini gördüm. Yüzüne bariz bir rahatlama hissi yayılmıştı. Elini sakallarında dolaştırdı ve başını sallayarak onayladı.

“Teşekkürler, Brandon. Geliyorum.” Şoför kapıyı kapattıktan sonra Bay Howard bana döndü ve elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Delilah. Herhangi bir ihtiyacın olduğunda bana ulaşmaktan çekinme.” Cebinden çıkardığı özel kartviziti gördüğümde irileşen gözlerle ona baktım.

“Buna gerek yok, efendim.”

Kısık gözlerle beni süzdükten sonra başını eğdi. “Efendin olacak kadar yaşlı olduğumu düşünmüyorum.”

“Hayır, hayır,” dedim toparlanarak. “Öyle demek istemedim. Ancak yardımınıza ihtiyacım olacağını sanmıyorum.”

Kaçamak bir gülüş bırakıp odadan çıkmaya hazırlandığında sözlerim boğazıma takılı kalmıştı. “Hoşça kal, Delilah,” dedi. Kısık bir sesle, “Siz de,” demekten fazlasını yapamadım.

O gittikten sonra bir süre şaşkın gözlerle kapıya bakakaldım. Ne zamandır yanımdaydı? Uyurken beni görmüş müydü? Onun kadar ince bir adamın sevgilisinin başında beklemek yerine, benimle sohbet etmek istemesi ayrıca ilginçti. Bir an, *hayatımdaki insan kaza geçirse ne yapardım*, diye düşündüm ancak içim bu düşünceyi bile filizlendiremeyecek kadar boştu.

Sanırım, Bay Howard’ın garip yönüyle de az önce tanışmış bulunuyordum.

Trençkotumun önünü sıkı sıkı kapatıp dün gecedен aşına olduğum dondurucu soğuktan korunmaya çalıştım. Detroit şehir merkezinde taksi bulmak kadar zor bir şey varsa o da bunu soğukta yapmaya çalışmaktı.

Hastanenin önünde taksi beklerken, çok değil, birkaç saat önce misafiri olduğum araba önümde durdu. Sürücüsü araçtan inip, bana yaklaşıncâ kaşlarımı kaldırdım.

“Günaydın, Bayan Hazel. Sizi evinize bırakmak için geldim.”

“Günaydın,” dedim. Soğuktan ağzımdan buhar çıkıyordu. “Brandon’dı, değil mi?”

“Brandon,” dedi hızla. “Brandon Cole”

Ciddi bir şekilde, “Pekâlâ, Brandon,” dedim. “Memnun oldum. Ancak Bay Howard’a yeterince zahmet verdim. Taksiyle gidersem kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Arkamı dönmeme fırsat vermeden cevap verdi:

“Evinize sağ salim vardığınızı bilmek Bay Howard’ı sevindirecektir. Lütfen, size eşlik etmemi izin verin.” Ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım ve burnumdan nefes aldım.

Bir adım atıp, “Tamam,” dediğimde Brandon hemen kapımı açmak için eğildi.

Kısa yolculuğumun ardından eve vardığım anda tek düşündüğüm, sıcak bir fincan çay ve midemi susturacak hızlı bir kahvaltıydı. En azından o günün tatil olduğunu düşünmek bile rahatlatıcıydı. Kapı girişinde hızla ayakkabılarımı çıkararak sıcacık ev botlarımı giydim ve zaman kaybetmeden ısıtıcının tuşuna bastım. En sevdiğim kahverengi kupayı raftan indirdiğimde su çoktan ısınmıştı.

Sallama çayı kupaya yerleştirdikten sonra bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürmeye başladığım sırada üstümdeki kokuyu fark ettim. Kıyafetlerime hastane kokusu sinmişti. Çokça. Ekmeği bıraktım ve banyoya geçtim. Hızla üzerimdeki kaktan ve pantolondan kurtulduktan sonra kısa ama sıcak bir duş aldım. Ardından rahat bir şeyler giydim.

Çayımı yudumlayıp ekmeğimden bir ısırık aldığım an, biraz olsun kendime gelmişim. Saatin daha 10 olduğunu görünce, rahatlayarak derin bir nefes aldım. En azından pazar günüm hâlâ benimdi. Birkaç saat öncesini düşündükçe kahkahalara boğulasım geliyordu. Bay Howard’la tanışmıştım. Benimle sohbet

etmişti, hem de dakikalar boyunca. Gülümseyerek fıstık ezmesi
ekmeğinden bir parça daha kopardım.

Zil sesini duyduğumda, ana döndüm ve gülümsemem soldu.
Dennis bu saatte gelmiş olamazdı. Pazar sabahı kahvaltı ritüel-
lerinden sonra kiliseye giderdi. Üst komşularım Ellie ve Kate'in
de bildiğim kadarıyla arkadaşlarıyla brunch planı vardı. Geriye
sadece apartman görevlisi Bay Jackson kalıyordu. Neşeli hâlime
geri dönerek ayağa kalktım. Muhtemelen gece beni alıp sabah
eve bırakan şoförü soracaktı. *Meraklı bunak!*

Apartman kapısının değil de daire kapımın çalıyor olduğunu
fark edince gülmeye başladım. İsrarla çalıyordu.

"Geliyorum, Bay Jackson! Biraz sabırlı ol."

Kapıyı açtığım anda bir adım gerileyerek gözlerimi kırıştırdım.

Bay Howard, sol omzu kapı pervazına yaslanmış, kaşları ha-
valanmış bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Sanırım Bay Jackson'ı bekliyordun," dedi gülümseyerek.

Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Hayır," dedim. "Bay Jackson apart-
man görevlimiz, bu saatte ondan başka kimse kapımızı çalmaz."

Neden açıklama yapıyordum ki? Kendimi toparlayarak sabah-
lığımın önünü kapattım. Bu tavrım karşısında çarpık bir şekilde
gülümsedi. Kaba olmak istemiyordum ancak anlamıyordum.

"Burada ne yapıyorsunuz, Bay Howard?"

Gülümsemeyi sürdürdü. Bu şekilde durmaya devam ederse
kendime gelemeyecektim.

"Gerçekten kokain çekip çekmediğini merak ettim, diyelim."

Duyduklarım karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak
sandım. Bu hâlimi gören Bay Howard'ın gülümsemesi daha da
büyüdü.

Bana acımış olacak ki eline cebine atarak bu sabah hastanede
verdiği ancak komodinin üzerinde bırakarak almayı reddettiğim
kartviziti tekrar uzattı.

"Bunu unutmuşsun," dedi. Dudaklarımı çizgi hâline getire-
rek bir süre duraksadım.

“Unutmadığımı biliyorsunuz, Bay Howard.”

“Pekâlâ, Bayan Hazel,” dedi derin bir ciddiyetle.

“Belki beni evine konuk edersen, Bay Howard’dan Anthony’ye geçiş yapabilirim. Hem bu şekilde kartvizitimi burada unutup, prensiplerini bozmadan dolaylı bir şekilde almanı sağlayabilirim.”

Bu adam benimle dalga mı geçiyordu? Tanrı bilir, ne tür bir şakanın içindeydim. Anthony Howard evime konuk mu olacaktı? Sanırım bilgisayar başında uyuyakalmıştım ve oldukça ütopik bir rüyanın ağına takılmıştım.

“Beni burada daha ne kadar bekleteceksin?” diye sorduğunda zihnimde dolaşan sorulara yanıt vermiş oldu. Onun aurasında kalmak, ıssız bir çölde serap görmek gibiydi. Üzerindeki sütü kahverengi trençkotunun düğmelerini yakasına kadar bağladığına göre üşümüştü. Telaşla kapının önünden çekilerek içeri girmesi için yol verdim. Sıcak bir gülümseme eşliğinde antreye adımını attı ancak daha fazla ilerlemesine izin vermedim.

“Bay Howard, evimin içinde ayakkabı ile dolaşmayı tercih etmiyorum.”

Bir an şaşırıp kaşlarını kaldırırsa da itiraz etmedi ve eğilerek ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı. Evet, patronuma kendi evimde patronun ben olduğumu açık bir şekilde belirtmiştim. Bir dakika sonra, az önce uyuklamayı planladığım kanepeme oturmuştu ve gözlerini küçük evimde gezdiriyordu.

Evimi seviyordum. Tüm kitap koleksiyonumu sığdırabildiğim bir kütüphanem, yeterince ferah bulduğum yatak odam ve mutfakla birleşmiş bir salonum vardı. Fazla eşyam olmasa da evimi zevkle döşediğime inanıyordum.

Gözlerinin duvardaki fotoğraflarda olduğunu görünce dikkatini çekmek adına huzursuzca kıpırdandım. Özel alanıma girmesini istemiyordum. “Kahve ya da çay alır mıydınız?” diye sordum elimdeki çay fincanını göstererek.

“Espresso,” diye gülümsediğinde tezgâhta duran kahve makinesi fark etmiş olduğunu anladım. Dikkatli bir adam olduğunu biliyordum ancak yine de şaşırmadan edemedim. Sonuç odaklıydı. Kestirmeden ilerliyor, ekstra diyaloga girmeye gerek duymuyordu. *Ya da ben abartıyorum.*

Hızla espressoyu hazırlama çabasına girsem de ellerimin titrediğinin farkındaydım. Kaldı ki karşısında uzun, pembe ve yün bir sabahlıkla duruyordum. Bir de heyecanımı belli edip rezilliğimi farklı bir boyuta taşımaya niyetim yoktu.

Ayağa kalktığını görünce telaşla kahveyi götürdüm. Ancak ayakta durmayı tercih edecek gibiydi. Fotoğraflarımı görmemeliydi.

En ciddi ses tonumla, “Bay Howard,” dedim. “Ziyaretinizi neye borçluyum?” Önüne geçip fotoğraflarımla arasına girmiştım. Neyse ki gözleri çocukluğumdan bir karede takılı kalmıştı. Daha fazlasını görmesine gerek yoktu. Bu ciddi çıkışım karşısında bir an gözlerini kısarak deyim yerindeyse beni baştan aşağı süzdü.

“Küçüklüğünden beri hiç değişmemiş gibisin. Sadece büyümüşsün, yüzün ve gözlerin aynı.”

Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Bunu ne anlamda söylediğini bilmiyordum.

“Buna ne cevap vermem gerektiğini bilmiyorum,” dedim dürüst bir şekilde. Gülmeye başladığında kafam karışık bir şekilde ona bakıyordum.

“Normalde de bu kadar neşeli misiniz?”

Kahvesinden bir yudum alıp, “Hayır,” dedi. Arkamdaki fotoğrafları da görmek istediğini belirtir bir şekilde kıpırdandı.

Bu kez buz gibi bir sesle, “Bay Howard,” dedim. “Burası benim özel alanım.”

Bu küçük ultimatolum karşısında gözleri tekrar kısılsa da cevap vermedi. Kanepedeki yerine döndüğünde ben de karşısındaki tekli koltuğa geçtim, bağdaş kurdum ve artık soğumuş olan çayımı avuçlarımın arasına aldım.

"Sizi dinliyorum, efendim."

" 'Anthony' de lütfen" dedi gülümseyerek. Tüm ciddiyetine rağmen o, beyaz dişlerini göstermekten çeklinmiyordu. Teklif ettiği, hatta vadettiği şey o kadar özeldi ki anın heyecanına kapılıp gitmekten korktum. Ona bir arkadaşı, bir yakını gibi adıyla seslenebilmek... Bunun vereceği hazzı tahmin edemiyordum. Cevap vermek yerine sadece başımı salladım.

"Eğer kız arkadaşınızın yaşadığı kazanın duyulmasından endişeleniyorsanız merak etmeyin," dedim sakın bir şekilde.

Kesin bir sesle, "Sana güvenebileceğimi bildiğimi zaten söyledim, Delilah," dedi. Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra ekledi:

"Sana verilen isimle hiç uyuşmuyorsun."

Bu adam kesinlikle beni test ediyordu. Öyle şeyler söylüyordu ki nasıl cevap vermem gerektiği konusunda tek bir lanet fikrim bile oluşmuyordu. Derin bir nefes aldım.

"Bay Howard."

"Anthony," diye düzeltti anında.

"Peki, Anthony," dedim ve tekrar nefes aldım. "Ziyaretiniz gerçekten çok nazikti. Ancak ben neden burada olduğunuzu hâlâ anlayamadım," dedim bir çırpıda.

"Sadece teşekkür etmek için buradayım, Delilah," dedi. Dudaklarındaki ahenkli kıvrıma birkaç saniye takıldığım için ardından bir fısıltı şeklinde söylediği "şimdilik" ifadesini yanlış anlamış olma ihtimalim oldukça yüksekti.

Kahvesini bitirip, kapıya yöneldiğinde uysal bir şekilde arkasından gittim. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Onu evimde ağırlamam yanlış geliyordu ancak teşekkür etmek için geldiği düşünülürse mazur görülebilirdi. Sonuçta sevdiği kadının yaşam mücadelesine katkıda bulunmuştum.

Kapıdan çıkmadan önce duraksayarak bana doğru döndü.

"Çok misafirin oluyor mu, Delilah?"

İsmimi onun sesinden duymak, içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu.

Saçlarının özenli taranışı, kirli sakalları, parfümü, ceketini giyişindeki zarafet... Hepsi o kadar büyük bir uyum içerisindeydi ki bu adamın mükemmel olmak için yaratıldığını düşündüm. Onu gördükten sonra Tanrı'ya nasıl inanmazdınız ki? Alnındaki dikey izlerini daha yeni fark ediyordum. Çok eski oldukları, haylaz bir çocukluk döneminden kaldıkları belliydi. Onu bu kadar inceliyor olmam hoş değildi.

"Pek sayılmaz," dedim düşüncelerimi hızlıca toparlayarak.

Başıyla onayladıktan sonra elini uzattı. "Yardımların için teşekkür ederim. Bir ihtiyacın olursa bana ulaşmaktan çekinme. Kahve sehpa da kartvizitimi bulabilirsin. Orada cep telefonu numaram da yazıyor."

"Hayır" cevabını kabul eden biri değildi. Aramayacağıma emin olmama rağmen kafa salladım.

"Kız arkadaşınıza sevgilerimi iletin. İyi olmasına çok sevindim. Sizin gibi nazik birine sahip olduğu için çok şanslı."

Cevap vermedi. Sessizce kapıyı açtıktan sonra son bir defa gülümseyerek çıktı.

Şimdi zihnindeki sorulara yenileri eklenmişti. Sevgilisi ağır bir ameliyattan çıkıp hastanede yatan birinin, çalışanının evinde ne işi vardı? Ya da neden bu kadar ısrarcıydı? Yıllarca başarılarını takip ettiğim, idolüm kabul ettiğim kişinin özel hayatına sadece birkaç saat dâhil olmuşum ve şimdiden onun hakkında bilmediğim binlerce şey olduğunu hissetmişim. Tek bildiğim, onunla konuştuğum süre boyunca hissettirdiği güvendi. Her hareketinde, her sözünde, karşısındakine aşıladığı bir güven tohumu vardı. Belki de bu yüzden bu kadar başarılıydı.

İtiraf ediyorum, o gittikten sonra ilk işim, adını Google'da aratmak ve Melanie ile olan fotoğraflarına bakıp muhteşem uyumları karşısında iç çekmek olmuştu. Az önce onun kusursuzluğu karşısında bu paspal hâlimle durmak yeterince utanç verici değilmiş gibi, bir de dünya üzerindeki en güzel çiftlerden biri olduklarından emin olmuşum.

Anthony'nin yakışıklı ve oldukça çekici olduğunun farkındaydım. Ancak bu zamana kadar sadece başarılarına odaklanmış; kişiliğine, eğitimine ve becerilerine hayranlık beslemiştim. Onunla bire bir tanışıp o karmaşık zihnine karşı cümle kurmaya çalışmak ise bambaşkaydı. Bu kadar iyi görünmese bile konuşmalarıyla karşısındaki insanı kolayca etkileyebilecek biriyken bir de can yakan parlak, ela gözleri ve gür siyah saçlarıyla akıl tutulmasına yol açıyordu.

Düşüncelerime ket vurup fotoğraflara tekrar döndüğümde, iki senedir devam eden ilişkisi hakkında tek bir açıklama yapmadığını hatırladım. Aslında kendi adına haklıydı, her şeyi sözlerle dökmeye gerek yoktu ki. Zaten bu süreç boyunca Melanie bir kere bile yanından ayrılmamış, özel hayatının her metrekaresinde onunla beraber görüntülenmişti. Yine de hiçbir fotoğrafta ya da görüntüde aralarında herhangi bir samimiyet ya da temas yoktu. Arkadaş olamazlardı. Arkadaş olmaları fikri çok hoşuma giderdi ancak olmadıkları aşikârdı. Pekâlâ, genç yöneticimin büyüsüne fazlaca maruz kaldığım belliydi, saçmalıyordum.

O gün, saatlerce Anthony'nin hayatını bir nevi taciz ederek özel yaşamı hakkında daha önce merak etmediğim detayları kurcaladım. Onunla ilgili daha fazla bilgi sahibi olmak bana doyurucu bir haz verirken, hakkım olmayan sınırlarda dolaştığımı düşünüp kötü hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

Alarmın rahatsız edici sesini susturdum. Beş dakikadır yataкта oyalanıyordum. Artık kalkmam ve hazırlanmam gerekiyordu.

Yüzümü yıkadım ve aynaya baktım. Saçlarım berbat görünüyordu. Hiçbir zaman sabah uyandığında saçları güzel olan insanlardan biri olmamıştım. Pazartesi şıklığını her zaman önemseydiğim için siyah etek ve ceket giydim. Saçlarım için yapacak bir şey yoktu. Tek çözüm toplamak ya da örmekti. Tepeden sıkıca toplayıp kuyruğu da ördüm. Böylece elektriklenmesinin önüne geçebilirdim.

Kısa bir yolculuktan sonra şirkete vardım. Mesainin başlamasına daha kırk dakika vardı. Aracımı park ettikten sonra karşıdaki kafeden kahve alacak ve -benim masamdan tam görünmese de- ofisteki manzaranın tadını çıkaracak kadar çok vaktim vardı. Personeller araçlarını ofisin arka tarafındaki açık garaja park edebiliyordu. Erken gelmenin avantajıyla her zaman boş bulduğum köşeye park ettim. Çalışan kimlik kartımı, bilgisayar çantamı ve kol çantamı aldıktan sonra araçtan indim. Birkaç dakika yürüdükten sonra Matthis Projects'in devasa binasının önündeydim. Kahve almak için yolun karşısına geçmeden önce her gün yaptığım gibi başımı kaldırarak gökyüzüyle bina çatısının birleştiği noktaya baktım. Bu manzarayı seviyordum. Matthis binası oldukça karakteristik bir yapıya sahipti. En can alıcı noktası, gökyüzüyle uyum içerisinde olan renklere sahip olmasıydı. Öyle ki dış cephesindeki renklendirme ve aynalandırma ile bir çeşit illüzyon yaratılmıştı. Bu da binanın gökyüzünden ve hatta doğadan bir parça gibi görünmesini sağlıyordu. Çok katlı olsa da oldukça estetik bir yapıydı.

O şekilde kaç dakika bekledim, bilmiyorum ama çok geçmeden şirketin önünde bir araç durdu. Herhangi bir araç değildi. İki gün önce konuk olduğum araçtı. Brandon araçtan indi. Bugün enerjisi yüksekti.

“Günaydın, Bayan Hazel,” dedi gülümseyerek.

Sonrasında bir kapı daha açıldı. Brandon, patronu olmadan şirkete neden gelecekti ki?

Aman ne harika!

2. Çin Seddi

Bazen, gözlerinizi kapatıp olanları geri almak ya da bulunduğunuz yerden uzaklaşmak istersiniz. Saniyeler içinde her şeyi değiştirmeyi ve gözlerinizi açtığınızda başka bir yerde olmayı hayal edersiniz. İşte tam da o anlardan birindeydim. Bir CEO'nun, pazartesi sabah 7.20'de şirkette ne işi vardı? Dışarıda toplantısı ya da güzel sevgilisiyle haftaya iyi başlamak adına yapacağı bir kahvaltısı yok muydu? Daha güvenlik görevlileri bile uyanamamışken şirkete ilk gelen personel olma özelliğimi elimden aldığı yetmezmiş gibi bir de beni sabah ritüelimi yaparken, yani hayran hayran şirket binasına bakarken yakalamıştı. Kaldı ki bildiğim kadarıyla yönetim kurulu ana kapı girişini kullanmazdı.

Derin bir nefes alarak Brandon'a döndüm:

"Benim acil olarak ofise çıkmam lazım. Yetiştirmem gereken bir iş var. Bay Howard'a selamlarımı iletirsin."

Yaklaştığını hissedebiliyordum. Yakıcı aurası metreler öteden gelişinin sinyallerini veriyordu.

Brandon'ın şaşkın bakışları eşliğinde bilgisayar çantamı sıkı sıkı tutarak adımlarımı hızlandırdım. Buradan bir an önce kaçmazsam korktuğum şey olacaktı. Onunla yüz yüze, göz göze gelecektim ve kendimi buna hazır hissetmiyordum. Daha dün evimde, salonumdaki koltukta oturuyordu ancak o durum istisnaydı. Hayalimde, onun gözlerini parlatacak bir proje ile karşısına çıkmak vardı; bu şekilde dalgın dalgın şirket binasını izlerken ya da dünkü paspal hâlimle değil.

Giriş kapısından geçtiğim anda arkamda yükselen tok sesi, kalbimin hızının artmasına neden oldu. Adımlarım kontrolüm dışında yavaşladı. Sonuçta patronum ismimi seslenmişti.

"Delilah."

İfademi sabit tutmaya çalışarak yavaşça arkama döndüm.
“Günaydın, Bay Howard.”

Dudaklarını birbirine bastırarak yanaklarındaki gamzelerin ortaya çıkmasını sağladı ve tebessüm etti. Tanrım! Muhteşem görünüyordu. Üzerindeki gri takım elbisesi ve içine giydiği fûme rengi kravat gömlek kombini muazzamdı. Asi saçlarını geriye taramıştı, tıraş kolonyası kokusu ahenkle havada dağılıyordu. Dünkü sakallarının yerini sinekkaydı tıraş almış, tıraşı hem teninin pürüzsüz dokusunu ortaya çıkarmış hem de yanaklarındaki birkaç derin çizgiyi gözler önüne sermişti. Küçükken son derece yaramaz bir çocuk olduğundan bir kez daha emin oldum.

“Günaydın,” dedi tebessümünü derinleştirerek. “Erkencisin.”

“Nehri izleyerek kahve içmeyi seviyorum,” dedim sadece. Ancak eklemekten duramadım:

“Sizin bu saatte ofiste olmanız şaşırtıcı değil mi? Pazartesi 7’de işe gelecekseniz CEO olmanın ne anlamı var?”

Tebessümü kahkahaya dönüştü. “Romantik kitaplarda bahsi geçen CEO profillerine inanmadığını biliyorum, Delilah.”

Omuz silktim. “Bu, onları eğlenceli bulduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

“Beni daha tanıımıyorsun,” dedi gülüşünün arasından. Ancak ses tonundaki değişimin farkındaydım. Yasak bölgeye giriş yapıyordum. Hatta burası tamamen kırmızı bölgeydi. Pazartesi sabahı eğlenceden bahsetmem de neyin nesiydi? Ahh! Bu adamı gördüğümde resmen saçmalıyordum.

Benimle asansörlere yürüdüğünü fark edince duraksadım.

“Bay Howard, yönetim kurulu girişi solda kalıyor, bu asansörler sadece C bloktaki katlara çıkıyor.”

Oysaki yönetim kurulu A bloktaydı.

Kaşlarını kaldırarak *bitti mi* dercesine bir bakış atınca susmaya karar verdim.

“Biliyorum. Altı yıldır burada çalıştığımı unutuyorsun,” dedi flörtöz bir tavırla.

Neler oluyordu? Neden bana böyle bakıyordu? Dilimi ısırdım. Cevap vermeyecektim.

Kısaca gülümseyerek içinde bulunduğum rahatsızlıktan kurtulmaya çalıştım. Tam *iyi çalışmalar* demek üzere ona dönmüşüm ki benim yerime asansörün tuşuna bastı ve çelik kapılar açıldı. Önden ilerlemem için elini uzatınca, şaşkınca asansöre doğru bir adım atarak etrafa bakındım. Neyse ki ortalıklarda kimse görünmüyordu.

Onunla görülmeyi ya da insanların bir bağlantımız olduğu düşüncesine sahip olmasını istemiyordum. Şirketin yöneticisiyle samimiyet kurmak, çoğu insan için arzulanabilir olabilirdi ancak iş dışındaki her şey, benim için kötü ünden başka bir şey getirmezdi. Çünkü günün sonunda CEO’nuzla konuşmak için teknik bir sebebiniz yoksa adınız sadece onunla ilgili dedikodulara karışırdı. Anthony Howard da tüm çekiciliğiyle böyle bir malzeme için biçilmiş kaftandı. Aklıma yaralı sevgilisi gelince, küçük bir içsel sıkıntı yaşasam da belli etmemeye çalışarak asansördeki köşeye yaklaştım.

“Kaçınıcı kat?” diye sordu. Neredeyse sesim titreyerek cevap verdim: “18.kat.”

Asansör klavyesine 18’i tuşladığında, olduğum yere iyice yaslanarak bakışlarımı ondan farklı yöne çevirdim.

“Acil olan işin nedir?” Az önce kaçırdığım bakışlarım anında onunkilerle buluşurken gözlerimi kırptırdım.

“Efendim?”

Gülümsedi. “Zaten bütün hafta sonu çalıştın, hâlâ bu kadar acil olan konuyu merak ettim,” dedi ilgiyle.

Kendimi öğretmenine yalan söyleyen küçük bir çocuk gibi hissederken aklıma verecek tek bir lanet cevap gelmiyordu.

“Yeni havalimanı projesi ile ilgili,” dedim çabucak.

“Yeni havalimanı sende mi?” diye sordu.

“Bizim ekipte,” diye düzelttim yavaşça.

Evet, bu projeye oldukça kafa yoruyordum ancak şimdi o sorunca kafamdaki bilgiler birbirine karışıyordu.

Asansörün, kata geldiğimizi haber veren sesi duyulduğunda kenara çekilip bana yol vermesini izledim. Peşimden gelecek, masama kadar eşlik edecek diye delicesine korkuyordum. Asansörün kapısını açık tutmaya çalıştığını görünce kalbimde, ferahlamayla karışık bir sıkışıklık hissettim. Evime gelmiş olabilirdi ancak kıdemsiz bir çalışana kendi yönettiği şirkette böylesine ilgi göstermesi elbette beklenemezdi. Düşüncelerimin tamamen yolundan çıktığının farkındaydım.

Sağlam bir adım atarak kendimi asansörden dışarı attığımda, kibarca dönerek, “Size iyi günler dilerim, Bay Howard,” dedim.

Bakışları, dizlerimin üzerinde biten dar eteğimde ve üstümdeki cekette gezindi. Gülümsedi: “Sana da, Lilah.”

Çelik kapılar kapanmış, aradan saniyeler geçmişti ancak hâlâ asansöre bakıyordum. Bana ne diye seslenmişti?

Lilah. Söylediğine o kadar şaşırmıştım ki masama varana kadar neredeyse ayaklarım birbirine dolandı.

Sadece annem bana Lilah diye seslenirdi.

Saat 8'i bulduğunda kahvemi nehre karşı çoktan yudumlamış, birçok anlamsız ve derin düşünceye dalmış, en sonunda bilgisayarımı açıp işlere göz atmayı akıl edebilmişim.

Cumartesi gününden beri kafa yorduğum raporları sabah dinginliği ile analiz etmek istiyordum. Excel'i açtım. O sırada Henry'nin kızıl kafasının koridorda belirdiğini gördüm. Biraz sonra neşeli sesiyle yanımda belirdi.

“Günaydın, Del!”

“Günaydın, Henry. Hafta sonun nasıl geçti?”

Henry benden dört yaş küçük olmasına rağmen bana göre fazla zeki olduğu için mezun olur olmaz Matthis'teki işi kapmıştı. Siyah çerçeveli gözlükleri, bana nispeten kısa boyu -ki benim boyumun da çok uzun olduğu söylenemezdi-, kıvırcık, kızıl saçları ve onu oldukça sevimli gösteren çilleriyle Matthis'in çalışan profilinden oldukça uzak bir görüntü çiziyordu. Saçları kıvırcık olmasa bence kesinlikle Harry Potter'daki Ron'a benziyordu. Eh, zekâ olarak Hermoine olabileceği gerçeği de ayırdı tabii.

"Muhteşem bir hafta sonu geçirdim, kolejdaki arkadaşlarımla görüştük."

"Kulağa harika geliyor," dedim gözlerimi rapordan kaldırarak.

Ona doğru döndüğümde tek kaşını kaldırmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Senin hafta sonun nasıldı, Del?" dedi imayla. Sonra ekledi: "Sakin bana cumadan beri burada oturduğunu söyleme!"

Sırıttı. Yüzüne bir ataş atarak başımı dik hâle getirdim.

"Hafta sonum gayet güzeldi. Ben..." Of, lanet olsun! Her ne kadar karşımdaki Henry de olsa Anthony Howard'la tanıştığımı ona söyleyemezdim. Açıklaması imkânsız bir durumdu bu. Henry anında ortada bir şeylerin döndüğünü anlardı ve sonrasında Anthony'ye verdiğim sözü tutamazdım. Melanie'nın kaza geçirdiğini ve ona kan verdiğimi gizli tutacağıma söz vermiştim.

Duraksadığımı gören Henry tekrar güldü.

"Bütün hafta sonu evde pineklediğin için söyleyecek bir şey bulamaman normal. Keşke benimle takılsaydın, senden birkaç yaş küçük olmalarına rağmen oldukça olgun arkadaşlarım var."

Göz kırparak söyledikleri, yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Kaybol, Henry! İşim var."

"Dedi işkolik Delilah ve sıkıcı raporlarına geri döndü."

Göz devirerek ona dilimi çıkardığım anda ofiste oluşan sessizlik yüzünden gerildim ve dilimi yavaşça ağzıma geri soktum. Yüzüm Henry'ye dönük olduğu için arkamda ne olduğunu göremiyordum ancak Henry bile bu kadar şaşkın görünüyorsa ters giden bir şeyler vardı.

Bay Anderson'ın titreyen sesi yükseldiğinde gerildiğimi hissettim ancak arkama dönmeye cesaretim yoktu. Arkamda her kim varsa az önce dilimin dışarıda olduğunu görmüş olmalıydı.

Bay Anderson, "Geleceğinizi bilmiyorduk, efendim" dediğinde algılarım aydınlandı ve Anthony Howard'ın sabahtan beri peşimi bırakmayan kokusunu duydum.

"Sorun yok, Anderson. Kısa bir sabah ziyareti diyelim, projenin ne aşamada olduğunu bir de çalışanlardan dinlemek istedim."

Lanet, lanet, lanet!

Ellerimin titrediğine yemin edebilirdim. *Tanrım*, lütfen *bana bunu yapmasın*. Onun karşısında konuşabileceğimi düşünmüyordum. Tüm ofisin gözleri önünde onu tanıımıyormuş gibi yapmak istemiyordum.

Bay Anderson telaşla, "Elbette, efendim," dediğinde çanların benim için çaldığını hissettim. En kıdemli ben değildim ancak ofisteki tescillenmiş en işkolik bendim. Bay Anderson ağzını açıp, "De..." diye söze başladığı anda gözlerimi sımsıkı yumdum. Ancak Anthony, Bay Anderson'ın sözünü keserek araya girdi:

"Şuradaki genç adamdan dinlemek isterim."

Henry, bakışlarını bir bana bir Anthony'ye çevirdi. Neden bu kadar gerildiğime anlam veremediği belliydi. Neyse ki kısa sürede ciddiyetini takındı.

"Ben, Henry Caldon. Altı aydır Matthis Projects'teyim. Sizinle tanışmak bir şeref, Bay Howard."

Anthony tok sesiyle ve büyük bir öz güvenle cevap verdi: "Benim için de öyle, Bay Caldon. Şirketimizi nasıl buluyorsunuz?"

"Son derece yenilikçi ve başarılı buluyorum, efendim," dedi Henry benzer bir öz güvenle.

"Pekâlâ, proje ile ilgili ne düşünüyorsunuz?" Anthony'nin soruları devam ettikçe yanaklarımdaki ısı ve ellerimdeki titrem artıyordu, arkamdaki varlığına bir türlü alışamıyordum. Tüm ofisin gözleri Anthony'ye çevrilmişken sırtı ona dönük olma cesaretini gösteren bir tek ben olmalıydım.

Henry'nin bilmişliği işe yaramış, soğukkanlı bir şekilde projedeki ilerlemeden ve karşılaştığımız zorluklardan bahsetmişti. Anthony konuşma sonrası Henry'ye nazik bir şekilde teşekkür etti ve Tanrı'ya şükür ki hepimize iyi çalışmalar diledikten sonra ofisten ayrıldı. Ancak yakıcı bakışları sırtıma yapışmış gibiydi.

Zorlukla doğrularak Henry'ye baktım. "Çok iyiydin," dedim gülümseyerek.

O ise tekrar kaşlarını kaldırmıştı.

"Hey Del, ne zaman Bay Howard ortalıkta görünse adamdan köşe bucak kaçıyorsun. Hele bugün ayrıca gariptin."

Aniden sıcak bastı ve "Saçmalama," diyerek karşılık verdim. "Sadece bu soruyu bana sorabileceği düşüncesiyle fazla heyecanlandım."

"Asıl sen saçmalama, Del," dedi gülerek. "Bu projeyi senden daha iyi bilen kimse yok. Bay Anderson bile çoğu detayı sana soruyor. Aslında senin cevap vermen gerekirdi."

"Boş ver, Henry," dedim sonunda rahatlayarak. "Oldukça iyi iş çıkardın, ben de daha fazlasını söylemezdim zaten."

Yumruğunu uzattı ve yumruklarımızı tokuşturduk.

Yanımızdan geçen Jason bu hâlimize gülerken içten içe kendime söylendim. *Sanırım Henry ile olan çocuksu şakalarımızı bırakmamız gerekiyor.*

Sonraki günlerin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Tanrı'ya şükür ki bir daha Anthony ile karşılaşp yerin dibine girme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamıştım. Haftanın son iş günü, öğle saati yaklaştığı anda Henry masama gelerek saçlarını karıştırdı.

"Ben yemeğe çıkıyorum, Del. Midem daha fazla çalışmama müsaade etmiyor. Sen ne durumdasın?"

"Daha öğle yemeği saatine 18 dakika var, Henry."

"Yani?" dedi imayla. "Kapitalist ruhun beni öldürecek, Del. Öğle saati gelene kadar açlıktan bayılmamı mı bekliyorsun?"

“Hayır,” dedim başımı ekrandan kaldırmadan. “Daha acımadığımı ve şu an meşgul olduğumu kibarca söylüyorum.”

Yüzünü buruşturarak, “Sinir bozucu,” dedi. Bakışlarım hâlâ ekrandaki sayıların üzerinde gezinirken, “Obur,” diye karşılık verdim.

Ceketini alıp çıkışa yönelirken, “İnek!” dedi.

“Fazla zeki,” diye bağırdım arkasından ancak bu hakaret değil, bir çeşit iltifat sayılırdı.

Otuz dakika sonra işim bitmişti ancak ofiste kimse kalmamıştı. Bunu fırsat bilerek rahatça gerindim ve boynumu esnetmeye başladım.

Ceketimi alıp ayaklandığımda saatlerdir koltuktan kalkmadığımı fark ettim ve yüzümü ekşittim. Bazen kendime eziyet ettiğimin farkındaydım ama buna engel de olamıyordum.

Asansöre yöneldiğimde Julia'nın da bir süredir orada dikildiğini fark ettim. Julia ofiste nadir de olsa konuştuğum arkadaşlarımdan biriydi ancak ofis arkadaşı statüsünün ötesine geçememişti.

“Lanet olası asansör sıraları,” dedi sıkıntıyla. “Yemeğe on dakika geç çıkmama rağmen hâlâ dolu asansörler.”

Sadece gülümsemekle yetindim. Bunun üzerine sohbete devam etmek ister gibi sordu: “Yemeğe mi çıkıyorsun?”

Başımı *evet* anlamında salladığımda hevesle ekledi: “İstersen bana katılabilirsin, asansör sırasında beklediğim gibi restoran kuyruğunda beklemek istemediğim için Table18'de yer ayırtım.”

Table18, öğle yemeği için fazla lüks bir restoran sayılsa da kibar daveti karşısında kabalık etmek istemediğimden Julia'yı, “Elbette,” diye cevapladım.

Beş dakika sonra Table18'deydik. Girişteki vestiyere ceketlerimizi verip Julia'nın ayırttığı masaya geçtik. O gün şık bir elbise giydiğim için kendimi öz güvenli hissederek menüyü inceledim. Sezar salata ve soda söyledikten sonra Julia'ya döndüm.

"Hâlâ hayatında biri olmadığına inanamıyorum, Delilah," deyince gülümsedim.

"Tüm ofis müzmin bir bekâr olduğumu biliyor yani?" dediğimde o da güldü.

"Eh, senin kadar çalışkan birinin aşka vakit ayıramayacağını tahmin ediyorlar ancak bu konuya katılmayan biri var."

"Yok artık!" dedim. "Ofiste dedikodum mu dönüyor?"

Biraz bozulduğumu anlayınca telaşlanmaya başladı.

"Hayır, hayır. Öyle değil. Bu benim şahsi fikrim. Jason'ın senin etrafında nasıl da dolandığını görmüyor musun?"

Ah, Jason! Onu görmezden geliyordum. Matthis'teki en yakışıklı adamdan bahsediyorduk ancak hiç ilgimi çekmiyordu.

"Jason bana göre fazla çapkın," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Ben onun yanında oldukça şey kalırım." Gözlerimi kısıtım. "Nasıl desem... Ciddi."

"Etrafına ördüğün Çin Seddi, uzaydan bile görünüyor, merak etme," dedi espriyle. "Sadece Henry'yi içeri aldığın çok açık. Bunun nedenlerini de anlayabiliyorum."

Konu ben ve insan ilişkilerime gelince içim daralmıştı. Gülümseyerek konuyu değiştirdim.

"Sen neler yapıyorsun, Julia? Hâlâ o yakışıklı çocukla beraber misin?"

Sorum karşısında kocaman sırtarak telefonunu çıkardı.

"Darcy'den mi bahsediyorsun? Onunla geçtiğimiz aylarda ayrıldık ancak şu an Catt'le birlikteyim."

Telefonundan fotoğrafını gösterdiği bol pirsingli genç adama baktım. Bekâr olduğum için kendimi bir an şanslı hissettim.

"Çok yakışıyorsunuz," dedim. *Yalandan nefret ediyorum.*

“Biliyorum, teşekkürler,” diyerek karşılık verdi. İçten içe kendime bir hatırlatmada bulundum: *Bir daha Henry'yi kızdırma ve yemeğe onunla çık.*

Nihayet yemeklerimizin sonuna geldik. Sodamdan bir yudum daha aldım ve yavaşça çantamı toparlayarak ayağa kalktım.

“Hazırsan çıkabiliriz, Julia,” dedim. Ayağa kalktı ancak sandalyesini geriye ittiği anda arkasından geçen bir adama çarptı ve sendeledi. Çarpıştığı adam hemen durumu fark ederek Julia'ya yardımcı oldu.

Adam yüzünü bana çevirince onun Anthony'nin şöförü Brandon olduğunu görüp şaşırdım.

“Affedersiniz, tamamen benim hatam, biraz acelem vardı,” diye Julia'dan özür dilediği sırada o da beni fark etti. Hemen gülümsedi.

“Merhaba, Bayan Hazel.”

“Merhaba, Brandon,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Tekrar Julia'ya döndü ve “Rahatsızlık verdiğim için tekrar özür dilerim,” diyerek hızlıca restorandan ayrıldı. Brandon restoranın kapısından çıkar çıkmaz Julia koluma yapıştı.

“Delilah, Bay Howard'ın özel şöförü Brandon Cole'u tanıdığını inanamıyorum! Adamın ne kadar yakışıklı olduğunu gördün mü? Boyu neredeyse benim iki katım kadardı. Hele o etkileyici konuşması. Bir an karşısında dilim tutuldu sandım.”

Julia yanımda nefes almadan konuşurken, kendime engel olamayarak bakışlarımı arkadaki masalara kaydırdım. İşte oradaydı. Zaten beni izliyordu. Bakışlarımız buluştuğu anda imalı bir gülümsemenin dudaklarına yerleştiğini gördüm. Anında önüme döndüm ancak Julia nereye baktığımı fark etmişti.

“Aman Tanrım! Delilah! Anthony Howard da burada! Tüm yemek boyunca yan masamızdaymış ve biz fark etmemişiz! Dur bir dakika! Onu da mı tanıyorsun yoksa?”

“Hayır, hayır,” dedim telaşla. “Elbette tanımıyorum, Brandon'la da şirkette karşılaşmıştık daha önce.” *Kısmen yalan.*

Julia ikna olmuş görününce, dilime koca bir fermuar çekerek ofise geri döndüm.

Julia ile sıcak terler dökerek yediğimi öğle yemeği, onun deyimiyle uzaydan bile görünen Çin Seddi'ni biraz daha yükseltme kararı almama neden oldu. Yalan söylemekten nefret ediyordum ve Anthony Howard'ın hayatıma dâhil oluşu, yalanı da beraberinde getirmişti.

Evimin olduğu sokağa ulaştığımda hava çoktan kararmıştı. Tüm yorgunluğuma rağmen eve girmeden önce bir üst kata çıkarak Kate ve Ellie'nin kapısını tıklattım.

Kapıyı zıplayarak açan Ellie'nin elinde koca bir kutu patates kızartması vardı. Gülererek içeri girdim.

Kate ise ders kitaplarının arasına gömülmüş bir vaziyetteydi. Yorgun gözlerini bana çevirdi ve beni görünce canlanıp ayağa kalktı.

"Hoş geldin, Del! Seni özledik." İki kardeş sarılmak için bana yaklaştıklarında kollarımı açarak ikisinin de beni sarmasına izin verdim. Ablamın yanı sıra iki tane daha kız kardeş edinmiştim. Üç senedir her anımda yanımda olmuşlardı.

"Çek su patateslerini burnumuzun ucundan, Ellie," diye homurdanan Kate'e karşılık Ellie kıkırdadı.

"Sana sivilce yapıyor diye yiyemiyorsun, tüm öfken o yüzden, biliyorum."

Kate göz devirirken, Ellie koltuğa oturup *Minions* desenli piknesini dizlerine çekerek gülümsedi.

"Ee Del, bir haftadır görüşemiyoruz, son gelişmeleri anlatsana."

"Kızlar, kızlar," dedim gülererek. "Bir haftada ne değişmiş olabilir, proje detaylarını anlatmamı istemiyorsanız o başka tabii."

İkisi de yüzünü eksitti. Ardından Kate hemen Ellie'nin yanındaki yerini aldı. İki yakın arkadaşına bakarak gülümsesem de Anthony'yi hâlâ birine anlatmaya hazır olmadığımı fark ettim.

"Haftaya cumartesi şirketin yeni yıl balosu var," dedim önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

İkisinden de aynı anda küçük bir çığlık koptu. Tepkileri karşısında kakhaha attım.

4.4 Delilah'ın Üç Rengi

“Gideceksin, değil mi, Del?” diye sordu Ellie.

“Bilmem,” dedim ciddi anlamda düşünerek, “Sizce ne yapmalıyım?”

Aynı anda, “ELBETTE GİDİYORSUN!” diye bağırdıklarında teslim olur gibi ellerimi kaldırdım.

“Pekâlâ, gidiyorum.”

Tam bu sırada telefonumdan bildirim sesi geldi. Cihazı çantamdan çıkardım.

Mesaj gönderen kişinin adını görünce kaşlarım havalansa da mesajı açtım ve okudum.

Cumartesi gecesi baloya
benimle katılmaya ne dersin?

101

Mesajdaki teklif, ifademin derinleşmesine neden olmuştu. Kızlar da değişimi fark ederek, hızla yerlerinden kalkıp yanıma geldiler.

Kate, “Mesaj kimden, Del?” diye sordu.

“Jason Kendricks,” dedim omuz silkerek. “Baloya onunla gitmemi istiyor.”

“Kaslı ve yakışıklı olan mı?” diye gözlerini büyüten Ellie’ye güldüm.

“Ta kendisi.”

İkisi birden, “Evet diyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Siz bir ağızdan konuşma konusunda eğitim falan mı aldınız?” diye yalandan kaşlarımı çattım ancak Kate araya girdi:

“Konuyu kaynatma, Del. Bu mükemmel bir teklif, evet demelisin.”

“Ona karşı bir şey hissetmiyorum, kızlar,” dedim ciddileşerek. “Hem özel durumumu biliyorsunuz, istediği şeyin bende olduğunu sanmıyorum.”

Ellie’nin, “Lanet erkekler, boşuna yalnız değilim,” yorumuna güldüm. Kate, Ellie’yi duymazdan gelerek araya girdi:

“Eh, sonuçta bir Anthony Howard değil.”

İsmi duduğumda yanaklarım birden kızarmıştı. Kolumun altındaki yastığı çoktan karşıma geçmiş olan Kate’e fırlattım.

“Saçmalamaaaa! Ona sadece hayranlık duyuyorum.”

Kate kıkırdadı. “Öyle bir adam hayranlıktan fazlasını gerektirir. Hadi ama Del, son derece çekici yöneticinizden hoşlanmadığınızı söyleme.”

“Adamın sevgilisi var, Kate,” dedim neredeyse fısıltıyla. Sesim neden bu kadar güçsüz çıkmıştı ki? Ellie durumu anlamış gibi gülererek ayağa kalktı ve ortamdaki havayı dağıtmak adına bağırdı.

“Hadi, kalkın! Yeter bu kadar erkek muhabbeti, hemen alt kata inip baloda ne giyeceğine bakıyoruz.”

Beş dakika sonra gardırobumdaki tüm elbiseler yatağımın üzerindeydi.

Yılın son haftasındaydık. Bitirilmesi gereken onlarca iş varken zaman aleyhimize işliyordu ve ben tüm enerjimin tükendiğini hissediyordum. O akşam kızlarla kıyafet seçtikten sonra cuma akşamını kitap okuyarak geçirmiş, cumartesi ve pazarımı da ablam Dennis'in evinde yeğenim Tommy ile dolu dolu geçirmiştım.

Dolu dolu derken oldukça ciddiydim. Tommy'i elektronik aletlerin cazibesinden uzak tutmak adına dedektifçilikten doktorculuğa kadar bin bir türlü oyun oynamış, cumartesi gecesi ikimizin de koltukta uyuyakalmasına neden olacak kadar yorulmuştuk. Küçük Tommy ile geçirdiğim koca gün, Matt ve Dennis'in baş başa zaman geçirmesine olanak sağlamış, uzun zaman sonra bir kaçamak yapabilmışlerdi.

Pazar günü ise ailecek keyifli bir kahvaltıdan sonra onlar kiliseye gitmişler, bense eve geri dönerek günümün kalanını okuduğum kitap serisine devam ederek geçirmiştım. Sonraki günler çılgın bir koşturmaca içinde geçmiş, cumanın nasıl o kadar çabuk geldiğini düşünecek vakti bile bulamamıştım. Öyle ki cuma akşamı iş kıyafetlerimle uyuyakalmış, gece yarısı dar eteğime neredeyse küfürederek, yataktan kalkıp pijamalarımı giymiştım.

Cumartesi öğle saatlerine kadar hâlâ balo havasına girememiş bir hâlde e-postalarımı kontrol etmekle meşguldüm. Ellie ve Kate kapımı çaldığında gözlüklerimi çıkarıp masanın üzerine koydum ve kalkıp kapıya doğru yavaşça ilerledim.

Üzerimdeki kırıxık pijamaları ve tepeme tünemiş kırıxık topuzumu görünce, kaşlarını çatarak içeri girdiler. Ayakkabılarımı çıkarıp, onlar için hazır bulundurduğum terlikleri giyerek solmuş yatak odamda aldılar. Onların evinde de benim için bir ev ayakkabısı hazır bulunuyordu.

“Biz elbisen için doğru ayakkabıyı seçerken, sen de doğrudan duşa girip şu tavus kuşuna dönmüş saçlarından kurtuluyorsun,” dedi Kate. Ellie de kafa sallayarak onu onayladı.

Sıkıntıyla iç çekip banyoya yöneldim. On beş dakika sonra kendimi yenilenmiş hissederek duştan çıktım. Açıkçası akşamki balo için heyecanlı değildim. Bu hafta ofiste öğrendiğim kadınla Anthony Howard iş gezisindeydi ve yeni yıl balosuna katılamayacaktı. Zaten yeni yıl gecesi şirket balosunda vakit kaybetmektense güzel sevgilisi ile çok daha iyi bir planı olabilirdi.

Bunları düşünmenin anlamsız olduğuna karar vererek odama doğru yürümeye başladım. Söz konusu balo olsa bile bu düşünceler beni diken üstünde hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu tarz davetlerde sadece onu değil, başka birini de görmezden gelmek zorunda kalıyordum ve bu kişinin bundan nefret ettiğini bilmeme rağmen bana saygılı olduğu için ona minnet duyuyordum.

Elbiseyi giymeden önce saçımı ve makyajımı yapmanın daha mantıklı olacağını söyleyen Kate’in sözünü dinleyerek makyaj koltuğuna oturdum. Neyse ki Kate bu konuda uzmandı. Onu çok abartmaması için uyardım. Kafa salladı ve işe, yüzüme nemlendirici sürmekle başladı.

Bana göre oldukça sıkıcı geçen 45 dakikadan sonra -evet, bir makyaj tam 45 dakika sürebiliyordu- oflayarak ona doğru döndüm.

“Bu kadar uzun sürede bir maymunu insana çevirebilirdin, ne hâle geldiğimi gerçekten merak ediyorum.”

Kate kıkırdadı. “Saçını yapana kadar göstermeyeceğim.”

“Tamam,” dedim uysal bir şekilde. “Ancak sen saçımı yaparken uyursam bu benim problemim değil.”

Koltuğa tekrar oturdum. Annem ne zaman saçlarımla oynasa uykum gelirdi. Bu yüzden gözlerim yarı kapalı, Kate'in işinin bitmesini bekledim.

"Bitti!"

Kate'in uyarısıyla gözlerimi tamamen açtım.

"Hazır mıyım?"

İki kardeş aynı anda göz devirdiler.

"Elbiseni giyene kadar değilsin."

İşıl işıl parlayan lila rengi elbiseyi giymeye çalışırken son derece dikkatliydim. Kumaşı ve işlemeleri o kadar narindi ki kıyafetin bana göre fazla zarif olduğunu düşünmeden edemedim. Aynanın karşısına geçtiğimde ciğerlerime derin bir nefes çekmiştim.

Üzerime oturan incecik elbise gerçekten çok hoştu. Vücudumun tamamını göstermeye niyetli olan detayların altına astar ekletmiş olsam da elbise hâlâ zarafetini koruyordu. Topuzum ve topuzumu doğal göstermek adına Kate'in özgür bıraktığı küçük tutamlar elbiseyle tam bir uyum içerisindeydi. Gülümsedim. Yani gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı.

"Bu kadarını beklemiyordum," dedim mahcup bir şekilde gülerek.

Yatağımın üstünde uzanan Ellie başparmağıyla beni onaylarken Kate de omuzlarımı sıktı.

"Sen zaten oldukça güzel bir kadınsın, Del," dedi Kate. Tam teşekkür edecektim ki ekledi: "Bir Elie Saab¹ giydiğine inanamıyorum. Keşke bu eşsiz parçanın transparan detaylarını kapattırmasaydın."

"O kadarına gerek yok," dedim elbisenin eteklerini düzelterek.

Pekâlâ, üzerimdeki elbise yaklaşık olarak dört maaşım ederindeydi ancak bana hediye almayı seven, elbise için bir servet harcayan ve bu kıyafeti zorla kabul etmemi sağlayan bir ab-

¹ Elie Saab, Lübnanlı bir moda tasarımcısıdır.

lam vardı. Ablam çalışmıyordu. O yüzden eniştemden gelmiş sayılan hediyeleri kabul etmekte zorlanıyordum. Eniştem, anlaşılacağı üzere oldukça varlıklı bir iş adamıydı. Ancak benim için önemli olan yıllarca bana ağabeylik, hatta zaman zaman babalık yapmış olmasıydı. Manevi olarak o kadar çok boşluğumu doldurmuştu ki, maddi hediyeler yük olduğumu hissettiriyordu.

Yine de bu elbise doğum günü hediyem olduğu için itiraz edememiştim. Kolları bileklerime kadar uzun olan elbisenin tamamı ince bir şifondan oluşuyordu. İşlemeleri dışında tamamen transparan olan elbiseyi elbette daha makul bir hâle getirmek şartıyla kabul etmiştim.

Son olarak ten rengi ayakkabılarımı giyip tamamen hazır olduğumda Ellie ayağa kalktı ve gözlerini kırpıştırarak, “Bir tanrıçaya benzedin, Del,” dedi.

“Ya, ne demezsin,” dedim gülerek. “Zeus’umu bulmak için sabırsızlanıyorum.”

Kate tek kaşını kaldırdı.

“Eh, Jason da en az Zeus kadar yakışıklı.”

Ona baygın gözlerle baktığım sırada Ellie sordu:

“Bu arada Jason sana karşı nasıldı bu hafta? Yani ben olsam davetimi geri çevrildiği için ciddi derecede alınırdım.”

“Aslında garipti,” diye cevap verdim. Hafta içi koşturmacamdan bu konuya kafa yormayı unutmuştum.

“Fark ettiğim kadarıyla hiçbir şey olmamış gibi davrandı,” diye devam ettim.

“Erkekleri anlamak zor,” diye cevapladı Kate.

“Erkekleri anlamak imkânsız,” diye vurguladı Ellie.

Ceketimi alıp arabaya binecekken Kate bağırdı: “Bu elbiseyle ve ayakkabılarla araba kullanmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Aynen öyle düşünüyorum. Sonuçta Jason’ın teklifini reddettim.”

Ellie bir adım öne atıldı:

“Hadi bebek, seni bırakmama izin ver.”

Anahtarlarımı elimden kaptığında, gülerek onu takip ettim.

Detroit sokaklarında ilerlerken Ellie ile gülüşmeye devam ediyorduk. Nihayet balo'nun yapıldığı otelin önüne geldiğimizde Ellie'ye taksi ile döneceğimi ve eve gitmesini söyledim. Önce itiraz etse de “Kate olsa dönüşte beni bir yakışıklının bırakacağını düşünür ve bu durumu onaylardı,” diye söylendi ve kabul etti.

Lobiden içeri girdim. Henry arkamdan yetişmişti. Üzerindeki açık mavi smokinle kızıl saçları o kadar yakışmıştı ki.

“Aman Tanrım, Del. Bu ne şıklık!” dedi gözlerini açarak.

“Benden beklemediğin bir performans, biliyorum,” dedim sırıtarak. “Hem bu renklerle inanılmaz uyum içerisindeyiz. Baloya sizinle girmeme izin verin, bayım,” dediğimde o da sırıttı.

“Sen her zaman şık ve güzelsin, Del. Sadece bugün daha cesur görünüyorsun.”

İçimden *sen bir de bu elbisenin ilk hâlini görseydin*, diye geçirdim.

Ekibin yarısının bulunduğu on kişilik masaya oturduktan sonra, yeşil elbisesiyle oldukça alımlı görünen Julia'ya selam verdim. Birkaç dakika sonra göz göze geldiğimizde, bakışlarıyla işaret ettiği yöne doğru döndüm ve Jason'ın kapıdan girdiğini gördüm. İtiraf ediyorum, indigo rengi smokini ve smokinin rengine bürünen mavi gözleriyle oldukça etkileyici görünüyordu.

Başımla yavaşça ona da selam vererek sodamdan bir yudum aldım. Jason yan masada oturması gerekirken, Julia ile aramızdaki boş sandalyeye oturunca kısacık bir gülümseme sonrası önüme döndüm. Sanırım vazgeçmeyecekti.

Böyle bir baloya hem Yönetim Kurulu Başkanı'nın hem de CEO'nun katılamıyor olması, basın için oldukça büyük bir manşetken benim için oldukça rahatlatıcıydı. En azından gece boyunca bir deve kuşu gibi başımı masanın altına gömmek zorunda kalmayacaktım.

Açılış konuşmasından sonra ana yemekler servis edildi ve yemeğe başladık.

Bir saat sonra Henry dâhil herkes alkolün dibine vurmuştu. Sahnede çılpınca şarkılar söylüyorlardı. Yemek esnasında sık sık bana yaklaşıp sohbet etmeye çalışan Jason, sahnede yerini alan ekibe rağmen yanımda oturuyordu. Sorduğu sorulardan bazılarını geçiştirsem de konu onun yeğenlerine, ardından da Tommy'ye gelince çenemi kapalı tutmakta zorlanmıştım.

Tommy ile olan anılarımı anlatıp gülüyordum. Jason'ın ortamdaki müzik sesinden dolayı bana yaklaştığının farkındaydım ancak bu seste başka türlü iletişim kurmamız imkânsız gibi görünüyordu.

Kahkahalara boğulduğum bir anda, müzik sesinin aniden yavaşlaması ve ardından başlayan fısıldaşmalardan sonra Jason ile doğrularak bakışlarımızı koridora çevirdik.

Onu gördüğümde neden heyecanlanmıştım ya da kırmızılar içinde tüm güzelliği ile salonu büyülemeyi ilk anda başaran Melanie'yi onun yanında gördüğümde neden bu kadar şaşırmıştım, bilmiyordum. Ancak beni şaşkınlığa en çok uğratan şey, gözlerimin Anthony'le bu kadar çabuk buluşmasıydı. Salonun ışıklarının etkisiyle ela gözleri oldukça parlak görünüyordu ancak çatık kaşları dikkatimden kaçmamıştı. Bakışıyor olduğumuz gerçeğini fark edince, dudaklarımı çizgi hâline getirerek başımla selam verdim. Ancak kaşlarını düzeltmek yerine bakışlarının yönünü değiştirdi.

Pekâlâ, bu garipti. Sanırım artık benim patronum olduğunun farkına varmıştı. Eh, bu bir bakıma iyiydi, değil mi? Beni görmezden gelmesi işime gelirdi. *Biraz acıtmış olsa da.*

“Vay canına!” dedi hayran gözlerle Jason. “Anthony Howard gerçekten şanslı bir adam.”

Melanie'nin üzerinde kırmızı, göbeğine kadar uzanan V dekoltesi, uçuş uçuş bir kıyafet vardı.

“Bence de,” dedim Jason'a gülümseyerek. Ancak Jason hızla bana doğru döndü ve telaşla ekledi.

“Yine de benden daha şanslı olduğunu düşünmüyorum, Delilah,” dedi.

Jason’a cevap vermeme fırsat kalmadan tüm salon sessizliğe boğuldu ve kulaklarımıza Anthony’nin tok ve öz güvenli sesi doldu:

“İyi akşamlar, sevgili Matthis ailesi. Geç katıldığımız için özür dileyerek yeni yılınızı Sayın Yönetim Kurulu Başkanımız Matthew Archibald ve kendi adıma kutlamak isterim. Matthis Projects olarak bu yıl, kendimizi ciddi anlamda geliştirdiğimiz ve birçok başarılı projeye imza atmakla birlikte, yeni projelerle ilham aldığımız bir yıl oldu. Yeni yılın daha çok başarı, sağlık ve son olarak aşk getirmesi dileği ile... Partinin tadını çıkarmaya devam edin.”

Salonda bir alkış tufanı koparken ben kuru kuru yutkunmaya çalışıyordum. Gözleri Melanie’de olması gerekirken neden benim üzerimdeydi? Konuşmasındaki “aşk” a yaptığı vurguya inanamayarak Jason’a baktım, o da şaşkın görünüyordu. Kimsenin Anthony’dan bu kadar samimi bir konuşma beklemediği açıktı.

Müzik yeniden yükseldiğinde çiftler dans için teker teker ayağa kalkmaya başladı. Jason’ın hareketlendiğini görünce aniden ayağa kalktım ve ne yapacağını bildiğim için gülümsedim.

“Önce Henry’ye sözüm var, Jason.”

Uzatmayarak kibar bir hamleyle bana yol verdi. Hızlı adımlarla ilerleyerek sahnenin kenarında güzel bir kızla sohbet eden Henry’nin konuşmasını bölmek zorunda kaldım.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz, bayım?”

Henry hemen mesajı anlayıp sohbetini yarıda kesti. Dostlar bugünler içindir.

“Elbette, madam!”

Topuklu ayakkabı giydiğim için benden oldukça kısa görünen Henry’nin omuzlarına ellerimi koyarak beni yönlendirmesine izin verdim.

“Jason’a neden pas vermiyorsun, Del?”

Hızırca sorduğu soru karşısında gülümsedim.

“Sence?”

“Beyin ve kas oranı dengesinden dolayı olabilir mi?” diye sordu sırtıtmaya devam ederek.

“Beni tanıyorsun, Henry. Aslında sormana bile gerek yok.”

Adımlarımızı pistin ortasına doğru yönlendirirken, “Bay Howard bugün oldukça keyifsiz görünüyor,” dedi ve burnunun ucuyla ilerimizdeki masada oturan Anthony’yi gösterdi. Anthony’ye baktığım an gözlerimiz kesişti. Öylesine derin bir şekilde baktı ki bakışlarının yoğunluğuna dayanamayarak kafamı başka yöne çevirdim.

“Bilmem, bana konuşması oldukça neşeli geldi,” dediğimde, Henry kaşlarını kaldırdı.

“Garip olan da bu ya. Fazla neşeli oluşu, yapmacıktı.”

Omuz silktim. “Yanında öyle bir kadın varken bazen kıskanç olabilirsin.”

“Ah,” dedi Henry onları izlemeye devam ederek.

“Howard masasından bile kalkmıyor ancak Melanie sahnede ve başka biriyle dans ediyor. Çok da kıskanıyor gibi görünmüyor.”

Gülümsedim. “Ajanlığa mı soyundun, Henry? Hadi, biz de oturalım. Birazdan Jason gelip beni kollarından almak isteyecektir.” Abartılı şakama, kıkırdayarak karşılık verdi. “Sen dön, Del. Ben az önce mahvettiğin ilişkiyi düzelteceğim.”

“Yedi dakikada bir ilişki kurabildiğine inanamıyorum,” dedim.

“Ee, ne derler bilirsin: Bir partide en iyi arkadaşınla dans et, diğerlerini eve götür.”

Omzuna vurdum. “İğrençsin, Henry. Ayrıca öyle bir söz olmadığınızı biliyorum.”

“Dedi işkolik ve son derece güzel olan, Del,” diye karşılık verdiğinde dil çıkarmama engel olmaya çalıştım. Henry yanımdan uzaklaşırken, Jason’ın ortalarda görünmediğine şükrederek masaya yöneldim.

“Bu gece gerçekten *Delilah* olmuştun.”

Anthony Howard'ı bu kadar yakınımda görmeyi ummadığımdan, ürkerek geri adım attım.

Titrek bir sesle, “Bay Howard,” dedim fakat hemen kendimi toparladım. “Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim.”

Koyu lacivert smokini, aynı renk gömleği ve papyonu ile o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki bir an için gerçekten yanımda olup olmadığını sorguladım. Saçları yine her zamanki gibi özenle taranmıştı, buram buram Anthony Howard kokuyordu. Gözlerini tekrar tekrar üzerimde gezdirdikten sonra hafifçe kulağıma uzanarak neredeyse fısıltıyla, “Bu gece isminin anlamı gibi baştan çıkarıcısın,” dedi.

Söylediklerini idrak etmem ve kanımı alevlendiren kıvılcımların tüm bedenime yayılmasını fark etmem birkaç saniye aldı. Anthony başka herhangi bir şey söylemeden kendi masasına ulaştığında ben hâlâ olduğum yerde şaşkınlıkla bekliyordum.

Anthony Howard ne yapmaya çalışıyor?

Saat çoktan gece yarısına yaklaşmıştı. Yanaklarımdaki sıcaklığın gitmeyeceğini fark ettiğimde gözlerim Henry'yi aradı. Göz göze geldiğimiz anda ona gideceğimi belirten bir işaret yapınca kafasını salladı.

Masaya gidip çantamı elime aldım ancak Jason yanıma gelmişti bile.

“Bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun, Delilah? Bana bir dans sözün vardı.”

“Haklısın ancak kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim şirin bir yüz ifadesi takınarak.

“O zaman seni eve bırakmama izin ver,” dediğinde hemen itiraz ettim: “Gerçekten gerek yok, benim yüzümden partiden erken ayrılmanı istemiyorum.”

Masadakilere veda ettikten sonra Anthony'nin masasına bakmamaya çalışarak çıkışa yöneldim. Ancak belimde hissettiğim el yüzünden tüm vücudum gerildi.

"Jason," dedim sabır dileyerek. Balo salonundan çıkmış, vestiyere yönelmiştik.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana eşlik ediyorum," dedi etkileyici çıkması için ekstra uğraştığını belli eden bir sesle.

"O elini hemen belimden çekmezsen olmayan dövüş tekniklerimi üzerinde kullanmak zorunda kalırım."

Tehdidim karşısında gülümsedi.

"Olmayan dövüş tekniği mi?"

"Aynen öyle," dedim kısık bir sesle. "Acemi vuruşlarımın nereye isabet edeceğini asla tahmin edemezsin, öyle değil mi?"

Gülümsemesi, yerini asık bir yüze bıraktığında neyi kastettiğimi anlamıştı. Elini belimden yavaşça çektiğinde, ona yapmacık bir şekilde gülümseyerek vestiyerden ceketimi istedim. O da aynısını yaparak benimle beraber çıkmaya hazırlandı ancak bu sefer herhangi bir yılışık harekette bulunmadı. Dışarı çıktığımızda benim için bir taksi çağırarak kibarlık yaptı ve araç gelene kadar yanımda bekledi. Bu sırada ısrarından dolayı bir dizi özür sıraladı.

Jason, kasları zekâsından daha kuvvetli biri gibi davranmasına rağmen oldukça yakışıklıydı. Esmere çalan teni, kahverengi saçları ve harika mavi gözleri vardı. Aslında başarılı da bir çalışandı. Yine de onda o ışığı göremiyordum. Anthony'de gördüğüm parlaklığı etrafımdaki kimsede göremiyordum. Kahretsin, zihnimi Anthony yönetmeye başlamıştı bile. Jason'a veda edip taksiye binmeye hazırlandığım anda, otelin önünde bir hareketlenme gördüm.

Anthony Howard öfkeli bir şekilde aracını valeden teslim aldı ve hiç vakit kaybetmeden gaza basarak rüzgâr gibi ayrıldı.

Tek başına.

Eve geleli tam iki saat olmuştu. Saat 01.45'ti ve ben yeni yıla üzerimde Elie Saab imzalı bir elbiseyle kanepemde oturarak, zihnimde aynı şeyi tekrarlar bir şekilde girmiştim: *"Bu gece isminin anlamı gibi baştan çıkarıcısın."*

Sonunda bu durumu zihnimden atamayacağımı anladım ve yeni yılın ilk saatlerini kitap okuyarak ya da uyuyarak geçirme hayaliyle ayağa kalktım. Bin bilinmeyenli denklemle uğraşmak için fazla yorgundum.

Mini çantamdaki telefon titrediğinde elim elbisemin fermuarındaydı. Gecenin bu saatinde beni arayacak kimse olmadığı için, Dennis olduğundan endişelenerek aceleyle telefonu çantadan çıkardım.

Ancak ekranda beliren tanımadığım numara kaşlarımı çatmama neden oldu. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra cevapla tuşuna bastım.

"Lilah?"

Tok sesini duyduğum anda kan akışımın durduğunu hissettim ve tereddütle cevap verdim. "Bay Howard?"

Cevabı tek kelimelikti. Küskün. Keskin ve netti.

"Aramadın."

Sesindeki ağı çekim afallamama neden oldu. Her zaman sakin olduğuna emin olmama rağmen, bu sefer tehlikeli bir tını seziyordum.

"Bay Howard," dedim tekrar, "İyi misiniz?"

Sorumu duymamış gibi davranarak iç çekti ve aynı tonla mıldandı: "Hiç aramadın."

Derin bir nefes aldım, ters giden bir şeyler olmalıydı.

"Anthony," diye devam ettim, bu defa dikkatini çekmeyi diliyordum.

"Sarhoş musun sen?"

Keyiften yoksun bir kahkaha attı: "Ben o lanet balo boyunca da sarhoştum, Lilah. Ya da Delilah mı demeliyim çünkü bu gece tam bir Delilah'tın."

Pekâlâ, işlerin ters gittiği konusunda az bile tahmin yürütmüşüm.

"Anthony," dedim endişeli bir sesle. "Neler oluyor? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hım, bir bakalım," dedi alayla. "Apartmanının önünde sızmak üzere olduğum düşünülürse apartman görevlin yardımına gelmek üzeredir. Sahi, adı neydi onun?"

Cevap vermeme fırsat bırakmadan devam etti: "Elbette hatırlıyorum, Lilah. Bay Jackson. Ne yazık ki duyduğum hiçbir şeyi unutmuyorum. Özellikle de söz konusu sensen."

Bu durumun tatsız bir şaka olduğunu düşünmek istesem de karşımdaki kişinin benimle alay etmeyeceğini biliyordum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Hızla portmantodan bulduğum ilk ayakkabıyı giydim ve bir yandan da konuşmaya devam ettim.

"Anthony, geliyoru..."

Kulaklarımı dolduran sinir bozucu ses, yüzümü buruşturma-
ma neden oldu. Telefon kapanmıştı. *Tanrım*, lütfen sızmış olmasın,
lütfen.

Asansöre bindikten sonra gözüm bir an aynadaki telaşlı yan-
sımama takıldı. Üzerimde özel tasarım bir elbise, ayağımda ise
kahverengi kovboy botları vardı. Aynaya sırtımı dönerek asıl
önceliğime odaklandım ve iner inmez dış kapıya doğru koştum.

Kapıyı açtığım anda endişeyle etrafa bakındım ancak kimse
görünmüyordu. Nefesim soğuk havayla buluştuğunda çoktan
umutsuzluğa düşmüştüm. Belki de nerede olduğunu karıştıra-
cak kadar sarhoştum.

Soğuktan buz tutan ellerimi birbirine sürterek evime geri git-
mek üzere arkamı döndüm. Ancak gözüme çarpan belli belirsiz
gölge, bakışlarımı sol tarafa çevirmeme neden oldu.

İşte oradaydı. Gecenin karanlığına karışmış takım elbisesi,
aynı karalıktaki saçları ve esmer teni, onu bir gölge gibi
saklamıştı. Gözleri kapalı olmasına rağmen ayakta duruyor ol-
ması, bu durumun hâlâ bir şaka olduğunu düşündürse de yere
düşen telefonu, gerçeği gözler önüne seriyordu. Benimle konu-
şurken sızmış ve telefonunu da düşürmüş olmalıydı. Başının sağ
tarafı ve sağ omzu duvardan destek alıyor, üşüdüğünü belli eden
kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde duruyordu. Bedeni
oldukça huzurlu bir uykuda görünüyordu.

Panikle yanına giderek seslendim ama bilinci çok uzaklarda
gibiydi. Bu durumda ne yapılırdı ki? Sevgilisi Melanie'ye haber
vermeliydim ancak ona ulaşmak için elimdeki tek yol olan tele-
fon birkaç parçaya ayrılmış hâldeydi.

Onu bu hâlde daha fazla bırakamayacağımı bildiğim için
derin bir nefes aldım. Tereddütle ellerine dokunduğumda elle-
rinin bir buz kütlesi kadar soğuk olduğunu gördüm ve aceleyle
onu sarsmamaya çalışarak kolunun altına girdim. Kalbim hem
korkudan hem de heyecandan deli gibi atmaya başlamıştı. Tüm
bunların olduğuna inanamıyordum. Anthony Howard benim

evimin önünde sızmıştı. Yıllarca hayranlık beslediğim ve bu dünyadan olduğuna bile inanmadığım yegâne kişi, insanların zayıflıklarından birini göstermişti. Ona sokulmak zorunda kaldığım anda soğuyan teninin benim sıcaklığımla çarpıştığını hissettim ve bedenime serin bir ürperti yayıldı.

Birkaç adım atmaya çalıştım ancak Anthony o kadar ağırdı ki bir an ikimizin de gürültüyle yere devrileceğini düşündüm. Son anda apartman kapısından destek aldım ve derin bir nefes çektim içime.

Sıkı sıkıya tuttuğum anahtarla kapıyı açmaya çalıştım ancak elim titriyordu. Üçüncü denememde dua ederek kapıyı açmayı başardım ve tüm gücümü toplayarak Anthony'yi girişteki koltuğa bıraktım. Üstümü düzelttim ve ona doğru eğilerek fısıldadım:

“Lütfen, lütfen ben gelene kadar seni kimse bulmasın.”

Koşar adım asansöre bindiğimde dairemin bulunduğu 4. katın değil, 5. katın tuşuna bastım. Kapının önüne gelip yavaşça kapıyı çaldım.

Kate uykulu gözlerle bana bakıyordu.

Arkasından gelen Ellie'nin, gözleri kapalı yürüdüğüne neredeyse emindim.

Kate telaşla sordu: “Del, bu hâlin ne? Bir sorun mu var?”

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak yutkundum: “Kızlar, yardımınıza ihtiyacım var.”

“Ne oldu?” diye bir ağızdan sorduklarında ekledim: “Açıklayacak vakit yok, beni izleyin.”

Dakikalar sonra ben önde, onlar arkada apartman girişini inmiştik. Tanrı'ya şükür ki Anthony hâlâ sağ salim, koltuğun üzerindeydi. Adımlarımız kapıya yaklaştığı anda, “Ciddi olmazsın!” dedi Kate kısık bir sesle.

“Anthony Howard'ın burada ne işi var?”

Sıkıntıyla iç çektiğimde, Ellie öne geçerek ekleme yapmakta

Parmakıyla onu işaret edip, gözlerini koruyarak, "Ya da neden burada sızmış olabildin?" dedi.

"Elad!" dedim sorularını duymazdan gelerek, "Onu eve taşıyamama yardım edin."

"Senti datene mi, Del? Eadi mi?" Elle kocaman açtığı gözlerle tepki gösterirken Kate daha uyumlu görünüyordu.

"Kimse görmeden yardım edecek mısınız?" dedim huysuz bir şekilde. Elle daha fazla itiraz etmeyerek Anthony'nin ayaklarını kavradı. Ben ve Kate ise iki kolunun altına girerek dengede durmaya çalıştık. Açıkçası elbiseyi bana hiç yardımcı olmuyordu. Asansörün, kordora bu kadar uzak olmasına lanet ederek kollarının ağırlığını unutmaya çalıştım. Anthony'nin bilinçsiz bedeni o kadar ağırdı ki az önce onu apartmana kadar taşımış olmamın tamamen bir mucize olduğuna inanmaya başlamıştım.

Asansöre girdiğimiz anda Elle, Anthony'nin ayaklarını bırakarak söylenmeye başladı. "Tanrım! CEO'ların yaşlı ve çelimsiz olmaları gerekiyor muydu? Bu adam devasa," dedi yüzünü buruşturarak.

Tek kaşını kaldırıp, itiraf eder gibi, "Ve..." dedi. Gözleri Anthony'nin yüzündeydi. "Oldukça iyi görünüyor".

Kate göz devirdi.

"Sessiz ol, Elle. Bu adamın Del'in patronu olduğunu unuttursun." Asıl önemli noktayı hatırlamış gibi yüzü aydınlandı ve bana baktı.

"Bu gece kaçışın yok, Del. Anthony Howard evinin önünde ne yapıyordu, bize anlatacaksın."

Kate hınzırca sırıtırken cümlelerimi nasıl toparlayacağımı, bu raddeye ne ara geldiğimizi nasıl açıklayacağımı düşünüyordum ancak bunu ben de bilmiyordum.

Sessiz olmaya çalışarak dairenin önüne geldiğimizde hepimiz güçsüz düşmüştük. Kapı kilidini açıp daireden içeri girmek ve en önemlisi de dev bir bedeni yatağa yatırmak üç minyon kız için oldukça zordu.

Anthony'yi önce yatağa oturttuk, sonra hızla ayakkabılarını çıkararak -bu işi yapmayı Ellie reddettiği için ben üstlenmiştim- yatağın üzerine devrilmesini sağladık. Bacaklarının bir kısmı yatağın dışında kalmış olsa da güvenle uyumasını sağlayacak kadar aşama kaydetmiştik. Üzerine battaniye örttükten sonra salona geçtik ve her birimiz ayrı bir koltuğa kendimizi bırakarak sonunda rahat bir nefes aldık.

Ancak Kate'in beklemeye niyeti yok gibiydi.

"Neler oluyor? Anlatmaya başlasan iyi olur, Del."

"Pekâlâ," dedim ve uzun bir soluk alarak ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

"Her şey iki hafta önce cumartesi gecesi saat 3'te şirket hesabıma gelen e-posta ile başladı."

"Vay canına!" dedi. "Anthony Howard iki haftadır seni yakın takipte ve sen bize anlatmadın."

"Saçmalama," diye itiraz ettim. "Bütün hafta onu görmedim bile, sadece birden fazla tesadüf oldu sanırım. Ayrıca tanışmamızı size hemen anlatsaydım, ona verdiğim sözü tutmamış olacaktım. Size yalan söylemek de istemedim."

Kate koluma dokundu ve göz kırptı. "Bizden laf çıkmayacağını biliyorsun, Del."

Ellie, gerçekçi bir tavırla lafa girerek, "Pekâlâ," dedi.

"Şimdi ne yapacaksın, Del? Demek istediğim, yatak odanda boylu boyunca uzanmış bir adet patron bulunmakta." Son cümlesini söylerken tırnak işareti içine alır gibi yaptı.

"Bilmiyorum," dedim topuzumdaki tokaları çıkarmaya başlayarak.

"Sevgilisini arayıp onu almasını isteyecektim ancak onu bulduğumda telefonu kırıkty."

"Ah!" dedi Ellie, "Bir de o konu var. Sevgilisi olduğunu tüm dünyanın bildiği patronun sana 'Bu gece baştan çıkarıcı olmuş-

sun' demiş. Bu adam ya ciddi bir çapkın ya da senden gerçekten hoşlandı. Del."

Bu yorumun Ellie'den gelmesi beni şaşırtırken, Kate de "Kesinlikle," diye ekleyerek onu onayladı. Ancak ben itiraz ettim. Her ne kadar yaptıkları ikinci çıkarımı kalp atışlarımı hızlandırıp yanaklarımı kızartsa da öyle düşünmüyordum.

"Bana telefon etmeden önce gece boyunca sarhoş olduğundan bahsetti. Büyük olasılıkla bana o sözleri söylerken de sarhoştur. Çapkın olduğuna ya da Melanie'ye ihanet ettiğine dair daha önce bir şey duymadım. Kişiliğine çok da uyacak bir davranış değil," dedim düşünceli bir şekilde.

"Tüm erkekler çapkındır," dedi Ellie göz devirerek. "Çapkın damgası yiyenler sadece bunu gizleyemeyen ya da ulu orta yapmaktan zevk alan hödüklerdir."

O konuşmaya devam ederken ben çoktan saç diplerime parmak uçlarımla masaj yapmaya başlamıştım. Başımın ağrısını daha yeni fark etmiş gibi dişlerimi sıktım.

"Bence tüm bunlar aptal bir tesadüf," dedim. Sinirlerim bozulmuştu ve uyumak istiyordum.

"Yapılacak tek şey, ayılana kadar bekleyip yardım ettiğimiz için teşekkürünü kabul etmek." Zorlukla da olsa ayağa kalktım.

"Şimdi bir duş alıp battaniyemle kanepeme kıvrılacağım. Bundan sonrasını hallederim, kızlar. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

İkisi de uykulu gözlerle beni onaylayıp ayağa kalktılar. Onları geçirdikten sonra vakit kaybetmeden banyoya girdim. Kapıyı iyice kilitledikten sonra -biliyorum, kendi evimde banyo kapımı kilitlemem son derece garipti ancak Anthony'nin uyurgezer olmadığından emin olamazdım- üzerimdeki elbiseden kurtuldum ve kendimi sıcak suyun merhametine bıraktım. Bedenim gevşese de suyun altında dahi tüm düşüncelerim odamda uyuyan Anthony'deydi.

Belki de Melanie ile kavga etmişti ve son zamanlarda bana sıkça rastladığı için kendini benim evimin önünde buluvermişti. Eğer durum böyleyse Melanie'yi arayamamış olmam bir bakıma iyiydi.

Saçlarımın suyunu aldıktan sonra bornozumu giyerek keme-rini sıkı sıkıya bağladım. Küvetten çıkıp zemine ayak bastığım anda kısık sesle inledim. Kıyafetlerim ve iç çamaşırlarım yatak odamdaydı.

Daha önce evimde biri varken duş almadığım için bu aklı-ma gelmemiştii elbette. Sessiz bir şekilde banyo kapısını açtım ve parmak uçlarımda ilerleyerek kapısını aralık bıraktığım yatak odama girdim.

Anthony hâlâ bıraktığım gibi, neredeyse hiç kıpırdamadan uyuyordu. Bir anlığına nefes alıp almadığını kontrol etme dürtüsü öne geçse de, kılığımı düşünerek hızla bu düşünceden vazgeçtim.

Dolabımı açıp içini karıştırmaya başladım. Bir pijama takımı ve bir çift çamaşır seçip raftan çektiğim anda arkamda bir kıpır-danma hissettim. Korkulu gözlerle yavaşça oraya döndüğümde Anthony'nin kaşları çatık bir şekilde mırıldandığını duydum.

Elimdeki kıyafetleri sıkı sıkıya tutarak ona doğru bir adım attım. Yüzünde beliren acı o kadar gerçekçiydi ki yardım etmek adına biraz daha ileri gitmekten kendimi alamadım.

Dudaklarının arasında bir kelime yuvarlıyordu ve bu, her küçük adımında merakımı kamçılıyordu.

Tamamen yanına yaklaştığımda, alnında biriken ter damla-larını gördüm. Bir kâbusun etkisinde olduğuna emindim. "İste-miyorum."

"İstemiyorum, Mel. Lütfen." Söylediklerini duyduğum anda ne yapacağımı bilmez bir şekilde yatağın başında diz çöktüm. Belki de doğru tahmin etmişim. Melanie ile aralarında bir şey geçmişti ve bu durum onu bu hâle getirmişti.

Yardım etmek istiyordum ancak ona dokunmaya hazır değildim, kaldı ki bu durumu doğru da bulmuyordum. Bu yüzden bornozu-mun kolunu avucumla çekiştirerek parmaklarıma doladım ve alnına sürterek teninde biriken terleri sildim. Tepkim karşısında kaşları daha da çatıldı ve neredeyse geriye düşmeme neden olacak kadar kuvvetli bir hareketle bileğimi kavrayarak beni kendinden uzaklaştırdı.

Uyguladığı kuvvet yüzünden acıyan bileğimi ovuşturdum. O sırada yavaşça göz kapakları aralandı. Alkolün etkisiyle hüyüyen göz bebekleri bana doğru döndüğünde ifadesindeki varıntıyı ve beraberinde gelen şaşkınlığı fark ettim.

"Lilah?"

"Bay Howard," dedim. "Yani Anthony, nasıl hissediyorsun?"

Yüzünü buruşturduğunu görünce pek de iyi hissetmediğini tahmin ettim. Ayılmaya çalışmasına rağmen göz kapakları bu çabasına uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"Buraya nasıl geldim?" dedi net ancak kısık sayılacak bir tonla.

"Uzun hikâye," deyip gülümsedim.

Ardından, "Biraz daha dinlen, kalkabilececek gibi görünmüyorsunuz," dedim.

Kapakları havalandı. Hafifçe gülümseyip kendini yeniden yatağa bıraktı.

Saniyeler içinde gözleri tekrar kapandı ancak elini bileğimden çekmedi.

"Lilah," dedi gözleri kapalı bir şekilde.

"Biraz daha kal."

İtiraz etmem gerekirdi ancak etmedim. Orada, bu ucunda durup, tamamen uykuya daldığına emin olana dek bekledim. Göğsüme koca bir yumru oturmuş, kalbimdeki tüm boşluğun acımasızca doldurmuştu.

Ama ben yine de bekledim.

Tam 62 dakikadır, neredeyse gözümü bile kırpmadan onun başında bekliyordum. Dizlerimin uyuştüğunu ve ıslak saçlarımın enseme yapışarak kurumaya başladığını hissedebiliyordum. Orada olduğum her dakika, Anthony'nin yüzündeki gerginlik yavaş yavaş azalmış ve bilinçsizce de olsa yaptığım bu etki -belki de etki falan etmiyordum, fazlaca iyimserdim- yanında daha çok kalmama neden olmuştu.

Uykum kaçmış sayılırdı ancak bedenim hâlâ yorgunluğun pençesindeydi. Yavaşça dizlerimi hareket ettirerek ayağa kalktım ve Anthony'nin gerçekten derin uyuduğuna emin olduktan sonra vücut ısımla bütünleşen kıyafetlerimi kolumun altına alarak yavaş adımlarla odadan çıktım.

Banyoda üzerimi giyip saçlarımı kısa sürede tamamen kuruttuktan sonra salona geçtim ve kanepeme uzanarak yumuşak minderlerimden birini başımın altına çektim. Kanepenin diğer ucunda katlanmış duran, papatya deseni örgülerden oluşan yün battaniyemi ayağımla kendime doğru çekip üzerimi örttükten sonra rahatlamaya çalıştım.

Elbette hemen uykuya dalamadım ve tavanı izlemeye koyuldum. Anthony Howard, yatak odamda, benim yatağımda uyuyordu. Pekâlâ, bu düşünceyle zaten uyuyamazdım. Tam karşımdaki duvarda asılı, babamın ve bana 36 haftalık hamile annemin fotoğrafı gözüme takıldı. İkisi de gülümsüyordu ve oldukça mutlu görünüyordu. Bu fotoğraftan dört gün sonra babam ağır bir trafik kazası geçirip hayatını kaybetmiş. Son mutlu fotoğraflarına bakarken annemin bana asla anlatmadığı ancak ablam sayesinde öğrendiğim kazayı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Sadece gülümsemelerine odaklanarak uykunun beni kollarına almasını bekledim.

Uyandığımda hissettiğim ilk şey, burnuma gelen kahve kokusuydu. Bu kokuyla gevşeyerek başımı yastığa iyice yerleştirdim ve memnuniyetle dudaklarımı kıvrıdım. Ancak nerede olduğumu hatırlamam uzun sürmedi. Denizde kalmıyordum ve Tommy birazdan üzerime zıplamayacaktı. Kahve kokusu ablamın yatağına getirdiği fincandan geliyordu. Gözlerimi açıp ani bir hareketle kanepemde oturduğumda yüzüme gelen saçlarımı süratle geriye attım. Etrafa bakmama gerek bile olmadan onunla göz göze geldim.

Anthony elinde pembe, kalpli kupamla tam karşımda oturmuş, beni izliyordu. Gözlerimi kırpıştırarak karşımdaki manzaraya tekrar baktım. Ağzımı açtım. Kapadım ve bir daha açtım ancak konuşmadım. Sudan çıkmış balık kadar şaşkındım. Uyandığımda ne görmeyi beklediğimi ben de bilmiyordum. Ama bunu beklemediğimi kesindi.

Dudaklarımdan herhangi bir kelime çıkmayacağını anlayan Anthony, neredeyse gergin sayılacak bir şekilde gülmüştü.

“Günaydın, seni korkuttum mu?”

Birkaç saniye daha hareketsiz bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettiğimi fark ettim ve hafif bir hareketle silkelenerek yutkundum.

“Hayır, efendim.” Cevabım karşısında hafifçe eğilerek gözlerini bana sabitledi, kaşları çatılmıştı.

“Lilah.”

Bu uyarıya karşılık, “Yani, Anthony,” diye düzelttim.

O, gerçekten etkili bir adamdı.

Düşüncelerimi toparlamak ve zaman kazanmak adına saçlarımı düzelttim. Bu hamlemi anlamış gibi kafasını belli belirsiz oynattı ve sehpaye koyduğu kahveyi sağ eliyle önüme doğru itti. Sanırım bu, *kendine gel* demekti.

Dudaklarımı çizgi hâline getirerek tebessüm eder gibi yaptım. Kahveden bir yudum aldıktan sonra kupayı sehpaye bıraktım. Acıydı. Filtre kahve yapmıştı.

Ne düşündüğümü anlamış gibi kaşlarını havaya kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

“Sana zor bir gece yaşattım, değil mi? Kahve, ayılman için, ki ben hâlâ deniyorum.”

Bu sefer gülümsedim. “Sorun değil. Ancak beni çok korkuttun.”

“En son seni aradığımı hatırlıyorum,” dedi ellerini saçlarından geçirdikten sonra. Ardından,

“Bak, Lilah,” diye söze başladı. “Normal koşullar altında böyle şeyler yapmam. Bana ne oldu, bilmiyorum.”

Önemi yok dercesine başımı salladım.

“Gerçekten sorun değil. Anlıyorum,” dedim ve bir nefes verdim. Melanie ile ilgili sayıkladığını ona söylemeli miydim? Ya da hiç bir şey olmamış gibi davranmalı ve bu kapıdan çıktıktan sonra yine onu tanımıyor rolüne mi bürünmeliydim? Kafam çatlayacak gibiydi. İçki içmemiştim ancak gerçek anlamda benim de ayılmaya ihtiyacım vardı. Acı kahveden bir yudum daha aldım ve konuşmaya başladım.

“Anladığım kadarıyla kız arkadaşınla kavga ettin ve bir şekilde kendini benim kapımda buldun. Gece Bayan Wille ile ilgili birkaç şey sayıkladın.”

Sert bir tonla, “Ne dedim?” diye sordu. Sanki diğer söylediklerimin hiçbir önemi yok gibiydi. Cidden ne düşünüyordum ki? Elbette onun mahremiyet sınırları içinde bulunmamdan hoşlanmayacaktı.

“Üzgünüm,” dedim bakışlarımı kahveye indirerek. “Bilinçli olarak dinlemedim. Sadece ‘Mel’ kısmını anladım, söylediğin diğer şeyler anlaşılmıyordu.”

Yalandan nefret ettiğimi daha önce belirtmiş miydim? Ancak olayları daha fazla karıştırmak gibi bir niyetim yoktu.

“Lilah,” dedi ve ellerini birleştirerek tamamen bana doğru eğildi. Yüzü gevşemişti.

“Asıl sana rahatsızlık verdiğim için ben üzgünüm. Burada konumum önemli değil, ancak dışarıdan bakıldığında, çalıştığın şirketin CEO’su kapıda sızıyor ve sen onu misafir ediyorsun. Bir de... Gece beni dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Anthony,” diyerek söze girdim.

“İyi olduğunu bilmek yeter, daha fazla özür dileme,” diye gülümsediğimde o da gülümseyerek karşılık verdi ve aklına bir şey gelmiş gibi gözleri parladı.

“Bunu telafi etmem için bana bir şans ver.”

“Telafi edilecek bir durum yok,” dedim ayağa kalkarak. Üzerimde pijamalarım vardı ve onun nasıl görüldüğüne bakmak aklıma ancak gelmişti.

Gözlerinin altında oluşan halkalar kendini belli etse de koyu renk gömleği ve pantolonu sayesinde yeterince iyi görünüyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı.

Karşısında mor pijamalarla dikilmek planlarım arasında değildi, ancak pek seçeneğim olduğu söylenemezdi.

“Yapma.” Bunu en etkili gülüşlerinden birini sergileyerek söylemişti. Beni takip edip ayağa kalktığında aramızdaki boy farkını daha iyi anladım.

“Şu an gözündeki imajımı tahmin dahi edemiyorum. Bunu düzeltmeme izin ver.”

“Hepimiz insanız,” dedim tebessüm ederek, “CEO olman, sevgiline kızıp dağıtmayacağın anlamına gelmiyor.”

Bakışlarını benden ayırmayarak gözlerini kıstı. Havaya saçılan öfke kıvılcımlarını görebiliyordum. Kızgınlığı bana mıydı yoksa sevgilisine miydi, emin olamadım.

Durgun bir sesle, “Bu durum karışık, Lilah,” dedi. Yüzündeki ifadeyi okumak ise imkânsızdı.

Ne demem gerektiğini bilmez bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettiğimde saatine baktı.

“Her şey için teşekkürler.”

Bir iki adımla kapıya ulaştı ve seri bir hareketle ceketini giydi.

Ben de sadece kafa sallamakla yetindim.

Kapıyı açmasını beklerken bana döndü.

“3’e kadar hazır olabilir misin?”

Bir an afallasam da robot gibi başımı salladım. Neyi, nasıl, neden kabul etmiştim ki şimdi?

“Güzel,” dedi gülümseyerek, “arayacağım.”

Kendime göre basit ve durağan bir hayatım vardı. Ailem-
den, ablama ve bana kalan parayla küçük bir apartman dairesi
satın almış, işe girdikten sonra da bir araba alarak büyük şehirde
yaşamak adına temel ihtiyaçlarımı karşılaştırmıştım. Hayatım; sev-
diğim iş, ablam Dennis, yeğenim Tommy ve üst katımda oturan
Ellie ve Kate arasında kurduğum iletişim ağından ibaretti.

Sakindi, bu hâlini seviyordum hayatımın. Ta ki Anthony
Howard hayatıma girip bir şekilde hayatımın bir parçası hâline
gelene kadar. Açıkçası hastanede geçirdiğimiz geceden sonra bir
daha onunla karşılaşmayı ummuyordum bile.

Kapıyı kapattıktan sonra bir süre düşünceli bir şekilde eşik-
te bekledim. Davetine itiraz etmem gerekiyordu. Tanrı aşkına,
adamın sevgilisi vardı! Benden ne istiyor olabileceğini anlamak-
ta güçlük çekiyordum. Bu durum son derece yanıltıcı. Aklım o
kadar karışmıştı ki düşüncelerimin yönünü saptayamıyordum.

İkinci bir görüşe ciddi anlamda ihtiyacım olduğunu düşünerek
dış kapımı tekrar açtım ve aceleyle merdivenleri çıkarak Ellie ve
Kate’in ziline bastım. Kapıyı açmaları normalden uzun sürünce
tekrar denedim ancak durum değişmedi. Daireme inip telefonu-
mu buldum ve Kate’i aradım, telefonu açmasını bekledim.

“Günaydın, Del. Bu sabah nasılsın?” İmalı sorusu karşısında
aceleyle, “İyiyim, neredesiniz?” diye sordum.

"Ah, Windsor'a, ailemizi ziyarete geleceğimize bahsetmiş-tik ya, sabah çıkarken sana da uğrayacaktık ancak misafirin oldu-ğu için rahatsız etmek istemedik." Kıkırdadı.

İmasını duymazdan gelerek cevap verdim: "Tamamen unu-tmuşum."

"Sen iyi misin?" dedi ciddileşerek. Bu sefer sesimi yumuşatarak cevap verdim: "İyiyim, tatlım. Sizi merak ettim. Tekrar ararım."

O sırada telefonun hoparlörünü açtı ve arkadan Ellie'nin de sesi duyuldu.

"Kayda geçsin diye söylüyorum, Del. İki gün daha Detroit'te olmayacağız ama geldiğimizde neler olduğunu kelimesi kelime-sine anlatmanı istiyoruz."

İkisi de gülmeye başladığında göz devirdim.

"Tamam, kızlar. Kapatıyorum. Bay ve Bayan Adgus'a selam-larımı iletin."

Pekâlâ, sanırım *ikinci bir görüşe* o an için ulaşamıyordu. Ça-resizliğimle baş başaydım.

Bir anlığına iki haftadır yaşadıklarımızı zihnimden geçirdim. Tesadüfen tanışmıştık. Sevgilisine kan vermiştim ve teşekkür et-mek adına evime kadar ziyarete gelmişti. *Nazik şey.*

Sonra bir sabah şirkette karşılaşmıştık ve beni çalıştığım kata kadar bırakmıştı. Aynı gün projemiz hakkında bilgi almak için departmanımızı ziyaret etmişti. *Kabul edilebilir, sonuçta hepimi-zin patronu.*

Ve sonra baloda beni durdurup baştan çıkarıcı olduğumu söy-lemişti. İşte düşüncelerimin yönünün saptığı nokta. Ardından da sarhoş bir şekilde kapımda belirmiş, onu aramadığım için bana sitem etmişti. Etmiş miydi? *Lanet olsun, zihnim arapsaçına döndü.*

Derin bir nefes aldım. Zihnimdeki oyun kartlarını doğru yere yerleştirmeye çalıştım. Kızlara da dediğim gibi dün gece sarhoştı. İtiraf etmişti. Bu durumda bana ne dediğinin önemi yoktu. Sev-gilisiyle kavga ettiği için kapımda belirmiş ve hatta gece onun adını sayıklayarak bu konuda bana bir kanıt da sunmuştu. Onun

konumunda birine yakışır bir şekilde, kibarca af dileyerek bu durumu telafi etmek üzere çalışanıyla bir yemeğe çıkacaktı.

Harika! İşte bu kadar basitti.

Hızla ayağa kalktım ve gardırobuma yöneldim. *Patronla yemeğe çıkarken ne giyilir ki?*

Birkaç saat sonra saçlarımı şekillendirmiş, pazar gününe uygun şekilde koyu renk bir kot ile kaşmir, açık renk bir kazak giydim. Yün montumu ve çizmelerimi dış kapımın önüne koydum. Saat tam 3'te telefonum çaldığında, ne kadar dakik olduğuna hayret ederek cevapla tuşuna bastım.

“Lilah?”

Sesimin heyecanlı çıkması engel olmaya çalışarak, “Merhaba,” dedim.

Canlı bir sesle, “Merhaba, aşağıdayım,” dedi. “Geliyorum,” diyerek telefonu kapattım. Hazır beklettiğim çizmelerimi ve yün montumu giydim. Çıkmadan önce son defa aynadaki görüntümü kontrol ettim.

Tanrım, sanırım heyecanlıydım. *Çok heyecanlı.*

Derin bir nefes alarak apartmandan dışarı adımımı attığımda, beyaz bir BMW'ye sırtını yaslamış bir şekilde beklediğini gördüm. Şoförü Brandon olmadan gelişi, bu görüşmenin gayriresmî olduğunun bariz göstergesiydi. Üzerinde daha önce görüp içten içe çok yakıştığını düşündüğüm sütlü kahverengi trençkot ve benimkine yakın bir renk kot pantolon vardı. Ayağında siyah spor ayakkabılar olduğunu görünce yanında fazla spor giyinmiş gibi durmayacağım için rahatlardım. Saçları her zamanki hâlimden farklı olarak dağınıktı ve bu, ona asi bir hava katmıştı. Yüzünde yenilenmiş olduğunu belli eden bir ifadeyle kısaca beni süzdü ve gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseme bahşetti. *Oldukça derin gamzelerini.*

Ellimi uzatarak gülümsedim.

"Tekrar merhaba."

Aynı şekilde ellimi uzattı ve tokalaştık. Bu hareketlerdeki baskın amacı ve ortama yaydığı güven hissi takat edilemezdi.

Meraklı bir ifadeyle, "Nasılsın, Lilah?" diye sordu.

"İyiyim, ya sen?" dedim. Sanırım küçük bir oyun oynuyorduk ve nedense bu hoşuma gıtmıştı.

"Oldukça iyiyim," deyip gülümsedikten sonra beni yolcu koltuğuna yönlendirdi ve kapımı açtı. Bu nezaketi karşısında sessizce teşekkür ederek koltuğa yerleştim ve ben kemerimi takana kadar o da sürücü koltuğundaki yerini aldı.

Arabayı çalıştırmadan önce son bir kontrol yapar gibi bana baktığında, merakıma engel olamayarak sordum: "Neden bana Lilah diyorsun?"

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Bunun nedenini söylediğimi hatırlıyorum," dedi ve motoru çalıştırdı.

Bu cevabı vereceği aklımın ucundan geçmediği için kızarmış bir şekilde önüme döndüm ve yolu izlemeye başladım.

Nereye gideceğimizi sormaya cesaretim kalmamıştı.

Detroit Nehri manzaralı ana yolu takip ettiğimizde onun da benim gibi nehirden ayrı kalmayı sevmediğini düşünerek garip bir haz hissettim. Yolun solunda kalan Detroit Nehri, yolculuk boyunca manzaraya eşlik ediyordu. Nehrin hemen kenarındaki yayalara ve bisiklet sürücülerine ayrılmış özel yollar, araç yoluyla paralel uzanıyordu. Sağ tarafta ise nehir manzarasını sunan restoran ve oteller sıra sıra dizilmişti. Detroit'in havası çoğu zaman pusluydu. Buna rağmen huzur veren bir şehirdi. Şehirde apartmandan çok müstakil evler vardı ancak bu evler benim için fazla büyüktü. Bu yüzden azınlıkta olan apartmanlardan birine taşınmıştım.

Anthony aracın camlarını açınca nehirden gelen esintiyi içime çektim. Artık ocak ayına girmiştik ama buna rağmen hava sıcaklığı Detroit'in mevsim normallerinden çok daha yüksekti.

"Güzel bir gün," dedim gülümseyerek. Dikkatini yoldan ayırmadan hızlıca bana bakan Anthony de gülümsedi. "Öyle."

Radyodan gelen Chris Medina'nın derin sesi aracı doldurdu ve *What are Words*'ün² sarsıcı sözleri kulaklarımıza ulaştı. Bu, şarkıcının trafik kazasında beyninden hasar alan nişanlısı için söylediği parçaydı. Ona verdiği sözleri tutacağından ve hep yanında olacağından bahsediyordu. Bu şarkı, bana annemi hatırlatıyordu. Her duyduğumda kalbimdeki boşluk kendini hatırlatıyor, annemle olan hatıralarımız şarkının sözleriyle beraber zihnimde dans ediyordu.

Anthony ile birbirimize baktık. Onun yüzünde de benzer bir ifade vardı. Sanki bu şarkı, ona da kaybettiği birini hatırlatmıştı. Bakışlarımızla birbirimizi anladık. Ortak acılarımız, ortak yaralarımız vardı. Belki de ortak kaçışlarımız...

Ve o an, Anthony Howard ile bir çeşit bağ kurduğumu hissettim.

Yolun solunda kalan Detroit Nehri Uluslararası Vahşi Yaşamı Koruma Barınağına yaklaştığımızda gerçekten şaşırdım. Daha önce buranın önünden birçok defa geçmeme rağmen içerisine göz atacak vaktim olmamıştı. Devasa bir yeşil alandan oluşan sığınığın nehre kıyısı vardı. Doğal habitatı korumak adına hizmet veriyor ve nehirdeki yaşamı sürekli kılmaya çalışıyordu.

Tesisin otoparkına girdiğimizde merakla etrafı inceliyordum. Anthony'ye dönüp, "Geldik mi?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Henüz değil."

Arabayı park etti. Ardından, "Birkaç dakika bekle lütfen, hemen geliyorum," dedi ve araçtan indi. Emniyet kemerini çözdüm ve merakıma yenik düşerek ben de arkasından indim.

² Chris Medina'ya ait "What are words" isimli şarkı.

Aracın bagajı açıldı ve Anthony de başındaydı. Ben yanına ulaşmadan elinde koca bir sepetle bana doğru yürümeye başladı.

“Piknik mi yapacağız?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Aslında bu harika bir fikirdi. Pazar güneşi de bizimle hemfikir gibi ortamın yeşilliğinin üzerinde âdeta parlıyordu.

“Gibi,” dedi gülümseyerek. “Anlaşılan bekleyemedin.” Başımı salladım. Biraz utanmıştım.

Tesisten içeri girdiğimizde ellili yaşlarda, sakallı bir adam bize doğru geldi.

Anthony onun elini sıcak bir şekilde sıkarak selam verdi.

“Bot hazır mı, Randy?” diye sordu.

“Evet, ahbap. Her zamanki gibi,” diye gülümsedi Randy. Anthony teşekkür etti. Ardından bana doğru döndü:

“Bu arada Bayan Hazel ile tanış, Randy.”

Randy elini uzatırken ben de gülümseyerek karşılık verdim. Kısa bir sohbetten sonra bota binmek için iskeleyle çıkan kapıya doğru ilerledik.

Randy'den tamamen uzaklaştıktan sonra Anthony'ye döndüm: “Neden adımla tanıştırmadın, resmiyete gerek yoktu.”

Gülümseyerek cevap verdi. Ama nedense gülümsemesi bana sahte geldi.

“Delilah çok özel bir isim, herkesin duymasına gerek yok.” Bu sözleri müthiş bir kibarlıkla söyleyip ilerlemeye devam etti.

Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadım. Sanırım zor bir gün olacaktı. En azından bolca beyin pratiği yapacaktım.

Dışarı çıktığımız anda gözlerim manzaraya takıldı. İskele eski olmasına rağmen oldukça bakımlı görünüyordu. Etrafındaki korkuluklar yarısına kadar yosun bağlamıştı. Her adım attığımızda ortaya çıkan ahşap gıcırtısı ortamdaki seslere rağmen duyuluyordu.

Anthony sol tarafta bulunan bota ilerleyince onu izlemeye devam ettim.

“Burada kalacağımızı sanıyordum.”

Elindeki sepeti bota yerleştirdikten sonra tek adımda botun içine atladı ve elini bana doğru uzattı.

“Zaten burada kalacağız, hadi!” dedi gülümseyerek.

Güven dolu tebessümü karşısında itiraz etmeyerek elimi ona teslim ettim ve bota yerleştim. Motoru çalıştırdıktan sonra ikimiz de sessizliğe gömüldük.

On dakika bile sürmeden küçük bir adaya yanaştık. Bu ada-nın da barınağa ait olduğunu biliyordum ancak daha önce buraya giden olduğunu görmemiştim. Adada ne olduğu konusunda bile hiçbir fikrim yoktu.

Anthony bottan inmeme yardımcı oldu. Sonra da beni ada-nın içine doğru yönlendirdi.

“Buraya ziyaretçi kabul edildiğinden haberim yoktu.”

“Sadece bağışçılar ve izin verilen ölçüde avcılar kabul ediyorlar,” dedi yürümeye devam ederken.

“Sen hangi sınıfa giriyorsun?” dedim gülerek. “Seni avcı olarak düşünemedim.”

Küçük bir kahkaha attı. “Elbette bağışçıyım, Lilah. Hiçbir canlının hayatına son verme fikrine katlanamıyorum.”

Adımlarını durdurunca etrafa baktım. Elindeki sepeti muhteşem bir nehir manzarasına bakan ahşap bir masanın üstüne bıraktı. Nehir kenarı ıslak çayırlardan oluşuyordu, yer yer çayırların üzerini don kaplamıştı. Nehrin etrafından yaban kaz sürüsü geçiyordu. Ancak manzaraya en güzel görüntüyü, buraya özel olduğunu tahmin ettiğim mor çalılar veriyordu.

Beğeniyle etrafı seyrettiğimi görünce sordu:

“Hoşuna gitti mi?”

“Tek kelimeyle ilham verici,” dedim.

“Üşümüyorsun, değil mi?” diye sorduğunda gözlerimi manzaradan alıp ona çevirdim. Masaya bir örtü sermiş, sepettekileri çıkarıyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve yardım etmek üzere yanına gittim.

O sırada pahalı olduğu şişesinden belli olan kırmızı şarabı ve şarap kadehlerini çıkararak becerikli bir şekilde şişeyi açtı.

Sepetten çıkan iki adet sandviç bakarak güldüm.

“Sandviç mi?”

Ellerini havaya kaldırdı.

“Bakma öyle, ancak bu kadarını yapabiliyorum.”

Tepkisine gülerек karşılık verdim: “Sandviç gayet iyi.”

Kadehlerden birine şarap doldurmaya başladığını görünce, ikinci bardağa uzanmasına izin vermeden onu durdurdum.

“Ben almıyorum, teşekkürler.”

“Ah!” diye tepki gösterince, çabucak sepetten bir şişe su çıkarıp ona gösterdim.

“Bu, benim için yeterli olur,” dedim elimden geldiğince samimi bir şekilde gülümseyerek.

Karşıma yerleşti ve kadehinden bir yudum aldı. Yüzüne okumakta zorlandığım bir ifade yerleşmişti.

“Yanımda içmek istemiyor musun?”

“Hayır,” dedim tepkisine şaşırarak. Ah, ona güvenmediğimi düşünüyordu.

“Peki, özel bir nedeni var mı?” Gözlerim hafifçe salladığı kadehine takılmıştı.

“Evet,” dedim gülümseyerek.

“Herhangi bir sağlık problemin yoktur umuyorum,” dedi başını hafifçe eğerek.

“Alkolik değilim, Anthony,” dedim gülerек.

Kaşları havaya kalktı: “Onu kastetmedim, affedersin,” dedi mahcup bir şekilde. “Belki daha özel bir durumun vardır.”

Yaptığı ima karşısında biraz önce yudumladığım su boğazıma takıldı ve öksürmeye başladım. Yardım etmek için ayağa kalktığı anda el işaretimle onu durdurdum ve boğazımı temizledim.

“Tanrı aşkına, Anthony! Elbette hayır, erkek arkadaşım bile yok.”

Yüzü muzip bir gülümsemeyle aydınlanırken ben çoktan kıpkırmızı kesilmiştim.

“Az önce bana dolaylı yoldan erkek arkadaşım olmadığını söyledin,” dedim yarı kızarak. “İnsanları bir şekilde konuşturmayı başarıyorsun.” Suyumdan bir yudum alarak sandviçi ısırdım.

Cevap vermedi. Bir süre beni izledi. Göz göze gelmek o an beni utandıracağı için bakışlarımı nehre diktim ve uzakta da olsa nehrin diğer tarafında gezen canlıya takıldı gözüm.

“Şuna bak, Anthony. O bir ceylan mı?”

Bakışlarını işaret ettiğim yere çevirince gülümsedi: “Evet, ancak fazla hareket etmemeye çalış, hareketlerimizi sezdiği an arkasına bakmadan uzaklaşır, kulakları çok keskindir.”

Sandviçimi yemeyi bırakarak fısıldadım: “Çok güzel.”

“Öyle,” dedi. “Belki bir dahakine daha yakından görürsün.”

Sanırım bu, bir daha görüşeceğiz demekti.

“Buraya çok sık geliyor musun?” diye fısıldadım. “Yalnız kalmak istediğimde,” diye cevap verdi.

“Hayvanları izlemeyi seviyorsan hemen karşıdaki Belle Adası’nın hayvanat bahçesi de oldukça güzel,” dediğimde belli belirsiz güldü ama yine de gamzeleri ortaya çıktı.

“Orada doğal ortamlarında olduklarını düşünmüyorum. Buradaki hayvanlar özgür, adlarının yazdığı bir kafese tıklmıyorlar. Küçük bir alana sahip olsalar da diledikleri gibi dolaşıyorlar. Onların özgürlüklerini yaşayışlarını izlemeyi seviyorum.”

Derin bir nefes bıraktığında dikkatle onu izledim.

“Sen özgür değilmişsin gibi konuşuyorsun.”

Söylediklerim karşısında bir anlığına yüz ifadesi değişti ancak çabucak toparladı.

“Kim bilir,” dedi. “Özgürlüğü nasıl tanımladığına bağlı.”

Bir süre sessiz kalarak doğanın sesine kulak verdik. Sessizliği bozan, şarap şişesi kadehe değince çıkan sestti. Ardından Anthony’nin sesi takip etti:

“Neden erkek arkadaşın yok, Lilah?”

Sorduğu soru bir kez daha atallamama neden oldu. Hızla itiraz ettim.

"Ehdi ama! Benim aşk hayatımdan bahsetmeye çalış, değil mi?"

Ancak o oldukça ciddi görünüyordu.

"Baloda seninle oldukça ilgili biri var gibi görünüyordu."

Gözlerimi kıstım. Ne yanı, Jason'ı mı fark etmişiz?

"Tüm balo boyunca sarhoş olduğumu sanıyordum," dedim cevap olarak.

Anın tansiyonuyla ilkinizin de masada birbirimize doğru eğilip yüzlerimizi yaklaştırdığımız gerçeği, nefesinin yüzüne vummasıyla kendini hissettirdi.

Seri bir hareketle geri çekilerek sorusunu cevapsız bıraktım.

Dakikalar sonra farklı bir sohbet konusu açmış, ortaya çıkan anlamsız tedirginliği yavaşça dağıtmıştı.

Evimin önüne geldiğimizde saat akşam yedliye geliyordu. Havanın kararmasıyla bastıran soğuk yüzünden toparlanmış ve ana karaya dönmüştük. Anthony Howard ile doğal bir ortamda sandviç yemiş, bolca sohbet etmiştim. Üniversitede yaptığım radikal değişimden bahsettiğimde oldukça şaşırmıştı. Ancak ona, bu durumun benim için ne kadar özel olduğundan ve bu gerçeği paylaştığım sayılı insanlardan biri olduğundan bahsetmemiştim.

Arabayı durduğunda hızla indim ve her şey için teşekkür ettim. O sırada çalan telefonum sebebiyle müsaade isteyerek elimi çantamın içine attım.

Ekranı beliren ismi görünce bir an duraksadım ve ona döndüm: "Beni arıyorsun?"

Telefonumu ona uzatarak "Anthony Howard" yazan ekranı gösterdim.

“Biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Ne kadar inatçı biri olduğun düşünülürse bu sefer numaramın sende olduğundan emin olmak istedim.”

“İnanılmaz birisin,” dediğimde güldü. “Bunu çok duyuyorum ancak söyleyenlerin çoğunu samimi bulmuyorum.”

“Benim samimiyetime inan,” dediğimde ses tonu gizemli bir hâl aldı ve “İnanıyorum, Lilah,” dedi.

Kapının önünde dikiliyor, öylece birbirimize bakıyorduk.

“Önümüzdeki iki gün Detroit’te olmayacağım,” dediğinde dikkat kesildim.

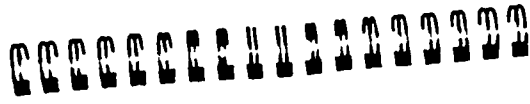
“Çarşamba günü döneceğim.”

“Anlıyorum,” dedim. Pekâlâ, bunu neden bana anlatıyordu, bilmiyordum.

Ben herhangi bir yorumda bulunmayınca gülümsedi. “İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” diye karşılık verdim ve beyaz arabasına binip uzaklaşırken bir süre daha yolu izledim.

Kurşun kalemi bir kez daha kâğıda vurduktan sonra dudaklarımın götürüp hafifçe dişledim ve o kısık iç gıcıklayıcı ezilme sesini tekrar duydum. Bu işlemi belki de yarım saattir tekrarlıyordum ve kalemin üst tarafı tanınmayacak hâldeydi. Önümdeki küçük not defterine baktım.

17 Ocak Salı
Yapılacaklar Listesi

- 1- Anthony
- 2- Anthony Howard?
- 3- İş gezisi?

Pekâlâ, kafamın pek de yerinde olduğu söylenemezdi ve bu karışıklık hâli iş yerinde daha önce hiç başıma gelmemişti. Avuç içimi alnıma bastırdıktan sonra birkaç saniye gözlerimi kapattım ancak yanımda hareketlenme hissedince, anında gözlerimi açarak not defterinin üzerini kapatmaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” dedi yanı başımda ayakta duran Henry.

“Hiç,”

Bir sandalye çekerek yanıma oturdu.

“Bu kadar düşünceli görünmek sana göre değil, Del. İstatistiklere göre sabah istenen proje raporunu bir saat öncesine kadar teslim etmen gerekiyordu.”

Göz devirerek omzuna küçük bir yumruk attım:

“Hangi istatistikten bahsettiğini öğrenmek istediğime emin değilim.”

“Elbette, *Delilah Hazel istastiklerinden* bahsediyorum. Hım, bir tane daha söyleyeyim,” dedi düşünür gibi yaparak.

“Mesela iki senede edindiğin erkek arkadaş sayısı sıfır. Buna ne dersin?” diye sırtınca yüzümü buruşturdum ve sadece dudaklarımı kıpırdatarak sessiz bir şekilde, “Defol!” diye söylendim.

Gülüştünü hiç bozmadan ayağa kalktı. “Beni sevdiğini biliyorum, Del. Hadi, sen de itiraf et artık,” dediğinde tüm ofis çalışanları da onun kahkahasına eşlik etti. Sabit ifademi bozmadan olumsuz anlamda başımı salladım. Kafam, Henry’nin şakalarına bile gülemeyecek kadar meşguldü.

Öğle yemeği vaktinin yaklaştığını görünce, sonuçsuz çabalarımı bir kenara bırakarak internet tarayıcısını açtım ve haberlere bakmaya başladım.

Ekonomi ve siyaset başlıklarını geçtikten sonra iş dünyası haberlerine göz gezdirdim. Bir süre sonra dikkatimi çeken başlık, kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

“Matthis Projects’in CEO’su yeni bir projeye imza için Dubai’de.”

Ah, demek gerçekten iş gezisindeydi. Gözlerim, mavi takım elbisesi içinde imza atmak için dosyaya eğilmiş bir şekilde duran Anthony’ye kaydı. Her zamanki gibi oldukça şık ve etkileyici görünüyordu. İmzayı atarken yüzüne ciddiyet hâkim olmuştu ancak bir sonraki fotoğrafta, ortaklarıyla el sıkışırken parlutlu gülümsemesi ifadesine tamamen yayılmıştı. İçimde bir şeylerin kaynamaya başladığını hissettim. Haberin devamını okuyamadan haberle ilintili bir magazin başlığının sayfanın altında yanıp söndüğünü görünce, merakıma yenik düşerek linke tıkladım.

“Anthony Howard, Melanie Wille’den ayrıldı mı? Uzun zamandır her davette birlikte görüntülenen çiftin, Matthis Projects’in yeni yıl balosunu ayrı ayrı terk ettikleri gözümüzden kaçmadı. Dubai gezisine tek giden Anthony Howard, akıllarda soru işareti bıraktı.”

Haberi okumaya devam ederken çatılan kaşlarımın yerini hafif bir rahatlama, ardından hızla artan kalp çarpıntım tamamlayınca derin nefesler almaya çalıştım. Tüm bunlar beni ilgilendirmezdi. Magazin değeri olan bir habere itimat edemeyeceğim gibi doğruluğu kesin olsa bile umutlanmaya hakkım yoktu. Umutlanmak mı dedim? Kahretsin! Düşüncelerime demirden bir perde çekmem gerekecekti, saçmalıyordum.

Bilgisayarın ekranını hızla kapatıp ayağa kalktım ve kızaran yanaklarıma, onlara tezat bir şekilde soğuk olan ellerimi bastırarak rahatlamaya çalıştım.

Telefonunu kurcalayan Henry’nin yanına giderek sandalyesini kendime doğru çevirdim.

“Yemeğe gidelim mi?”

Burnuna doğru kayan gözlüklerinin üzerinden bana baktı, hemen ardından yüzüne dev bir şaşkınlık ifadesi yerleşti.

“Ögle yemeğine daha dokuz dakika otuz sekiz saniye var.” Hızla ayağa kalktı.

“Aman Tanrım!” dedi abartıyla. “Doğru söyle, sen kimsin ve Delilah’a ne yaptın?”

Derin bir iç çektim. “Hadi, Henry.”

Beni duymamış gibi yaparak telefonunun notlarına girdi ve bir şeyler yazmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Bugünden sonra *Delilah Hazel istatistikleri* standart sapmasında değişme olacaktır. Notlarımı almalıyım,” dediğinde gözlerimi büyüterek derin bir iç çektim.

“Fikrimi değiştirmeden kalksan iyi olur,” dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak.

Gözlüğünü burnuna yerleştirerek ayağa kalktı.

"Bazen 'Tanrı'nın seni, beni öfkeliendirmek için gönderdiğini düşünüyorum, Henry.

"Ah!" dedi gülümseyerek. "Ben de sıkıcı hayatına renk katmak için gönderildiğimi düşünüyorum oysaki!"

Gülümsedim. Bu tepkimi uzun zamandır bekliyor gibi, "Sonunda," dedi. İkimiz de gülmeye başladık ve asansörlere yöneldik.

Çin restoranının arka tarafında kalan masalardan birinde oturmuş, *noodle*larımızı kurcalamakla meşguldük. Daha doğrusu Henry büyük bir

iştahla yerken ben yemeğin içindeki sebzeleri ve etleri ayıklamakla meşguldüm. Yan masamızda oturan ve muhtemelen yakındaki plazalardan birinde çalışan kızıl ve kabarık saçlı genç kız, hararetle karşısındaki esmer arkadaşına bir şey anlatıyordu. Büyük ihtimalle bu kadar çok konuşmaktan yemeğine dokunamadığı için öğle arası sonunda aç kalacaktı. İnce, uzun bir bardağa koyulmuş buzlu çayımdan bir yudum alarak kafamı kaldırdım.

Yemek boyunca sessiz kaldığımı çoktan fark eden Henry'nin kaşları çatılmıştı. Ama inatla, o soruyu sormuyordu. Derin bir nefes aldım ve göz hapsinden kurtulamayacağımı anlayınca konuşmaya başladım.

"Farz et ki..." Anında kaşları havalanan Henry, *devam et* der gibi başını salladı.

Cümleye tekrar başladım:

"Farz et ki hayatına bir anda biri dâhil oluyor. İlk anda tesadüf desen de onu görmeye devam ediyorsun ve *belki arkadaş olabiliriz* diye düşünüyorsun. Ancak sonra sana özel şeyler söylemeye başlıyor ve devamlı etrafından bir yerden çıkıyor."

Bitirmeme müsaade etmeden güldü:

"Senden hoşlanıyor, hem de oldukça."

Derin bir nefes daha aldım.

"Ancak bu birinin herkes tarafından bilinen bir sevgilisi var."

"Ah!" dedi tekrar ciddiyete bürünerek, "O zaman macera atayan piçin teki."

"Öyle biri değil," diye itiraz ettim. "Belki de ben yanlış anlıyorum. Of, kafam gerçekten çok karışık."

Henry koluma dokundu: "Bak, Del. Şirkette sana kur yapan ancak senin fark etmediğin o kadar çok erkek var ki. Eğer bu söz konusu kişiyi sen bile fark ettiysen gerçekten ortada bir şey var demektir."

Yüzüm asılmasına rağmen konuşmaya devam etti.

"Biz erkekler için bu durumlar o kadar da karışık değildir. Başka birinden hoşlanıyorsak eskisinden ayrılır ve gerçekten hoşlandığımızla görüşürüz. Gayet basit. Sen de bunun olduğundan emin ol. Kimsenin seni üzmesine izin verme."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Henry," dedim sıkın bir şekilde.

"Hadi ama, neşelen artık. En kötü ihtimalle Jason Kendricks hazır bir şekilde seni bekliyor."

Gülümseyerek omzuna vurdum: "Sağ ol, Henry!" dedim karşımda tüm şirinliğiyle duran kızıl ve kıvrıkcık saçlı gözlüklü dostuma.

"Her zaman, güzellik," diyerek göz kırptı.

Öğleden sonra biraz olsun kafamı toplayıp kalan işlerimi halledebilmişim. Günlerdir kendi kendime konuştuğum için Henry ile konuşmak, sonunda kendimden başka birinden fikir almak iyi gelmişti.

Ofisten çıktığım gibi hızla arabama binerek aceleyle eve döndüm. Akşamüstü kızlarla konuşmuş, bugün geleceklerini öğrenmişim. Otoparka girdikten sonra vakit kaybetmeden dördüncü kata çıktım. Kate çoktan kapıyı açmıştı.

Koluma asılı bilgisayar çantamla merdivenleri çıkmış, asansörü bekleyecek kadar sabredememiştim. Kate'in arkasından çıkan Ellie, hâlime gülmeye başladı.

"Her ne anlatacaksan çok heyecanlı olmalı."

Ayakkabılarımı çıkarıp hızla içeri girdim ve kızları kucakladıktan sonra her zaman oturduğum kanepeye kuruldum. Anthony'nin o gece olanları telafi etmek adına beni çıkarmak istediği yemekten, yemek boyunca konuştuklarımızdan ve sonrasından bahsettim.

"Şimdi..." dedi Kate düşünceli bir şekilde.

"Hatasını telafi etmek adına seni yemeğe çıkarıyor ki bu normal. Ancak yemek boyunca sana hamile misin iması yapacak kadar alçalarak, erkek arkadaşın olmadığını öğreniyor ve bir de ayrılırken iş gezisine gideceği konusunda sana hesap veriyor."

"Romantik bakış açısıyla, evet," dedim.

"Ancak ben durumun bundan ibaret olduğunu düşünmüyorum," diye devam etti Kate.

O sırada tavanı izleyen Ellie söze karıştı: "Vay canına, Anthony Howard'a da bakın siz, demek görüldüğü kadar züppe değilmiş. Seni küçük bir adaya götürmesi ve kendi hazırladığı sandviçi paylaşmanız... Erkeklerle olan bakış açımı hafifçe sarsacak kadar etkileyici."

Kate ona küçük bir yastık fırlattı: "Şimdi konu Anthony hakkındaki izlenimlerin değil. Konumuz Del'den hoşlanıp hoşlanmadığını saptamak."

Ellie omuz silkti: "Hoşlanıyor gibi görünüyor ama güvenemiyorum da."

"Çok yardımcı oldun," dedim göz devirerek.

"Her zaman, tatlım," diye gülümsedi. Kate'e doğru döndüm. Aklına bir şey gelmiş gibi parmağını şaklattı.

"Ah!" dedi. "O gece sonradan apartmanın önüne indik ve Anthony'nin yere düşüp parçalanan telefonunu aldık, sabah da erkenden Windsor'a gittiğimiz için sana bırakamadık."

Ellie hula koşup, telefonu gettirdi ken başlarını kaldırarak onlara baktı.

"Feki, bununla ne yapmamı öneriyorsunuz? Telefonumu verme bahanesiyle onu bir kahve içmeye davet etmemi ve kahveyle sohbet edip düşüncelerini öğrenmeyi mi?"

İkisi de güldü.

"Hayır ama telefon bahanesiyle evine gidip hasar kontrolü yapabilirsin."

"Hasar kontrolü mü?" diye sordum şaşkınca.

"Ah, Del," diye cevapladı Kate. "Eski sevgiliden sonra hasar kontrolü diye bir şey duymadın mı?"

"Ayrıldıklarını bilmiyoruz," dedim omuz silkerek.

"Ayrıldıkları çok açık," dedi Ellie. "Magazın haberlerinin mutlaka bir dayanağı vardır."

"Evini bile bilmiyorum ki!" dedim iç çekerek.

"Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz?" diye çıkıştı Ellie. "Bulmak bu kadar da zor olmamalı."

Yarım saat sonra üzerime daha rahat fakat özenli kıyafetler giymiş, telefonumun navigasyonuna Anthony'nin adresini girmiştim.

Ellie ve Kate de kapıda beni motive etmeye çalışıyordu. Telefonumu montumun cebine koyup onlara veda edeceğim anda aklıma gelen şey nedeniyle gözlerim büyüdü:

"Bir dakika, Anthony bana iş gezisinden çarşamba günü döneceğini söylemişti. Bugün salı."

"Bu daha iyi haber," dedi Ellie. "Yüce Anthony Howard'ın elbette evinde bir hizmetlisi vardır. Telefonu ona bırakıp Melanie ile olan ilişkisi hakkında bilgi alabilirsin."

"Tüm bunlar bana göre değil," dedim yüzümü buruşturarak. "Hem tahminleriniz doğru çıksa ve Anthony benden hoşlanıyor olsa bile bu işin sonunu göremiyorum."

Kate derin bir nefes aldı ve bir adım atarak ellerime uzandı:

“Bak, Del. Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Ancak bu adama uzun zamandır hayransın ve o, bir şekilde hayatına girdi. Bu yapacağın her ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, sonunda önünü görmeni sağlayacak. Kendine güven ve neler olduğunu öğren.”

Sıkıntıyla iç

çekerek kızlara teşekkür ettim ve apartmandan ayrılıp arabama yöneldim. Haklıydılar. Kafa karışıklığımdan kurtulmam gerekiyordu.

Anthony'nin nehir kenarındaki evine ulaşana kadar zihnim türlü düşüncelerle kendine işkence etti.

Nihayet uzaktaki büyük evi seçebildiğimde doğru yolda olduğumu hissettim. Direksiyonu tutan parmaklarım gerginlikten titrerken orada ne aradığımı düşünüyordum.

Bakımlı bir bahçeye giriş yaptım. Bahçenin arkasında yükselen devasa taş malikâneyi gördüğümde yutkundum. Anthony'nin ailesi zengindi. Aile işi yapmadığını ve kendi çizgisinde ilerlediğini biliyordum. Ancak ev konusunda ailesinin çizgisinden ilerlediği kesindi.

Arabayı ana kapının önünde durdurup ciğerlerime derin bir nefes çektim. Çantamı boynumdan çapraz geçirdim, ön gözüne koyduğum telefon parçalarını çıkardım ve avucumun içine sıkı sıkıya sararak araçtan indim.

Kapıya nasıl ulaştığım ya da zile hangi ara bastığımı hakkında bir fikrim yoktu. Aralanan kapının arkasında gördüğüm silüetle yüzleşene kadar adrenalinin beni yönetmesine izin vermiştim.

Ancak Melanie'yi üzerinde kimin olduğuna dair şüphe bırakmayan siyah erkek gömleği ile saçları dağılmış bir vaziyette kapının girişinde yarı çıplak gördüğümde saniyeler boğazımda takılı kalmış, oraya neden geldiğimi bile bana unutturmuştu.

Melanie mutlu olduğunu belli eden bir gülümseme ve nazik bir ifadeyle beni karşıladı.

“Buyurun, kime bakmıştınız?”

Tanrı aşkına! Ne diyecektim? Anthony'nin hayatında nasıl bir yerim vardı ki? Arkadaşı bile değildim. Bu lanet yere neden geldiğim hakkında bir fikrim varsa o da uçup gitmişti. Her şeye rağmen bu senaryoyu beklemediğim kesindi.

"Be-ben..." dedim kekeleyerek, toparlanmak adına derin bir nefes aldım. "Bay Howard'ın kırılan telefonunu getirdim."

"Ah," dedi ve ince kaşları havaya kalktı. Melanie gerçekten oldukça güzel bir kadındı.

"Anthony şu an duşta, lütfen içeri geçin. Ben size bir kahve ikram edene kadar çıkmış olur."

Gülümsemeye çalıştım. Çok zor.

"Nazik davetiniz için teşekkür ederim ancak gitsem iyi olur."

Hızlıca telefon parçalarını ona uzattım ve arkamı döndüm. Arabama yürürken Melanie'nin, "Anthony'ye kimin geldiğini söyleyeyim?" diye bağırdığını duyabiliyordum ancak cevap verirsem sesimin sağlıklı çıkabileceğinden şüpheliydim. Bir süre sonra pes eden Melanie kapıyı kapattı.

Arabama binip oradan uzaklaşmaya başladığımda görüş açım gözyaşlarımla neredeyse kapanmış durumdaydı. Şehir merkezine oldukça uzak olan evi, bir süre daha ıssız yolda ilerlememe neden oldu. Ağlamamın en büyük nedeni kendi aptallığımdı.

Gaza ne kadar yüklendiğimi fark ettiğimde, kendimi sakinleştirmek adına arabayı sağ şeride yanaştırarak dörtlüleri yakıtım ve çantamdan çıkardığım mendille gözlerimi sildim.

Bu kadar zayıf karakterli olduğuma inanamıyordum. İki gün önce balodan sonra evime gelene kadar aklımda umuda dair tek bir şey taşımazken, şimdi sevgilisi elinden alınmış mağdur bir kadın gibi ıssız bir yol kenarında ağlıyordum. Hızlıca silkinerek saçlarımı düzelttim ve birkaç sıkı nefesle kendime gelmeye çalıştım. Tek ihtiyacım olan, eve gidip acı bir kahve yapmak ve yeni bir kitaba başlayarak son iki günün gerçekleşmediğine kendimi inandırmaktı.

Arabayı tekrar çalıştırıp yola çıkmaya hazırlandığım anda, arkadan gelen bir aracın, benim aracımın dikiz aynasına yansıyan ışığını gördüm. Aracın geçmesini beklerken, araç beni şaşırtarak önüme kırdı ve benim gibi emniyet şeridine park etti.

Farlarımın aydınlattığı arabayı görünce mideme ani bir kramp girmesine engel olamadım. Saniyeler sonra arabadan inen figür, nefesimi tutmama neden oldu.

Anthony ıslak saçları, üzerindeki ince, beyaz tişörtü ve altına giydiği koyu renk eşofmanıyla bana doğru yaklaşıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek kuru kuru yutkundum. Bu soğukta bu hâlde dışarı çıkmasının çılgınca olduğunu düşünürken hâlâ onu umursuyor olmaktan da nefret ettim.

Tamamen arabama yaklaştığında, bu durumdan herhangi bir kaçış olmadığını bilerek motoru kapattım ve yavaşça arabadan indim. Gözlerine bakmakta zorlanıyordum ancak hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan başka çarem yoktu. Ona ne kadar aptal olduğumu ve duruma saçma sapan anlamlar yüklediğimi göstermeye niyetli değildim.

“İyi misin, Lilah?” dedi gözleri yüzümü tararken. Kaşları çatık olmasına rağmen yüzü endişeliydi. Saçlarından süzülen damlalar omuzlarını tamamen ıslatmıştı. Nehirden gelen soğuk yeterince giyinik olduğum hâlde beni bile üşütürken onu ne hâle getirecekti, tahmin bile edemiyordum.

“Elbette iyiyim,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Bu hâlde burada ne arıyorsun?”

“Neden beni beklemedin?” diye sordu. Sesindeki sert tona anlam veremedim.

“Burada olduğunu bile bilmiyordum,” dedim dürüst görünmeye çalışarak. “Çarşamba günü geleceğini söylemiştin ki bunun bir önemi de yok, sadece telefonunun bende kalmasını istemedim. Bayan Wille de duşta olduğunu söyleyince telefonunu ona vermekte bir sakınca görmedim.”

Neredeyse nefessiz bir şekilde açıklama yaptığımda yüzündeki ifade daha derin bir hâl aldı ve Anthony bana doğru bir adım attı.

Elleri omuzlarımı kavradığında dokunuşu karşısında gerile-
rek ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak izin vermedi.

“Açıklamama izin ver, Lilah.”

Ellerinin arasında titriyordum ama aldırış etmedim.

“Neyi, Anthony?” Sesimdeki güçsüzlük kendini fazlaca belli
ediyordu.

“Bu durum karışık,” dedi. Sesi hem acı dolu hem çaresiz çı-
kıyordu.

Gamzeleri kaybolmuş, her zamanki neşe dolu sesinin yerine,
ona ait olmayan bir tını yerleşmişti.

“Ben senin hiçbir şeyin değilim,” dedim gözlerimi kapatarak.
Gözlerimi açtığımda ses tonum ciddiyete bürünmüştü. “Bana
bir açıklama borçlu değilsin.”

“Hayır,” diye sözümü kesti neredeyse benim kadar ciddi bir
sesle.

“Sana birçok açıklama borçluyum.”

“Benden ne istiyorsun?” diye neredeyse bağırmıştım.

Bu sefer kollarından kurtularak geriye doğru bir adım attım.

Az önceki sahneden sonra benden ne isteyebilirdi ki? Az ön-
ceki sahneden sonra bana ne açıklayabilirdi ki?

“Delilah,” dedi pes etmeden. Tekrar yakınımaya ulaştı.

“Arkadaşım olmanı istiyorum.”

Parmakları yanağımı kavradı. Engel olmadım ancak neşeden
yoksun bir şekilde güldüm.

“Arkadaşlar birbirlerine bu kadar yakın olmazlar, bu kadar
özel şeyler söylemezler.”

Bu defa benim sesimde de acı hâkimdi.

Yüzünü tamamen benimkine yaklaştırdı, yanağıma yaydığı
sıcaklık öylesine rahatlatıcıydı ki dokunuşunun hissettirdikleri-
nin, kalbimin ritmini nasıl değiştirdiğini düşünmek bile istemi-
yordum. Sanki bu zamana kadar ihtiyacım olan buydu.

Oydu.

“Yakınımda olmanı istiyorum,” dedi kısık bir sesle. Bir eli ya-
nağıma dokunuyorken bir eli tüm sıcaklığıyla boynumu sarmıştı.

Dudaklarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim. Nefeslerimiz birbirlerinde kaybolacak kadar yakın duruyorduk. Tıraş losyonunun rahatlatıcı esansı tüm hücrelerime yayılmıştı. Kalbim bu anı gerçek kılmak istese de mantığımla hareket edecek kadar yaralanmıştım.

Yutkundum ve nefesimi dudaklarına bırakarak cevap verdim:

“Ama ben istemiyorum.”

Kaşları çatılmasına rağmen bakışları gözlerimden ayrılmadı Anthony'nin. Herhangi bir şey söylemesine gerek yoktu. Az önce söylenebilecek her şeyi tek bir cümleyle nihayete erdirmiştim. Boynuma ve yüzüme sıcaklık yayan ellerini çekmeyeceğimi anladığımda, yavaş bir hareketle, acı çekerek ellerini tuttum ve kendimi ondan kurtardım.

"Lütfen," dedim. "Patronum olduğunu biliyorum ancak lütfen, bir daha karşıma çıkmanı istemiyorum."

İfadesi donup kalsa da konuşmayı daha fazla uzatmadan ondan uzaklaştım. Soğukla beraber donan ıslak saçlarını, tenini ısıran acımasız soğuğu ya da yüzüne yerleşmiş katı ifadenin sertliğini aramızdaki mesafe büyümesine rağmen hissedebiliyordum.

Sonrasında arabama binip aracı nasıl çalıştırdığımı ya da hangi ara tekrar ağlamaya başladığımı hayal meyal hatırlıyordum. Sonsuzluk gibi gelen o ağır mutsuzluk bulutunun üzerime kâbus gibi çöktüğünü hissedebiliyordum.

Yirmi gün öncesine kadar bir şekilde mutlu sürdürdüğüm hayatıma böylesine bir acıyı ilave edebilecek kadar güçlü değildim. Bu noktadan sonra hiçbir şey olmamış gibi, Anthony Howard'ı hiç tanımamış gibi davranmaktan başka şansım yoktu.

Apartmanımın önüne geldiğimde bir şekilde gözlerimi kurutmayı başarmış, şişen göz kapaklarıma rağmen kendime gelebilmiştim.

Asansör yerine merdivenleri kullanarak ağır adımlarla daireme çıktım. Kızlara açıklama yapmak istemiyordum. En azından bir süre bu olayı içime gömersem onlara açıklama yaparken de duygularımı saklayabilirdim.

O an ihtiyacım olan şey, uyumak ve unutmaktı.

Ocak ayı, takvimlerimizi terk etmişti ve ben, tam dört haftadır Anthony'nin ne yüzünü görmüştüm ne de sesini duymuştum. Onu görmek istememe kararına saygı duyması her ne kadar mutlu olmanı sağlasa da bir yanım hep aramasını, telafisi olmayan o sahneyi gözümün önünden çekmesini istemişti.

Kızlara durumu, o günden bir hafta sonra ancak anlatabilmiştım ve yorum yapmalarına kesinlikle izin vermeyerek konunun kesin bir şekilde kapandığını belirtmiştım.

Haftanın son iş gününün son saatlerine yaklaşırken e-posta trafiğimle baş etmeye çalışıyordum. Dört haftadır hayattaki en büyük hedefime sarılmış, işime yoğunlaşarak zihnimi Anthony'den uzak tutmaya çalışmıştım. Eve gidene kadar her şey iyi olsa da daireme vardığım anda onunla ilgili hatıralar canımı sıkmakta gecikmiyordu.

Masamdaki telefon çaldığında, gözümü bilgisayarın ekranından ayırarak ahizeyi kaldırdım. Arayan departman müdürümüz Bay Anderson'dı.

"Dinliyorum, Bay Anderson."

"Odama gelir misin, Delilah?"

"Peki, efendim," dedikten sonra telefonu kapatarak ayağa kalktım ve gömleğimi düzelttim.

Anderson'ın odasına yöneldiğimi gören Henry bana doğru döndü:

"Toplantı mı?"

"Hayır," diyerek omuz silktim.

"Haftanın son iş saatinde yeni bir projeden bahsetmek için çağırıyordur umarım," dedikten sonra göz devirdi.

Henry'ye gülümsedikten sonra Anderson'ın kapısına ulaştım ve kapıyı tıkladım.

Kırklarının başında olan Anderson oldukça bakımlıydı. Hafif kırlaşmış saçları onu hem karizmatik hem de olgun göste-

riyordu. Orta boyluydu ve *fit* bir vücudu vardı. Genelde güler yüzlü biriydi. İçeri girdiğim anda bana baktı ve “Lütfen otur, Delilah,” dedi gülümseyerek.

Elinde resmî bir zarf tutuyordu. Yarı tedirgin bir şekilde yüzüne odaklandım ancak ifadesi gayet rahat görünüyordu.

“Öncelikle tebrik ederim,” dedi, “Kesinlikle hak ettiğini düşünmekle beraber şansının da seninle beraber olduğunu hissediyorum. Matthis Projects’te bu kadar kısa sürede böylesine yükselmek gerçekten büyük bir başarı.”

Tedirginliğim yavaş yavaş geçse de omuzlarımdaki yük kalkmıyordu. Süpervizör olacağım konusunda dedikodular vardı ancak ortada farklı bir şeylerin döndüğünü düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Teşekkür ederim, Bay Anderson ancak konuyu anladığımdan emin değilim,” dedim sakın bir sesle.

“Ah!” dedi gülümseyerek. “Kusura bakma, ben de biraz şaşkıyım. Aramızdan ayrılacak olman gerçekten çok üzücü.”

Kalbimin tam ortasına kocaman bir taş oturmuştu. Gözlerim olabildiğince açılırken titrek sesimle, “Nasıl yani?” diye sorabilmeyi başardım.

“Pazartesiinden itibaren Bay Howard’ın yer aldığı özel projelerin müdürlerinden biri olarak görev alacaksın. Terfi mektubun şimdi elime ulaştı. Tebrikler, Delilah. Onu bu kadar etkilemeyi nasıl başardın, bilmiyorum ancak Bay Howard’ın terfi edilmesinde direkt imzası var.”

Gözlerimi birkaç defa kırptırdıktan sonra midemdeki kasılmayı hissettim. Tam o an, yaşadığım şokla ve mide bulantısıyla Anderson’ın üzerine kusabilirdim. Oda dar gelmeye, ellerimse çoktan titremeye başlamıştı. Derin bir nefes alarak sözcükleri bir araya getirmeye çalıştım: “Bay Anderson, mektubu görebilir miyim?”

Tepkim karşısında oldukça şaşırın Anderson mektubu bana doğru yavaşça uzattı.

Uyuşuk parmaklarımla kavradığım kâğıda göz gezdirdim. En sonda yer alan şaşalı imzaya gözlerimi kısarak baktım ve aniden kafamı kaldırdım ve karşımda merakla beni izleyen Anderson'a baktım: "Ben hemen geliyorum, efendim."

Arkamdan, "Delilah!" diye seslenen müdürü umursamayarak asansörlere yöneldiğimde, etrafımdaki her şey flu birer görüntüden ibaretti. Asansör tuşuna inatla basmaya devam eden parmaklarımın ucundaki sızı, o an için en somut duygumdu. Zihnim o kadar karmaşıktı ki damarlarımda kabarmaya başlayan öfkenin tehlikesinden bihaberdim.

Asansör nihayet bulunduğum kata gelince, sıfırı tuşlayarak aşağı indim. Yanımdan geçen insanlara çarpmayı umursamayarak sert bir rüzgâr gibi yönetim kurulu kapısına ilerledim. Kapıda bekleyen güvenlik görevlisi engeline takıldığım anda bu zamana kadar asla kullanmadığım kozumu kullanarak birkaç şey söyledim. Görevlinin suratı bembeyaz olurken kapıdan geçmem için hızlıca yol verdi. Girişteki sekreteri es geçerek asansöre ulaştım. 13. kattaki yönetim kurulu katına çıkmak için harekete geçtim.

Nihayet çelik kapılar açılıp, korkunç koridor önümde uzanınca hızıma son vermeyi reddederek seri ve derin bir nefes aldım. Sağ tarafta Yönetim Kurulu Başkanı'nın, sol tarafta ise CEO'muz Anthony Howard'ın ofisi bulunuyordu. Yönetim Kurulu Başkanı'na yakalanmak, istediğim son şey olduğu için çevik adımlarla sol tarafa yöneldim. Nefes nefeseydim ancak umurumda değildi. Sekreterinin masasının boş olduğunu görünce, daha fazla beklemeye gerek duymadan odasının kapısını doğru döndüm.

Belki de orada değildi, şirkette bile değildi. Dört haftadır ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve öğrenmemek için de ekstra çaba sarf etmişim. Ancak bu yaptığını öylece kabul edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Odasının kapısını öfkeyle açıp içeri girdim. Anthony masasında oturmuş, gözlerini bilgisayarının ekranına kilitlemişti.

Bir yandan sekreterine talimat veriyordu. Kapıda beni görünce, bakışları üzerimde donup kaldı. Sekreteri ise kaşlarını kaldırmış, çat kapı gelişimi gözleriyle yargılıyordu.

“Bizi yalnız bırak, Jenna,” dedi sekreterine ancak bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı. Jenna kaşlarını biraz daha havalandırarak yanımdan geçti ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

O ana kadar sıkıştığımı fark etmediğim yumruklarımı gevşeterek Anthony’ye doğru birkaç adım attım. Tanrım! Koyu gri takım elbisesinin içinde, tıraşlı yüzü ve özenle taranmış saçlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Oturduğu koltuğa o kadar yakışıyor, konumunu o kadar büyük bir asaletle temsil ediyordu ki kıskançlıkla karışık bir hayranlık hissettim. Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdığında bu görüntüyü içime çektim. Kahretsin, onu özlemiştim.

Boğazımı temizleyip yumruklarımı tamamen serbest bıraktım. Bu, bir nevi kendime gelmem için bir uyarıydı. Onun büyüüne kapılmamalıydım.

Elimdeki mektubu masasına bırakarak dişlerimin arasından konuştum:

“Bana bunu açıkla.”

Kâğıda bakmaya tenezzül bile etmeyerek gözlerime odaklandı.

“Terfi ettin.”

Derin ve sıkıntılı bir nefes aldım.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Anthony? Bu bir özür dileme şekli mi? Böyle bir şeyi kabul edeceğimi nasıl düşünürsün? İtibarıma düşebilecek bir gölge yüzünden seninle tanıştığımızı bile insanlardan gizliyorum ben! Bir buçuk senelik çalışanın müdür olması Matthis’in koca tarihinde daha önce meydana gelmedi.”

Yanaklarımın öfkeden kasıldığını hissedebiliyordum. Ancak rahat bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

“Demek ki Matthis tarihinde senin kadar yetenekli bir çalışan yokmuş.”

Bıkkınlıkla gözlerimi kapatıp bir süre sonra açtım.

“Bu bir şaka değil, Anthony. Eğer gerçekten dürüst olmayan yollarla Matthi’te bir yerlere gelmeyi isteseydim bunu yapardım!” dedim öfkeyle. “Benim hayatım hakkında en ufak bir fikrin yok,” diye devam ettiğimde gözlerim kısılmıştı.

Ayağa kalktı. Bu şekilde kokusunu yakından solumamı sağladı, gerildim.

Tam karşımda durdu ve beni baştan aşağı süzdü.

“Seni tanımama izin vermeyeceğini belirttiğini düşünüyordum,” dedi imayla. “Bir fikrim olmasını inan ben de çok istiyorum.” Oldukça dürüst görünüyor olsa da ona inanmak, ona tekrar kapılmakla eş değerd.

Bir adım geri attım ve çenemi dik tutmaya özen göstererek konuştum: “Müdür ya da personel olarak seninle çalışmayacağım.”

Aramızdaki mesafeyi hızlı bir hareketle kapattı. Bana dokunmuyor olmasına rağmen aurası tüm bedenimi sarmıştı. Dudakları oynadığında nefesinin sıcaklığı tenime vurdu.

“Proje müdürlerimden biri olacaksın ve sana bildiğim her şeyi öğretmeme izin vereceksin. Evet, seni yakınımda görmekten hoşlanacağım ancak yeteneksiz olan birini etrafımda görmeye tahammülüm olmadığı için bu terfi bir özür değil, bunu hak ediyorsun. Yine de kabul etmem diyorsan bir profesyonel olmadığını düşüneceğim.”

Nefesimi tutup söylediklerini idrak etmeye çalıştım. Başını hafifçe eğerek yüzüme daha çok yaklaştı:

“Beni her gün görmeye tahammül edecek kadar profesyonelsin, Delilah?”

Sert bir şekilde yutkundum. Konuşmanın buraya gelmesini kesinlikle beklemiyordum. Aslında bu konuşmadan ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öfkemin beni yönetmesine izin vererek buraya kadar gelmişim.

Sonunda sesimi bulduğumda konuşmayı başardım:

“Eğer müdür olacaksam ekibime birilerini transfer de edebilirim, değil mi?” dedim onay beklercesine.

Bakışlarını yakıcı bir şekilde yüzüme sabitleyerek derin gamzelerini gösterdi.

“Elbette,” dedi gülümseyerek. “İstediğin arkadaşını ekibe dâhil edebilirsin.”

Bir anda gülümsemesi dondu ve tek kaşı kalktı.

“Ancak baloda sana eşlik eden arkadaşın olmaz.”

“Jason mı?” dedim hayretle.

“Jason Kendricks,” dedi gözlerini kısarak.

Aynı şekilde gözlerimi kısarak bakışlarımı onunkilere sabitledim ve “Sadece Henry’yi istiyorum,” dedim dişlerimin arasından.

“Şu Harry Potter’daki Ron’ a benzeyen çocuğu mu diyorsun? O olur.” Bunu söylerken gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

Kendimi tutamayarak, “Harry Potter mı izliyorsun?” diye atıldığımda hatamı fark ederek gözlerimi sıkıca yumdum ve ağzıma bir şaplak atmak istedim.

Gözlerimi araladığımda Anthony muzip bir ifadeyle beni izliyor ve gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

“Evet, Lilah. İzliyorum,” dedi.

Konuşmayı uzatmak istemediğim için cevabı duymazdan gelerek mektubu masasından aldım ve tek bir şey söylemeden kapıya yöneldim.

Arkamdan, “Pazartesi görüşürüz,” diye seslendiğinde omzumun üzerinden kısaca bakmakla yetindim.

Ofisinden çıktığım anda eteğimin cebine iliştirdiğim telefonum titredi ve panikle asansörlere koştum. Yönetim Kurulu binasından çıkmadan o telefonu açmaya niyetim yoktu. Niha yet ait olduğum kapıdan geçtiğimde derin bir nefes aldım ve az önce telesekretere yönlendirdiğim çağrıyı cevapladım.

“Merhaba,” dedim nefesimi bırakarak.

Karşıdan gelen ses şaşkın değildi, yine de tüm bu olanların onun için de sürpriz olduğunu biliyordum. Konuyu kısa keserek beni yemeğe davet etti. Her zamanki gibi sevinçle karşılayamasam da en neçeli ses tonumu takınarak kabul ettim.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak cumartesi sabah saat 8'de kızların neden kapımda olduğunu düşünüyordum. Kapıyı açmadan önce aklıma geldi. Bu ziyaret, dün gece kızlara, "Terfi ettim, oley!" diye -pek de tarzım olmayan bir tavırla- mesaj atmamdan kaynaklanıyor olabilirdi.

Kapıda heyecanla bekleyen kızları içeri aldım ve onlar tekli koltuklara yerleşirken ben de koltukta duran battaniyeyi omuzlarıma sarıp ikili kanepeme kıvrıldım.

"Vay canına, demek direkt müdür olman için imza atmış. Bu harika bir haber, Del. Acilen kutlamalıyız." Ellie'nin sevinci karşısında belli belirsiz gülümsediğimde Kate kaşlarını çatı.

"Ama bu aynı zamanda her gün onu görecektir olması, hatta yan yana çalışacak olmaları anlamına geliyor," dedi homurdanarak. "Tüm bunların Del'e hissettireceklerini düşün."

Ellie'nin omuzları çöktü, hepimiz Kate'in haklı olduğunu biliyorduk. Ancak bundan sonra ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Cumartesi gün boyu beni yalnız bırakmayan kızlar, biraz daha uyumama izin verdiler ve 10'a doğru kahvaltüyü hazırlayıp beni uyandırdılar. Fıstık ezmesi ve bol meyve detoksundan sonra TV'nin başına geçmiş, bizi romantizmden uzak tutacak en kanlı filmlerden birini seçtik ve Ellie'nin hazırladığı patlamış mısırları özlemle tükettik.

Üçümüz de aynı battaniyenin altında olmanın verdiği sıcaklıkla iyice mayışmış bir durumdayken saatin akşam 4'e yaklaştığını gördüm ve ayağa kalktım.

"Ablama geçeceğim, kutlama yapmak için beni bekliyorlar," dedim keyifsiz bir şekilde.

"Nasıl bir kutlama olacak?" diye heyecanla soran Kate'e omuz silktim.

"Bilmiyorum, sadece Matt ve Tommy olacak sonuçta," dedim.

Kate imayla kaşlarını kaldırdı.

"Dennis'i biraz olsun tanıdıysam kardeşinin terfi alışını böyle geçiştirmez. Belki de Matt'in yakışıklı iş arkadaşlarından birini davet etmiştir ve aşkta da terfi etmeni sağlamayı planlıyordur."

Kate o kadar tatlı bir şekilde anlatmıştı ki normalde göz devireceğim bu yoruma, gülmekle yetindim.

"Ablam bu tarz şeylerden hoşlanmadığımı bilir."

"Olsun," dedi Kate ellerini çırparak. "Ben umudumu kaybetmemeyi seçiyorum ve seni bu akşam için güzelce hazırlıyorum."

Battaniyenin altına iyice kıvrılan Ellie'den bir homurtu yükseldi: "Tanrım, yine mi?"

Kate ve ben gülmeye başladığımızda Ellie battaniyenin altında tamamen gözden kaybolmuştu.

Bir süre sonra üzerimde her an alev almaya hazır gibi duran bir kırmızı elbiseyle aynanın karşısındaydım. Her zamanki makyajımı yapmış olsam da saçlarım normale göre özenli bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı ve kuyruk, dalgalı bir şekilde omuzlarıma değişiyordu. Dizlerimin üzerinde biten ipek elbisenin kolları uzundu ve eteği kloş geliyordu. Kollarında, omuzlarıma kadar uzayan bir pencere vardı.

Aynaya bakınca fazla süslü göründüğümü düşündüm.

"Bazen neden size uyduğumu unutuyorum."

Kate göz devirdi: "Bu akşam kaderini değiştirecek biriyle karşılaşmayacak olsan bile özenmekte bir sorun yok, Del."

Daha fazla itiraz etmeden, kızlara veda ederek apartmandan çıktım ve arabama binerek yol üzerinde bir mağazaya uğrayıp Tommy'ye hediye almayı aklıma not ettim.

Dennis'in garajına girdiğimde, saat akşam 7'ye geliyordu. Tam zamanında geldiğimi düşünerek derin bir nefes aldım ve arabamı park ettikten sonra girişe yöneldim.

Kapı açıldığında Tommy büyük bir heyecanla üzerime atladı. Ablamın parlayan gözleri ise benim üzerimdeydi.

"Delilah!" dedi gülümseyerek. "Göz kamaştırıyorsun, tatlım."

"Teşekkür ederim," dedim utangaç bir şekilde.

Ablam her zamanki gibi çok güzeldi. Benim koyu yeşil gözlerimin aksine onun cam mavisi, etkileyici gözleri vardı. İkimizin de saçları dalgalı ve kumraldı ancak Dennis hem uzun boyu hem de esmer teniyle oldukça ilgi çekici bir kadındı. Gözlerini ortaya çıkaran açık mavi, bantlı elbisesi onu bir anneden çok pod-yumdan yeni inmiş bir top model gibi gösteriyordu. Ablama her defasında hayranlığım biraz daha artıyordu. Hiçbir zaman onun kadar güzel olamayacağımın bilincindeydim.

Tommy ona yeni aldığım robotun paketini büyük bir iştahla açarken biz de mutfığa yöneldik. Muhteşem bir masa çoktan hazırlanmıştı. Dennis yardımcısına son talimatları verdikten sonra bana sıkıca sarıldı.

"Tebrik ederim, tatlım. Terfi alışını ilk Matt'ten duydum ama dünyalar benim oldu. Küçük, güzel kardeşimin yönetici olacak kadar büyüdüğüne inanamıyorum." Dennis'in gözlerinin dolduğunu görünce aynı duygusallık benim de tüm hücrelerimi sardı.

"Yapma, Dennis," dedim. "Ağlamak istemiyorum. Benim için de büyük sürpriz oldu."

Gözlerimin dolmasına izin versem ne olurdu, bilemiyorum. O an ablama sıkıca sarıldım, içimde biriktirdiğim her şeyin boğazımda takılı kaldığını hissettim ve saatlerce kollarında ağlama arzusu duydum.

Bu hâlimi anında fark eden Dennis ellerimi tuttu.

"Sende son haftalarda bir değişiklik var, Del," dedi gözlerini imayla kısarak. "Bir şey anlatmıyorsun ama fark etmediğimi düşünme."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sadece stresliyim, Dennis. Ben bunların üstesinden gelebileceğim konusunda tereddütlerim var."

"Saçmalama," diye çıkıştı ablam. "Sen hayatımda tanıdığım en prensipli, en çalışkan insansın. Kimse bu işi senden daha iyi yapamaz. Matt'in de böyle düşündüğüne eminim."

Matt söz konusu olunca ne düşüneceğimi ben de bilmiyordum. Sıkıntımı belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

"Sahi Matt nerede?" dediğimde zil çaldı.

Dennis ayağa kalkıp gülümsedi. "Gelmiş olmalı."

Dennis'in kapıya yöneldiğini görünce hızla onu durdurdum ve "Bu akşam için beklediğimiz başka kimse var mı?" diye sordum.

"Ah tatlım, elbette yok. Bu bir aile kutlaması."

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve koltuğa geri oturdum.

Gergin bekleyişim biraz olsun hafiflese de parmaklarımla oynamaya devam ediyordum.

Salonda yükselen adım seslerini duyduğum anda ayağa kalkarak kendimi Matt ile karşılaşmaya hazırladım. Salona önce ablam, sonra eniştem Matt girdi.

Onların ardından giren çifti gördüğümde olduğum yerde donakaldım. Öyle ki gözlerimi birkaç kez kırpıştırmama rağmen gördüğüm sahnenin doğruluğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Salonun ortasında duraklayan ablam elini bana doğru uzatarak tekrar gülümsedi.

"Delilah, gel, tatlım. Bu gece sana başka misafirimiz olmadığını söyledim ancak görünen o ki Matt, sevgili Anthony ve kız arkadaşı Melanie'yi de davet etmiş."

Yutkundum. Yüzümün elbisemin rengine döndüğüne emindim. Nefes almakta âdeta zorlanıyordum. Gözlerim önce Matt'in delici bakışlarına kaydı, sonra üzerime kilitlenen ela gözlere takıldım. Anthony Howard, ablamın salonunun ortasında ruhumu çırılçıplak bırakacak kadar dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. Sırtımdan aşağı doğru omurgam boyunca inen ince

ter damlasını hissedebiliyordum. Kulaklarımın uğuldaması bey-nimde yankılanıyordu.

Gülümse, dedim içimden, *lütfen gülümse, Delilah*. Dudakla-rımı zorlukla yukarı doğru kıvrırmaya çalıştım. Bakışlarım Mela-nie ile çakıştı. Gülümseyen yüzünde imalı bir ifade oluştu. Bu, beni hatırladığının göstergesiydi. Tahminimce yorum yapmak üzere ağzını açtı ancak Anthony, konuşmasına fırsat vermedi. Nazik bir şekilde dirseğinden kavrayarak Melanie'nin dikkati-nin kendine dönmesini sağladı.

O an hissettiklerimin tarifi yoktu. Korku, gerginlik, şok... Ancak en baskını kıskançlıktı. Bunu fark ettiğim anda gergin bir şekilde Matt'e döndüm. O da gözlerini kısmış, önündeki sahne-ye anlam vermeye çalışıyordu. Neyse ki her şeyden habersiz gibi görünen ablam oldukça mutluydu.

Ablam, "Anthony, Melanie, lütfen kız kardeşim Delilah ile tanışın," dedi. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi gülümsedi ve ekledi:

"Anthony, aslında Delilah'ın ismini duymuş olmalısın. Serin ekibinin proje müdürlüğüne terfi etti, biz de bugün bunu kutla-mak için toplanmıştık."

Anthony imalı bir şekilde gülümsedi.

"Elbette Delilah Hazel'i duydum," dedi gözlerini bana dike-rek. "Ancak kız kardeşin olduğunu bilmiyordum, Dennis."

"Delilah ve prensipleri!" diye şakıdı neşeli bir şekilde ablam. "Kız kardeşim olduğunun duyulmasının kariyerini etkileyeceğini düşünüyor, sana özel bir durum değil," dedi göz kırparak.

Matt yanıma gelip bana sarıldığında taş kesilen bedenimi esnetmek zorunda kaldım. Samimi bir şekilde yüzüme baktı ve "Tebrik ederim, Delilah," dedi. "Başından beri bu pozisyonu hak ediyordun."

Matt'ten aldığım bu yorum, omuzlarımdaki yükü bir nebze olsun azaltmıştı. Yine de bu gecenin nasıl geçeceği soruları zih-nime işkence etmekten geri kalmıyordu.

Ablam hepimizi masaya davet etti. Dennis ve Matt, ev sahipleri olarak masanın baş köşelerine kuruldular. Bense Anthony ile karşı karşıya gelecek şekilde oturmak zorunda kaldım. Sıkıntıyla elbisemin belindeki kemerle oynamaya başladım. Ana yemekler geldiğinde benim haricimdeki herkes masadaki sohbete katılmıştı. Anthony masada oldukça rahattı. Ortadaki duruma rağmen eski dostlarıyla oldukça derin bir sohbete dalmıştı. Ben ise tabağımdaki pilav tanelerini sayacak kadar gergindim. Anthony'nin üzerinde koyu mavi blazer bir ceket ve içinde de yine aynı tonlarda bir gömlek vardı. Melanie ise beyaz teni ve sarı saçlarının ahengini tamamen ortaya çıkaran siyah, parlak bir mini elbise giymişti. Her zamanki gibi oldukça bakımlı ve güzel görünüyordu.

Yemek boyunca büyük bir ustalıkla konuşmaya dâhil olan Anthony'nin derin bakışlarını üzerimde hissetsem de gözleriyle karşılaşmamak adına elimden geleni yapmıştım. Melanie ise kaçamak bakışlarını benden esirgemeyerek gerginliğimi ikiye katlıyordu.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm bir anda, boğazımı temizledim ve dizlerim üzerine örttüğüm işlemeli peçeteyi kaldırdım ve kibarca izin istedim.

Alt kattaki misafir lavabosunu kullanmak yerine üst katta bulunan odamdaki lavabonun yolunu tuttum. Kısa bir süre de olsa kendi özel alanımda olmak istiyordum. Odaya girdiğim anda lavaboya yöneldim ve suyu en soğuk ayarına getirerek ellerimle boynumu ıslattım. Su damlaları ipek kumaşa değdiği an elbisenin üzerinde yuvarlak, koyu kırmızı izler oluşturdu. Düşünceli bir şekilde izlere baktım. Hassas olan her şey ne kadar da kolay bozuluyordu.

Yatak odamın kapısının açıldığını duydum. Ablam beni merak etmiş olmalıydı.

“Geliyorum, Dennis!” diye seslendim.

“Bir anlığına Melanie’yi unut,” dedi fısıltıyla. Nefesi kulağıma çarpmıştı. Aramızda güvenli, küçük bir mesafe vardı ama her geçen saniye bu güvenli mesafenin yıkıldığını hissediyordum.

“Bir anlığına sadece ikimizin olduğunu, zamanın durduğunu düşün,” dedi ve nefes almama fırsat bırakmadan odadaki tüm oksijeni tüketecek soruyu sordu:

“O zaman seni öpmeme izin verir miydin, Delilah?”

“Böyle bir adam olmadığımı biliyorsun. Lilah,” dedi dişlerinin arasından. “Tam üç senedir, Melanie hayatıma dâhil olduğundan beri tek bir kadına dokunmadım ben.”

“Lütfen,” dedim yüzümü buruşturarak. “Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Melanie’yi aldatıp aldatmadığın beni ilgilendirmez.”

Sonlara doğru sesim acıyla çıkmıştı. Kalbimden yükselen ateş bu defa heyecandan değil, saf acıdandı.

“Tanrı aşkına!” dedi ellerini saçlarının arasından geçirerek.

“Ne dediğimin farkında bile değilsin, değil mi?”

“Odamdan çıkmanı istiyorum,” dedim fısıltımın içine sıkışmış bir çığlıkla.

Dudaklarını çizgi hâline getirdi ve ifadeden yoksun bir maske taktıktan sonra poker yüzüyle bana döndü.

“Bana yakın olmaya alışsan iyi edersin.”

Odamın kapısını hiçbir şey olmamış gibi açıp çıktığında arkasından bakakaldım.

Bu da neydi böyle, diye geçirdim içimden. Eski, basit hayatıma dönmek için artık çok geç kaldığımı anlamış gibi boş koridora bakmaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra salona indiğimde tatlı servisi bitmişti ve herkes koltuklara yerleşmişti.

Beni görünce gülümseyen ablam yanındaki koltuğu işaret etti.

“Gel, tatlım. Tatlı servisini kaçırdın ama daha sonra rahat edersin.” Oyunbaz bir şekilde göz kırptı. Gece yaptığımız tatlı kaçamaklarını kastediyordu.

Dennis’e gülümsemeye çalıştım. Anthony’nin henüz salona gelmemiş olması dikkatimi çekti ama çok beklememe gerek kalmadı. Birkaç dakika sonra elinde telefonuyla salona girdi. Ardından Melanie’nin yanına oturdu. Onu izlediğimi fark etmesin diye süratle başımı önüme çevirdim. Ancak bu defa da Matt’in düşünceli yüzüyle karşılaştım.

Gözlerini benden sonra Anthony'ye çevirdiğini görünce ani bir sıcak basmasına maruz kaldım. Matt tanıdığım en zeki adamlardan biriydi ve terfi almamda kendi parmağı olmadığına göre bu durumu sorgulayacaktı.

"Anthony," dedi, çok yakın olduklarını bildiğim hâlde ses tonu gerilmeme neden oldu.

"Delilah'ın çalışmalarını görme şansını nasıl buldun? İşe girdiğinden beri akrabalığımız anlaşılacak diye gülünç bir şekilde yönetim kurulu binasının kapısından bile geçmez o."

Ablam, Matt'in bu esprisine gülerken ben, bu söylediklerinin ciddi olduğunun farkındaydım.

"Anderson'a verdiğim projelerdeki ilerleme dikkatimi çekti," dedi Anthony sakın bir sesle. Rahatlığına şapka çıkarmak istedim. Ses tonunda anlık bir tereddüt bile yoktu.

"Ekibini incelediğimde Delilah'ın çabasını fark etmemek elde değildi. Onu kendi ekibime alıp değerlendirmenin daha faydalı olacağını düşündüm."

Matt başını sallarken gözlerimi halıya dikmiştim. Dennis'in ve Melanie'nin gözleri de benim üzerimdeydi. Tanrı'ya şükür ki tam o anda yanımıza gelen ve kucığıma oturan Tommy, gergin havayı dağıtmayı başarmıştı.

Teselli bulmak adına onu sıkıca sararak kokusunu içime çektim.

"Nasılsın, tatlım?"

"İyiyim," dedi ancak çok geçmeden dudakları büzüldü.

"Ama bu akşam çok sıkıcı, Del. Oyun oynayacağımıza söz vermiştin."

Yanaklarını hafifçe sıkarak gülümsedim.

"Hadi o zaman, yatma saatin gelmeden ne yapabiliriz, bakalım."

Tommy hevesle kucığımdan kalkınca, şirin görünmeye çalışarak misafirlere döndüm.

"Gördüğünüz gibi önceden verilmiş bir sözüm var." Derin bir nefes aldım.

"Bayan Wille, tanıştığınıza çok memnun oldum," dedim Melanie'ye dönerek. "Bay Howard, size de bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Melanie kararsız bir şekilde beni incelerken -muhtemelen onun için tehlike oluşturup oluşturmayacağım sonucuna varmaya çalışıyordu- Anthony'nin bakışları beni içine alacak kadar derin bir ifadeyle üzerime kilitlenmişti.

"İyi eğlenceler," dediğinde gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdim.

Göz ucuyla Melanie'ye baktığımda kireç kadar beyazlamış yüzü dikkatimi çekse de daha fazla oyalanmadan Tommy'yi takip ettim.

Tanrı'ya şükür, o gece, bir şekilde hayatta kalabilmişim.

Gözlerim ekrana kilitli olmasına rağmen dudaklarımı medeniyetten yoksun bir şekilde kemiriyordum. Oturduğum sandalye oldukça konforlu, ofis ferah ve her şey son derece lükstü. Ancak ben rahat değildim. Yöneticiler için ayrılan bölmede bana ait devasa bir masam vardı ve karşımdaki nehir manzarası her şeye bedeldi. Özel bölmede tek başıma olmak istemediğim için Henry'nin de bana yakın bir masada yer almasını talep etmiştim.

Ama sorun şuydu ki, o da çok uzakta değildi. Hemen çaprazımda, ekipten Hilary adlı bir kıza sabit bir ses tonuyla bazı direktifler veriyordu. Üzerinde her zamanki şık takımlarından biri vardı ancak bugün bir değişiklik yapıp gömleğinden birkaç düğme açık bırakmıştı. Saçları da hafif serseri bir havadaydı. Bu da fiziken ofiste olduğu ama ruhen başka bir yerde olmak istediği hissini veriyordu. Ara ara bakışlarının bana kaydığını, ısınan omuzlarımdan hissedebiliyordum. Tanrım, belki de uyduruyordum. Aşırı stres altındaydım.

Gözlerimle kısaca etrafı taradığımda kendimi derin bir nefes almaktan alıkoyamadım. Burada çalışanların benim gelmemden pek de memnun olmadıkları oldukça açıktı. Ancak öylesine profesyonel bir maske takmışlardı ki bu maskenin ardını görmek imkânsız gibi görünse de hissedebiliyordum. Haklıydılar. Şirkette daha iki yılını doldurmadan onlardan daha üstün konuma gelmiştim. Beni tanımıyorlardı. Sorgulayıcı bakışları için onları suçlayamazdım.

Sıkıntılı bir nefes daha alıp Henry'ye döndüm. Oysa o hâlden oldukça memnun görünüyordu.

Öğle yemeği saatine yaklaşmıştık ve ikimiz de yeni pozisyonlarımız için masamıza yerleşirken konuşmak için girişimde bulunmamıştık.

“Hey,” dedim fısıltıyla. “Nasılsın? Seni buraya sürüklemiş gibi hissediyorum.”

Ekrandan gözlerini alarak bana döndü ve çaktırmadan sırtı. “Saçmalama, Del. Şu nehir manzarasına baksana! Şehrin bu yakasında oturmak için servet ödememe gerek kalmadı. Ayrıca diğer ofisteki moronlarla çalışmaktansa burada, senin emrinde çalışmayı tercih ederim.”

Ona sıcak bir gülümseme gönderdim.

“Pekâlâ, ancak ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, Henry!” Bu kısmı fısıltıdan bile sessiz söylemiştim.

Anthony tüm endişemi gerginliğe dönüştürecek bir hızla yanımda belirdiğinde başım hâlâ Henry'ye dönüktü. Boğazını temizlediğini duyduğumda yavaşça ona doğru döndüm.

“Bayan Hazel,” dedi az önce Hilary'yle konuşurken sergilediği tavırdan ödün vermeyerek.

“Odama gelir misiniz?”

“Elbette,” diyerek ayağa kalktım ve donuk, ela gözleriyle olan bağlantımı keserek doğruca karşı tarafa baktım. Nezaketinden ödün vermeyerek masamdan kalkmamı ve önüne geçmemi bekledi. Ardından adımlarımı takip etmeye başladı. Omzumun

üzerinden ikimize odaklanan bakışları fark edebiliyordum ve gerginliğim ikiye katlanıyordu. Masamdan kalkarken son anda kolumun altına sıkıştırdığım not defterimi daha sıkı kavrayarak asansöre yöneldim ve bir üst kata çıkmak için Anthony'nin aramızdaki mesafeyi kapatmasını bekledim.

Asansöre bindiğimiz anda ikimizin de parmağı aynı tuşa gitti. Hâlâ göz temasından kaçınıyordum ve parmaklarımız birbirine değdiği anda elektriğe maruz kalmış gibi elimi hızla geri çektim. Yalnız bu mecaz değildi. Ona kazayla olsa da dokunmak, çarpılmaktan betardi.

Asansör kapısı açılana kadar sessiz kaldım. Bu sessizliği sürdürerek odasının kapısına kadar geldik. Acele etmeden ofisinin kapısını açtı. Ardından içeri adım attım. Kapıyı kapatıp bana döndüğünde ifadesi hâlâ sabitti. Bir saniye için göz göze geldik ve acı çektiğimi fark ettim. Onu görmek bana iyi gelmiyordu.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve kendi kendime söylendim:

“Metresin olduğumu sanıyorlar.”

Neşeden yoksun bir şekilde cevap verdi:

“Metresim olman için evli olmam gerekirdi ki değilim.” Masasına ilerledikten sonra sabit bir sesle, “Otur lütfen,” dedi.

O an normalde tanıdığım Anthony'den eser yoktu. Afallayarak işaret ettiği koltuğa oturdum.

“Kaybolmuş görünüyorsun,” dedi. Samimi görünüyordu ama yine de sesindeki şefkat yoksunu ton, eksik hissetmeme neden oldu.

“Oryantasyonun için en etkili yol sahaya çıkmandır. Bu akşam Londra'daki projemiz için iki günlüğüne İngiltere'ye uçuyorum. Benimle beraber gelip saha incelemesinde bulunmanı ve süreci yönetmeni istiyorum.”

Yutkundum. “Bu akşam mı?”

“Evet,” dedi.

“Henry...” dediğimde sözümün devamını getirmeme izin vermedi.

“Sadece sen,” dedi keskin bir tonla.

“Yeni yöneticim olarak yanımda yer alacaksın.”

Bana uysal bir şekilde başımı sallamaktan başka çare bırakmadı.

Günün geri kalanını, ofistekilerle tek tük yaptığım aşırı gergin sohbetler ve Henry ile imalı bakışmalarımız eşliğinde geçirdim.

Daireme vardığımda üst kattan hiç ses gelmiyordu. Kızlar daha okuldan dönmemiş olmalıydılar. Kate İngiliz Edebiyatı okuyordu ve romantizme âşıktı. Ellie kendinden bekleneceği üzere maddenin sıcaklığını tercih ederek Kimya okuyordu. Çoğu zaman ders programları birbirine uymasa da birbirlerini beklerken kütüphanede vakit geçirdiklerini biliyordum. Tek ortak yönleri, okullarının kütüphanesine düşkünlükleri olabilirdi.

Yatak odama girip valizimi çıkardım ve hızlı bir şekilde yanıma almam gerekenleri düşündüm. İki günlük bir seyahat... Topuklu ayakkabılara yer yoktu çünkü sahada baretlerle ve sarı botlarla gezmemiz gerecekti. Bunu daha önce yapmış olduğum için öz güvenle siyah bir pantolon ve şık bir kazağı bavula yerleştirdim. Ardından ikinci gün için de benzer bir kombin seçerek aynı işlemi tekrarladım. Pijama ve akşam yemeğine uygun birkaç kıyafet daha seçtim. Bakım ürünlerim ve yedek diş fırçamı da koyduktan sonra valizi kapatmak için fermuarı çekmeye başladım ancak son anda siyah, rujan bir stilettoyu valize attım ve bunu yaparken aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum.

Saat tam yedide Brandon apartmanımın önünde belirdi. Patronu gibi o da dakikti. Bu muamelenin bana özel mi yoksa tüm yöneticilere uygulanan bir şey miydi, bunu asla bilemeyeceğimi hissediyordum.

Yolculuk için giydiğim kısa topuklu çizmelerimin kaldırım taşlarında çıkardığı sesi dinleyerek arabaya yürüdüm. Brandon kapımı açtı ve “İyi akşamlar, Bayan Hazel,” dedikten sonra başıy-

la selam vererek şoför koltuğuna geçti. Bu oldukça rahat arabada, son derece diken üstünde hissederek özel piste varana kadar dışarıyı izledim.

İçinde bulunduğum araç piste yaklaştı. Bembeyaz bir jet uçağı karanlığın içinde kendini belli ediyordu. Uçağın kapısı merdiven olarak zemine kadar uzanmıştı. Kabin ekibi basamakların başında hazır bir şekilde bekliyordu. Özel piste girmeden önce pasaportumu kontrol için teslim etmiştim.

Arabadan indim ve sakın gözlerle Brandon'ın bagajdan bavulumu indirmesini seyrettim. Arabanın üstüne vuran beyaz ışık, başka bir aracın piste girdiğinin habercisiydi. Brandon elindeki valizle ışığa doğru döndüğünde ben de döndüm. Gelen Anthony'di. Başımı çevirmek, dikkatimi ondan uzaklaştırmak istiyordum ancak kendime engel olamıyordum. Yavaşça araçından inip bize doğru yürümeye başladı. Yorgun olduğu belli olmasına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Rahat kıyafetler içindeydi, biraz hırpaniydi hatta. Hoşuma gitti. Bir anlığına tüm yaşananları unutup ona umutla bakmak istedim.

"İyi akşamlar," diyerek yanıma yaklaştı. Yüzümdeki yumuşak ifadeyi kaybetmeden karşılık verdim. Dostça davranmaya çalışıyordum. Sekiz saatlik bir uçuş boyunca beraber olacaktık. Hem de özel jetinde.

Matt sayesinde birçok ortama girme şansım olsa da onun özel jetine hiç binmemiştim. Yine de tereddüt etmeden önden yürüdüm ve hostese, "Merhaba," dedim. Merdivenler birkaç basamaktı. Kısa sürede çıktım. Bir an önce oturup gerginliğimi atmak istiyordum.

Uçağın iç tasarımı *vay canına* dedirtecek cinstendi. *Özel uçağının olması sadece istediğin zaman uçabileceğin anlamına geliyor olmalı*, diye düşünüyordum. Bu uçağın içi, bir evin salonu kadar güzel döşenmişti.

"Bir yatak odası eksik," diye mırıldandım. Anlaşılan Anthony pürdikkat beni dinliyordu.

“Aslında arkada bir yatak odası var.”

“Ah,” dedim verdiğim tepkiden binlerce kez pişman olarak. Önümdeki ilk koltuğa oturdum ve ona bakmadan sehpanın üzerindeki dergilerden birini elime aldım. Sıkıcı bir ekonomi dergisiydi ancak dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi okumaya çalışarak dikkatimi ondan uzak tutmaya çalıştım. Dakikalar sonra kabin görevlileri son kontrollerini yapıp uçuşun başladığını bildirdiklerinde kemerimi bağlamak için doğruldum ve o sırada onunla göz göze geldim.

Yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Bütün gün ofiste sergilediği katı tavrın aksini görünce kaşlarımı çattım.

“Neden bir sirkten fırlamışım gibi bakıyorsun?”

Gamzelerini belli eden bir şekilde gülümsedi. Tanrım! Küçük, haylaz bir serseriye benziyordu.

“Sanırım sana kızgın kalamıyorum,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Kafam karışmıştı. Bana neden kızgın olabilirdi ki?

“Anthony,” dedim gergin bir şekilde, “kafamı karıştırıyorsun.”

Bana cevap vermeye hazırlandı ancak o sırada kabin ekibini yolculardan ayıran perde açıldı.

Gelen kişi, merdivenin başında bizi karşılayan hostesti.

“Bay Howard, Bayan Hazel, kalkış için yükseleceğiz. Lütfen kemerlerinizi bağlayın ve arkanıza yaslanın, efendim.”

Kemerim zaten bağlıydı. Arkama yaslanıp uçağın kalkmasını bekledim. Uçak havalanıp, midemde kelebekler uçmaya başladığında gözden hızla kaybolan pistin ışıklarına odaklandım. Çok geçmeden gökyüzü sadece koyu bir karanlıktan ibaret olmaya başladı.

Uçuştan yaklaşık iki saat sonra Anthony kemerini açmıştı, hemen koltuğunun önüne konumlanmış masanın üzerindeki bilgisayarında hızla bir şeyler yazıyordu. Bu şekilde çok çekici görünüyordu. Kahretsin. Gözlerimi kapattım ve yumuşak battaniyeyi boynuma kadar çekerek uyumaya çalıştım.

“Orada boynunu ağrıtmak yerine, yatak odasında rahat bir şekilde uyuyabilirsin.”

Gözlerini bilgisayardan ayırmayarak konuşuyordu.

“Rahat bir yatak olmadan da hayatta kalabilirim. Her zaman oturarak uçuyorum zaten.”

Son cümlemin içine birazcık ima kaçmış olabilirdi.

“Detroit’in neredeyse yarısı Matt’in. Daha önce jete binmediğine inanmamı bekleme,” dedi imaya karşılık.

“Evet ama Matt sadece ablamın eşi, ben de eniştesinin imkânlarıyla yaşayacak biri değilim,” diye cevap verdim düz bir sesle.

“Bunu biliyorum,” dedi sonunda başını kaldırarak. Ela gözlerindeki anlamı seçmem zordu ancak dağınık saçları ve deri ceketiyile aklımı çelmeye çalışan yeni yetme bir delikanlıya benziyor olduğu gerçeği, o an için daha çok ilgimi çekiyordu.

Anthony kısa bir tereddütten sonra, “Ailen...” diye söze geçecekti ki uçak sarsılmaya başladı. Pekâlâ, uçmakla ilgili bir sorunum yoktu ancak bu, uçarken rahat olduğum anlamına gelmiyordu. Kaşlarımı hafiften çattım, o ise buna karşılık olarak gülümsedi

Cümlesine devam etmesine fırsat kalmadan çok daha kuvvetli bir sarsıntıyla boşluğa düşmeye başladık.

Kabinin ışıkları yanıp sönüyordu, pilotun sesi uçakta yankılandı. Hostesin panik içinde kendi koltuğuna oturmaya çalıştığını görünce dehşetle gözlerimi açtım.

“Sayın Bay Howard, Bayan Hazel. Lütfen kemerlerinizi rakup acil durum talimatlarını izleyiniz.”

Pilotun anonsu ile biliyiyen gözlerim Anthony'yi buldu. Aynı anda oksijen maskeleri ortaya çıkmış, Anthony ile olan göz temasımız kesilmişti.

"Hey," dedi elime uzanarak, "Sadece tırbilans."

Tereddütlü bir şekilde başımı salladım ancak uçak yeniden boşluğa düşmeye başlayınca çılgınlığımıza engel olamadım.

Anthony koltuğundan çabucak kurtulup yanıma geldi ve kendi kemerini takmakla vakit kaybetmeden başımın üzerinde sallanan oksijen maskesini yüzüme yerleştirdi. Ardından kendi güvenliğini sağlayarak elimi sıkıca tuttu

Gergin ve korku dolu dakikalar boyunca uçağımız âdeta kara bir boşluğa doğru sürükleniyordu. Derin nefesler alarak kendimi rahatlatmaya çalışsam da o an yardımcı olan tek şey, Anthony'nin elimi saran sıcaklığıydı. Boşta kalan eliyle de saçlarımı okşuyor, beni yatıştırmak için bir şeyler mırıldanıyordu ancak maskesi onu duymamı engelliyordu.

Nihayet kabinin ışıkları yanıp, uçağımız normal seyrine döndüğünde hostes, koltuğundan kalkarak uçak içindeki telefon ile kokpitte kısa bir görüşme yaptı. Ardından az önceki hadise yaşanmamış gibi gülümseyerek yanımıza geldi.

"Bay Howard, Bayan Hazel, maskelerinizi çıkarabilirsiniz." Hostesin uyarısına rağmen kıpırdamaya pek istekli değildim.

Anthony, elimin üstünü nazikçe okşayarak sıcaklığını benden ayırdı ve sırayla maskelerimizi çıkardı. Yüzümün bir pancar gibi kızardığını hissediyordum. Gülümsemeye çalıştım ancak yanaklarım fazla gergindi. Kabindeki basınç normale dönse de nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordum. Biraz sonra pilotun içimizi rahatlatan anonsu duyuldu. Kısa süreli bir türbülans atlattığımızdan ve uçuş seyrinin normale döndüğünden bahsediyordu.

Tüm bu gergin bekleyiş boyunca gözlerini bir an olsun benden ayırmayan Anthony'ye doğru döndüm. Damağım o kadar kuruydu ki kelimelerin ağzımda yuvarlanmaması adına birkaç kere yutkunmak zorunda kaldım. Anthony'nin kaşları çatık bir şekilde beni izlediğini görünce gülmek ve parmak uçlarımla kaşlarını düzeltmek istedim ama bunun yerine sadece boğazımı temizledim.

"Sanırım az önce oksijen maskesini ilk bana takarak tüm uçuş güvenlik talimatlarını çiğnedin."

Yüzündeki gölge yavaşça dağılırken dudakları yukarı doğru hareket etti.

"İyi misin, Lilah?"

Hızla başımı salladım.

"İyiyim ancak türbülanslar beni mahvediyor. Uçma fikriyle bir sorunum yok, uçak sağlıklı gittiği sürece tabii ki."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Jet uçaklarda araç küçük olduğu için türbülans daha fazla hissedilir. Bu, hava akımına karşı uçağın tepkisi sadece. Uçağın tüm aerodinamiği bunu kaldıracak şekilde tasarlanmış. Korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi güven verircesine.

Gözlerimi ovuşturdum. "Bilmiyorum, bir dahakine bu açıklamayı hatırlamaya çalışacağım."

"Tüm uçuşların benimle olursa buna gerek kalmaz," dedi düz bir şekilde. Gözlerimi kısarak ona baktığımda söylediklerinde ciddi gibi görünüyordu.

"Bundan sonra beni asistanın gibi her yere götürmeyeceksin umarım."

"Kim bilir," derken dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Gamzesinin belli belirsiz görünmesi az önceki gerginliğime ilaç gibi geldi. Kalbimin sıcaklık olduğunu hissettim.

"Aslında," dedi bana bakmaya devam ederek. "Bir gün kokpitte uçabiliriz. Bu rahatsız histen kurtulmana yardımcı olabilir. Hatta uçuş korkusundan kurtulma programları var ama onlar da temelde buna benzer bir süreç izliyor."

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordum ilgiyle.

Bir an pencereden yansıyan karanlığa baksa da hemen bana döndü.

“Pilotluk eğitim aldım,” dedi yarı gülümseyerek. “Uçuş okulunda altı ay geçirdikten sonra gökyüzüne âşık olmama rağmen bırakmak zorunda kaldım.”

Heyecanlanmıştım. Aman Tanrım, Anthony’yi pilot olarak düşünemiyordum. Onlarca ülkede yüzlerce kadının canını yakan bir senaryo ortaya çıkardı eğer pilot olsaydı.

Gözlerimdeki coşku onu keyiflendirse de sesi sabitti.

“O zamanlar oldukça gençtim. Üniversiteyi yeni bitirmiştım ve aile işini yapmak isteyip istemediğimi sorguladığım bir dönemdeydim. Ailemden habersiz sınavlara girmiş, burs kazanarak uçuş okuluna başlamıştım.”

Ses tonu gitgide gerginleşirken omuzları düştü.

“Tabii, ben kazandığım burs ile okulu sürdürmeyi düşünsem de pratikte böyle olmadı. Üniversite sonrası şirkete gitmediğimden yakınan annem, durumu fark ettiği anda uçuş okuluna cömert bir bağış yaparak sözleşmemi feshettirmiş. Okul da bağışı direkt kabul ederek sözde en gözde öğrencilerden biri olmama rağmen, benden kolayca vazgeçti.”

Dudaklarını çizgi hâline getirdiğinde konuşmanın bittiğini anladım ve ellerimi onunkilerin üzerine kapatma dürtüme engel olmaya çalıştım.

“Üzgünüm, hayallerinden böylesine vazgeçmiş olmak zor olmalı,” dedim iç çekerek.

Gülümsedi. “Eh, şu anda sevmediğim bir işi yapıyor sayılmam. Zaten günün sonunda aile şirketini devralmayarak yine kendi istediğimi yapmış oldum. Matt ile tanıştıktan sonra yollarımı ailemden tamamen ayırarak yepyeni bir başlangıç yaptım. Annem...” dedi ve bir an duraksadı. “İstediği her şeyi elde etmeye, emir vermeye alışıktır.”

“İşte bu da sana hayran olmamın nedeni!” dedim kendime hâkim olamayarak. Anthony'nin yüzüne kocaman bir sırıtış hâkim olurken gamzeleri beni çağırıyor gibiydi.

Yüzümü anında alev bastı. Hemen önüme dönerek utançtan yanağımın içini dişledim.

Londra'nın puslu havası sabahın ilk saatlerinde bizi karşıladı. Havayı içime çekerek uçağın merdivenlerinden aşağı ilk adımı attım. Daha önce Oxford'a bir sertifika programı için gelmiştim ancak inek gibi çalışmaktan Londra'ya gitme fırsatım olmamıştı.

Anthony'nin öne geçip, beni yönlendirmesine izin vererek ilerlemeye başladım. Pasaport kontrolünü geçtikten sonra havalimanında bizi bekleyen araca bindik. Gözlerimi pencereden ayırmadan etrafı izlemeye koyuldum.

“Buraya ilk gelişin mi?” dedi Anthony ilgiyle.

“Evet, aslında daha önce İngiltere'de bulundum ama Londra'ya gelmedim.”

“Oxford sertifika programı için,” diye konuşmamı tamamlamasına karşılık kaşlarımı kaldırdığımda gülümsedi.

“Öz geçmişini okudum, Lilah.”

“Ah,” dedim. “Bu her şeyi açıklıyor.”

İma ettiğim şeyin farkında olarak tek kaşını kaldırdı. Bu sırada araç otelin önünde durdu ve aramızdaki çekişme son bulmuş oldu.

“Mandarin³ mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Ben Waldorf-çu⁴ olduğumu düşünmüştüm.”

Gözlerini bir çocuk gibi ovuşturduktan sonra olası bir esnemeyi savuşturarak gülümsedi. “İkisini de seviyorum ama sen Mandarin'i seversin diye düşündüm. Hadi gel,” dedi kolunu uzatarak. Benim için kırdığı dirseğine tereddütle baktım. Oldukça arkadaş canlısı görünüyordu.

³ Ünlü bir otel zinciri.

⁴ Ünlü bir otel zinciri.

Parmaklarımı uzatıp koluna hafifçe dokunduğunda kollarının gerginleştiğini hissettim. Aynı oranda benim de vücut sıcaklığım artmıştı ve zihnim *ne halt ediyorsun sen* diye sinyaller gönderiyordu.

Giriş işlemleri hızlı bir şekilde halloldu ve oda kartlarımızı aldık. Yukarı kata çıkarken asansördeki sessizlik rahatsız ediciydi ancak bu sessizliği bozmaya yeltenmedim. Anthony'nin kolunu artık tutmuyordum.

Odamın kapısına yaklaştığım anda gülümsedim. "Burası benim odam sanırım."

Anthony bu sefer kendini tutamadı, esnedi. "Ah, Lilah. Nasıl olur da sekiz saatlik yolculuk sonrası hâlâ böyle güzel ve canlı görünürsün. Ve uykun hâlâ nasıl gelmez?" diye ekledi.

"Sanırım uyumaktan pek hoşlanmıyorum," dedim bir suç işlemiş gibi. O da tüm yorgunluğuna ve uykulu görüntüsüne rağmen oldukça çekici görünüyordu ancak bunu dile getirecek değildim.

"Pekâlâ," dedi ve saatine baktıktan sonra bakışlarını yine yüzüme sabitledi.

"Öğle yemeğimizi yedikten sonra şantiyeye gidip kontrol edebiliriz."

"Elbette," dedim ve odamın kapısına yöneldim.

"Lilah," diye seslendiğinde tenim karıncalanmasına rağmen zorlukla ona döndüm. Yan odanın kapısına yaslanmış, saçları dağınık bir şekilde gülümsedi.

"Uyumaya çalış."

Başımı salladım ve sonra odama girdim.

Öğle yemeğine hızlı başlamıştık. Huzurlu bir uykudan sonra üzerime rahat ama şık bir şeyler giyerek yemek salona inmiş, 3 saatte tüm yorgun görüntüsünden kurtulan Anthony'nin karşısına oturmuştum.

Ciddi bir ifadeyle telefon görüşmesi yaparken bir yandan da yemeğine devam ediyordu. Dün geceki samimiyetinden eser yok gibiydi. En azından bir kere gülümsese ve gamzelerini görsem diye düşündüğümde, kalbimin bana ihanet ediyor olması hoşuma gitmemişti. Başımı önüme eğerek tüm ilgimi yemeğe vermeye başladım.

“Yemeğin bittiği an çıkabiliriz,” dedi sakince.

Kafamı kaldırdığımda peçetesini çoktan masanın üzerine bırakmış olduğunu gördüm. Önümdeki salataya işkence etmeyi bırakıp, dizlerime serdiğim peçeteyi kaldırarak başımı salladım.

“Hazırım.”

Ani değişimi karşısında kaşlarımı çatsam da herhangi bir yorumda bulunmadım. Bana karşı hep nazik olan bu adam son zamanlarda dengesizlikleriyle zaten altüst ettiği zihnimi iyice karıştırıyordu. Ona kızgın değildim, tüm bu yaşananlara ve arkadaşım olamayacağı gerçeğine rağmen yöneticim olduğu hakikatini değiştiremezdim. Bununla bir şekilde yaşamam gerekiyordu. Hatta çünkü meydan okumasından sonra bunu yapmak zorundaydım.

Otelin önünde bekleyen araç, biz biner binmez hareket etti. Ardından hız kesmeden şantiyenin önünde durdu. Londra'nın merkezinde böylesine değerli bir alanda bir projeyi yönetmek ancak Matthis'in yapabileceği bir işti. Gururlanmama engel olmayarak gülümsedim. İşimi seviyordum.

İnşaat girişinde gerekli önlemleri aldıktan sonra içeri girdik. Ana ofisteki devasa masanın üzerinde projenin planları seriliydi ve tüm aşamalar anbean kaydediliyordu.

Anthony ile beraber başmühendisle görüştükten sonra bazı notlar almak için defterimi çıkardım. Bunu yaparken Anthony'nin kendinden emin sesinden ve oldukça makul önerilerinden etkilenmeden edemiyordum.

Toplantı sonrası birkaç görüşme yapmak isteyen Anthony odadan çıkmıştı ve ekibin diğer üyeleri de o çıktığı an rahat bir nefes almıştı. Başmühendis Clark gülümseyerek bana döndü.

“Bay Howard ilk defa sahaya kadın bir yöneticiyle geliyor.”

“Öyle mi?” dedim imasını anlamazdan gelerek. “Daha önce kadın proje yöneticisi olmamıştı, ondandır. Hem fark eder mi?” dedim keskin bir tonla.

Kaşları havaya kalktı, hâlâ ondan pozitif bir enerji alamıyordum.

“Elbette fark etmez, Bayan Hazel.”

“İzninizle şantiyeyi gezmek istiyorum,” dedim biraz hava alma ihtiyacı duyarak.

Clark önden ilerlemeye başlamıştı ve onunla bir daha sohbet etmemeyi diledim. Her nedense Anthony ve benim içinde bulunduğumuz her cümle çirkin bir ima gibi yüzüme vuruyordu. Kendimi rahatlatmak adına tekrar düşündüm. Oraya sadece iş gezisi için gelmiştim. Sadece basit bir iş gezisi...

İnşaat makinelerinin arasından, düşüncelerimin verdiği rahatsızlıkla hızlıca ilerliyordum. Kafamdaki sesler o kadar fazlaydı ki arkamda sesi bir mırıltı hâline dönen Clark’ı duymakta zorluk çekiyordum.

Bir süre sonra konuşmasından rahatsız bir şekilde başımı ona çevirdiğimde arkamdan gelmediğini fark ettim. Clark oldukça uzakta duruyor, heyecanla bağırarak bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

“... geçmeniz yasak!”

Kulaklarımı açıp dikkat kesildiğimde tekrar bağırdı ancak ben çoktan bir adım daha atmıştım.

“Bayan Hazel, dikkat edin!”

Ayaklarımda bulunan lastik botlar sayesinde sağlam adımlar attığımdan emindim ancak bir anda duyduğum çatırtı, gözlerimi tavana dikmeme neden oldu. Her neye bastıysam tahta iskelenin dengesini bozmuştu ve çığlık atacak kadar bile vaktim olmadan düşmeye başladım.

Önce sırtıma aldığım darbeyi hissettim. Sonra büyük bir kalasa çarparak düşmeye devam ederken bacaklarıma ve kollarıma çarpan tahta kıymıklar acıdan bağırmama neden oldu. Sert zeminle buluştuğum anda her şey hızla karardı.

Göz kapaklarımdaki ağırlık beni yenik düşürmeye çalışsa da savaşıma kararlıydım. Ortamdaki sesleri duymaya başladığımda bir hastanede olduğumu zar zor fark ettim. Vücudum koca bir kütle gibi rahatsızlık verici bir ağırlıktan ibaretti.

Yavaşça kirpiklerimi araladım. Önce her şey fluydu. Başım-daki ağrı oda ışığının gözlerime sızmasıyla kuvvetlendi.

Beyaz-gri storları ve tavandaki sarı ışığı seçebiliyordum. Uçuk mavi duvarları ve aynı renkte yatak örtüsünün üzerinden tavana asılı bacağımı da gördükten sonra dikkatim sağ elimin üstündeki sıcaklığa kaydı.

Ah! Anthony elimi tutuyordu. Hafif bir uykuya dalmış gibiydi ancak bu hâli, darmadağın görünüşünü gizleyemiyordu. Dudakları, elimin üzerinde bir dua mırıldanıyor gibiydi. Bu çok yanıltıcı. Ama çok doğru hissettiriyordu. *Benim için endişelenmiş sadece. Abartacak bir şey yok.*

Kırık olduğu bariz olan sol bacağımı ve ezildiğini tahmin ettiğim kaburgalarımı düşünecek olursak, başka türlü davranmasını beklemek zalimlik olurdu, değil mi?

Uyandığımı anladığı anda başını kaldırarak, alnına dökülen saçlara aldırış etmeden bana odaklandı. Kısıtıcı el gözleri kıpkırmızıydı. Beyaz gömleğinin gövdesi ve yakaları kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Sersemlemiş hâlimden kurtularak dağınık saçlarını geriye attı ve neredeyse acıyla inleyerek ayağa kalktı.

Dudakları saçlarıma belli belirsiz dokundu. Ona engel olmak için yapacak hiçbir şeyim yok gibiydi.

Tutamlarıma onlarca öpücük kondurduktan sonra, şefkatle çocuğunu kontrol eden bir ebeveyn gibi yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Tanrı aşkına, Lilah. Beni çok korkuttun, çok korkuttun.”

Elimi tekrar avucuna alarak tüm kurallarımı çiğnemeye devam etti.

Bu endişe gösterisi karşısında gözlerim dolmuş, kalp atışlarım hızlanmıştı. Bedenime bağlı makine bu durumu açık etme ve çalışır gibi daha fazla ötmeye başlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim.

“İyiyim,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Sadece bundan sonra beni şantiyeye götürmemenden korkuyorum.”

Sanki o anda sadece ikimiz vardık. Geçmişimiz, geleceğimiz hepsi oradaki varlığımızdan ibaretti. Sadece Anthony ve Delilah’tık.

Acı bir şekilde güldü. “Aptal kız, her şeyi senden ayrılmamak için yapıyorum zaten.”

Söylediklerinden sonra tamamen gerildim. Elim kendime çekmeye çalıştım ancak izin vermedi.

“Lilah,” dedi. “Yapma, benden uzaklaşma.”

Boğazımın kuruduğunu hissettim, boyunluk ve bacağımdaki alçı yüzünden pek hareket edebildiğim söylenemezdi, yine de bakışlarımı ona çevirme cesaretini gösterdim.

“Bunu olduğundan daha zor hâle getirme, Anthony,” dedim kısık bir sesle. Ondan uzaklaşmak, en son dileğim bile değildi. Kalbimin âdeta ikiye ayrıldığını hissediyor, bu şeyi profesyonelce sürdürme direncimi kaybediyordum.

“Sana bir şey olsaydı,” dedi duraksayarak. Sözlerine devam etmek yerine doğrularak odada birkaç kez turladı. Gözlerim onun lekeli gömleğine, buruşmuş pantolonuna ve harap görüntüsüne kaydı. Çok değil, bundan birkaç ay önce bir hastane koridorunda ilk defa göz göze geldiğim Anthony Howard’ın, sevgilisi Melanie için koridorda beklediği görüntü aklıma geldi. O zaman bile tüm çekiciliğiyle karşımda dururken, şimdiki görüntüsünün daha kötü olduğunu fark ettiğimde kanımdan aynı anda hem soğuk hem sıcak bir ürperti geçti.

Hesabını yaptığı şey her neyse ona tüm sakinliğini kaybettirmiş, onu âdeta çılgına çevirmişti.

1.4.3 Delilah'in De Hengit

En sonunda duraksayarak telari yanına yaklaştı. Ellerini kavradı, karşı çıkacaktım ancak ne edileyeceğimi bilicesine merak ediyordum.

Uzun, siyah kırpıkları ve parlak, el hareketleriyle gözlerinin içine baktı. Ardından parmak uçlarını öperek gözlerini kapadı.

"Delilah," dedi. "Benim tatlı Delilah'ım. Sana her şeyi anlatacağım. Seni kaybedemem."

“Neyi anlatman gerektiğini anlamıyorum.” dedim yine fısıltıyla. “Uzun süredir Melanie ile berabersin, o...” Duraksadım. “O, muhteşem bir kadın. Ama bu yetmez gibi beni de istiyorsun, Anthony.” Gözlerimi kısmış, vereceği cevabı bekliyordum.

“Hayır.” dedi kaşlarını çatarak.

“Böyle olmadığını hissediyor olman lazım, Lilah. Sana her şeyi başından anlatmam gerekirdi ama yapamadım. Söylediklerimi kaldıramayıp kaçmandan korkuyordum. Hâlâ da öyle.” Sesinde acı bir ton vardı.

“Ama bunu daha fazla sürdüremeyeceğim. Sadece,” dedi ve yutkundu. “İyileşene kadar yanında olmama izin ver. İyi olduğundan emin olduğum an her şeyi anlatacağım.”

Damağımın tekrar kuruduğunu hissettim. Neyi anlatacaktı? Melanie’yle bir çeşit anlaşmaları falan mı vardı? Melanie elinde ona karşı bir koz mu barındırıyordu? Onu kıskanmama rağmen Anthony’ye olan sevgisini görmem zor değildi. Anthony’ye deli gibi âşıktı.

Peki, Anthony bana ne anlatacaktı? Aslında ona âşık olmadığını mı? Tanrı aşkına! Yoksa Melanie hamileydi de bu nedenle mi ondan ayrılamıyordu? Mideme bir tekme yemiş gibi hissettim.

Anthony avucunun içindeki elimi nazıkçe sıktı. “Şimdi hiçbir şey düşünme, Lilah,” dedi. “Sadece biz olalım.”

Parmak boğumlarımın üzerini öptü.

Karmakarışık bir hâlde ona bakmayı sürdürdüm. Kafam ölesiye karışıkta ama kalbimin rotası o kadar netti ki...

Tanrım, onu seviyordum. Bu adamı belki yıllardır uzaktan uzağa seviyordum ama biz imkânsızdık. Benim hayatımın, kurallarımın, renklerimin onunkilerle ilgisi yoktu. Kapı tıklatıldığında Anthony mutsuz bir ifade ile elimi bıraktı ve koltuğunda doğruldu.

Matt ve Dennis kapıda bekledi. Dennis hâlini gördüğü anda ağıladığını saklamayarak kütük bir çığlık çığlığında yatağının başına koştu.

"İyiyim, abla," dedim kasık sesle. "Çöktüğüm kadar kötü değil."

"Aman Tanrım!" dedi huşkarıklarının arasından "Ah Tanrım, Delilah, Canım, ne oldu sana?"

Ablamın duygusal hâline karşılık Matt oldukça sükunetli görünüyordu. Onu görürnce ayağa kalkan Anthony'nin yanına ulaştı. Ses tonu da oldukça ystkseldi. "Ne hali oldu da en pzyze projelerimizin inşaatında böyle bir kaza oldu? Ve lye bak, yaralanan da karımın kız kardeşi Benim kardeşim!"

Anthony sıkıntıyla alnını ovuşturdu ancak geri adım atmadı. "Dışarıda konuşalım, Matt."

Hızla soluyarak sesini ystkseltmeye çalıştım. "Benim suçumdu, Matt. Yasak bölgeye girip iskeletin devrilmesine neden oldum."

"Buna inanamıyorum!" dedi burnundan soluyarak. "Bu kadar dikkatsiz olamazsın!"

Anthony ve Dennis'in sesi aynı anda ystkseldi. "Yeter Matt!"

Dennis biraz daha kibar bir tavırla konuşsa da Anthony sabırsızdı.

Kapıyı açarak eniştemin onu takip etmesini istediğini belirtti. Matt gözlerini öfkeyle kısarak onu izledi.

"Seni kardeşi gibi görüyor," dedi Dennis glilümseyerek. "Kazayı duyunca benim kadar çılgına döndü. Buraya nasıl geldiğimiz konusunda fikrim bile yok, ikimiz de mahvolduk," dedi üzüntüyle.

"Biliyorum, Dennis," dedim. "Hepsi benim hatam."

"Bir şeyler olmuş," dedi Dennis. "Son zamanlarda iyi olmadığını biliyorum. Önce, sonunda birini bulduğunu ve bu duyguları keşfetmeye başladığın için şaşkın olduğunu düşünmüyüm ama bu başka bir şey," dedi ilgiyle.

"Ve içimden bir ses, tüm bu durumun Anthony'yle ilgili olduğunu söylüyor."

"Şşşt Dennis," dedim kaşlarımı çatarak. "Duyacaklar."

"Hah," diye gültümsedi. "İnkâr etmedin. Ayrıca Matt'in tüm bunları çoktan tahmin etmediğini mi sanıyorsun?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Sana bir şey mi dedi?" dedim korkuyla.

"Asla," dedi. "Matt'in lanet bir kapalı kutu olduğunu bilirsin. Ama şu an seni o kadar kolluyor ki... Ayrıca Anthony'le eskisi kadar sıkı fıkı değiller. Melanie'nin yüzünü görmez olduk."

Melanie'nin ismini duyunca suratımın asılmasına engel olmadım.

"Neler oluyor, Delilah?" dedi ablam bana iyice sokularak. "Yüzün bembeyaz oldu, Anthony ile aranda ne oluyor?"

"Hiç bir şey," dedim gözlerimin dolmasına engel olamayarak. "Yemin ederim ki hiçbir şey olmadı, Dennis."

"Ruhu senin ellerinin arasındaymış gibi bakıyordu sana," dedi fısıldayarak. "Kapıdan girdiğimiz andan itibaren bir an olsun gözlerini senden ayırmadı. Matt'in ne düşündüğü bile umurunda değil gibiydi."

"Bilmiyorum," dedim kısık sesle. "Bu işin nereye gideceğini bilmiyorum. Şu an tek istediğim, iyileşmek."

İyileşmek ve Anthony'nin anlatacaklarını duymak.

Bir hafta boyunca hastanede kaldım ve Dennis başımdan ayrılmadı. Her ne kadar varlığına minnettar olsam da benim yüzümden Tommy'yi yalnız bırakıyor oluşu içime sinmiyordu. Taburcu olmama iki gün kala Dennis'i iyi olduğuma ikna edebilmiş ve evine dönmesini sağlayabilmişim. Bu süre boyunca Anthony Londra'da kalmaya ve beni görmeye devam ederek odama her akşam taze çiçeklerin gelmesini sağladı. Ona her gün bu kadar yakın olmak ve hasta yatağında da olsa gözlerindeki sıcaklığı hissetmek bana iyi geliyordu. Uzun vadeli düşünmek ve bundan sonra neler olacağını tahmin etmeye çalışırken beynimi yakmak istemiyordum.

Hayatımın bir noktasında ilk defa planlı ve prensipli olmak istemesem de günün sonunda ben buydum ve kendi kurallarımla oynamamak benliğimi hiçe saymak olurdu. Tüm bu karmaşa

içinde kaybolurken ağrı kesiciler uyuşmamı ve düşüncelerimi engellememi sağlıyordu. *Tanrı'ya şükür.*

Detroit'e döndüğümde üç hafta izinliydim. Kırık bacağımın ve vücudumdaki diğer eziklerin iyileşmesi için adil bir süreydi.

İlk günden beri Anthony yanımdaydı. Sadece uyumak için eve gidiyor, bana yemek pişiriyor, evde hareket etmeme yardım ediyordu. Matt ara sıra ziyarete geldiğinde Anthony'yi görünce dişlerini sıkıyor ancak yorum yapmıyordu. Aralarındaki gergin havayı on kilometre öteden hissedebilirdiniz.

Dennis, Kate ve Ellie de beni yalnız bırakmıyor, duş ve tuvalet ihtiyaçlarım için her fırsatta yardıma koşuyorlardı.

Evde yalnız olduğum bir sabah televizyon kanallarında gezinirken kilitten gelen sesi duydum. Kızlar dersteydi. Gelen Dennis ya da Anthony'ydi. Evet, şu sıralar hepsinde anahtarım vardı.

Anthony kalın montu, Burberry atkısı ve cilalı ayakkabılarıyla eşikten içeri girdi. Saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Hafif kirli sakalı, alnına gelen saç tutamlarıyla inanılmaz uyum hâlindeydi.

Montunu çıkarıp portmantoya astıktan sonra ayakkabılarını da çıkardı ve göbeğinden yukarı sıyrılan kazağını düzeltti. Tanrım, Tanrım! Onu bu şekilde gözetlememeliydim! Elimde olmadan saçlarımı düzelttim ve nasıl göründüğümün endişesine girdim.

Kalp atışlarıma hâkim olmak için birkaç sık nefes aldım ve bakışlarımız buluştuğu anda gülümsedim. Göz kırptı. Lanet olsun, tek hareketiyle damağımı kurutmayı başarıyordu.

"Seni bu saatte beklemiyordum," dedim kelimeleri toparlayarak.

"En sevdiğim yöneticimi görmeden edemedim," dedi. Genişçe gülümsedi. Gamzeleri ortaya çıktı. Beni nasıl utandıracağını iyi biliyordu. Uzandığım yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandığımı görünce bana doğru eğildi.

"Rahat mısın?"

"Evet, evet," dedim hızlıca. "İyiyim, o poşetler nedir?"

"Çin yemeği!" diye gülümsedi.

“Sevdiğin gibi tavuklu.”

Gözlerimi kıstım. “Ve sen bunu öz geçmişimi okuyarak öğrendin.”

Kahkaha attı. “Keşke. Aslında kızlara rüşvet vermek zorunda kaldım.”

“Ne?” diye neredeyse bağırdım.

“Kızma, Lilah. Sadece çok istedikleri bir gösteriye bilet bulabilmeleri için birkaç telefon görüşmesi yapmış olabilirim.”

“Tam bir oyunbozansın,” dedim kızgın bir şekilde.

Gülümsemesini bozmadan yanıma oturdu.

“Ne izliyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Kanal kanal dolaşıyorum.”

“Senin için DVD seçmemi ister misin?”

“Olur,” dedim. “Şaşırt beni.”

Dakikalar sonra elinde “Just Like Heaven”⁵ DVD’si ile gelince kahkahama engel olamadım.

“Ciddi misin? Reese Witherspoon ve Mark Ruffalo’nun oynadığı romantik bir film mi izleyeceğiz?”

Omuz silkti. “Ben oldukça beğenmiştim.”

“Ah,” dedim, “hayallerimdeki sevgili olmalısın.”

O an ağzıma vurmak istedim. *Boşboğaz, aptal Delilah.*

İkimiz de birbirimize bakarak donup kalmıştık. Dudaklarını çizgi hâline getirdikten sonra herhangi bir yorum yapmayarak DVD’yi taktı ve az önceki an yaşanmamış gibi tekrar yanıma oturdu. Bir yandan Çin yemeklerimizi yerken bir yandan da filmi izlemeye koyulduk.

“Reese tam bir baş belası ama yine de çok tatlı,” dedim filmi izlerken.

“İnatçı kadınlar ne istediklerini biliyorlarsa tatlı oluyor,” dedi beni onaylayarak.

“Ünlü tanıyor musun hiç?” dedim merakla.

“Birkaç tane,” dedi ikiletmeden.

⁵ Just Like Heaven (Cennet Gibi), başrollerinde Oscarlı oyuncu Reese Witherspoon ve Mark Ruffalo’nun oynadığı 2005 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Ben, "Tam olarak kaç tane?" diye sorunca sabit bir sesle cevap verdi:

"Hım, sanırım birçoğunu."

Verdiği kaçamak cevap sonrası gözlerim büyüdü.

"AMAN TANRIM, ELBETTE! ÜNLÜLERLE ÇIKIYORDUN!"

"Lilah," dedi kaşlarını çatarak. "Bu abartılacak bir şey değil."

İçim kıskançlıktan düğüm düğüm olsa da daha fazlasını merak ediyordum.

"Tamam," dedim. "Biraz heyecanlanmış olabilirim. Peki, kimlerle çıktın?"

"Lilah," dedi. Sesi sakindi ama konuşmak istemediğinin sinyallerini veriyordu.

"Sadece bir isim versen." *Evet, hayatına girmiş diğer kadınlar benden ne kadar daha iyi olabilir, merak ediyorum.*

"Veronica Mags," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Oh, o kızıl tanrıçayla mı çıktın?" dedim inanmaz gözlerle. Adamın cennette bir haremi olmuştu ve şu an onları bırakıp benim yanımda oturuyordu.

"Abartıyorsun," dedi tekrar. "Göründüğü kadar mükemmel değil."

"Mükemmellik derecen nedir?" dedim ilgiyle.

"Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyor musun?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Yani, özel değilse," dedim tereddütle.

"Aslında oldukça özel," dedi ve önüne döndü.

"Söylemeyeceksin, değil mi?" dedim yenilgiyle.

"İımm, hayır," dedi ve gülümsedi. "En azından sen hazır olana kadar."

Ertesi akşam Anthony abajurumun yanındaki tekli koltukta oturmuştu ve ikimiz de bugün gelirken aldığı romanları oku-

yorduk. Aynı kitaptan iki tane alıp gelmesi sıra dışıydı ancak o, bu durumu “beraber yorum yapabilmek adına aynı anda aksiyona geçmek” diye tanımlamıştı. Karşılığında sadece kocaman gülümseyebilmiştim. “Anthony’nin Cazibesine katlanmak” adlı ilave bir derse ihtiyacım olabilirdi.

Kitapların türü fantastikti. Karşımda odaklanmış bir şekilde kitabını okuyor olması, sayfayı bitirince güçlü parmaklarıyla bir diğerini çevirmesi hoşuma gidiyordu. Onun varlığı, uzağımda durmasına rağmen oluşturduğu o sıcaklık hissi... Hepsi güven doluydu.

Kapı çaldığı an, kapıyı açmak için ayağa kalktı. Saniyeler sonra odayı kızların sesi doldurmuştu.

“Anthony, dostum nasılsın?”

“Ahh,” diye inledim. “Ellie, Anthony benim patronum! Ona dostum demekten vazgeç.”

Abartıyla göz devirdi ve yanıma gelerek fısıldadı: “Dizinin dibinden ayrılmayan çekici bir patron.”

“Kes sesini,” diye tısladım. “Kazadan dolayı kendini sorumlu hissediyor sadece.”

“Hıhııı,” dedi ve mutfağa yöneldi.

Kate ise ilgiyle Anthony ile yaptığı sohbete odaklanmıştı. Kızların onu bu kadar hızlı sevmelerine anlam verememiştim. Pekâlâ, doğrusunu söylemek gerekirse onlara hak veriyordum. Anthony her şekilde oldukça ikna edici ve dayanılmazdı.

Saat gece ikiyi gösterdiğinde evde yalnız başıma hâlâ kitabımı okuyordum. İki bambaşka hayatın çarpışmasını heyecanla okurken Anthony’nin bizim için distopik bir roman seçmiş olduğu gerçeği kalbimi sıkıştırmıştı.

Telefonum titreyince gözlerimi kitabın satırlarından ayırarak komodine uzandım.

Aslalarla dolu bir göğün altında
aslalarla dolu bir dünya.⁶

02.01

Mesajın Anthony'den geldiğini anlamak için ilk kelimeye bakmam yeterli olmuştu. Gülümsedim. Cevaplamak üzere parmaklarımı kıpırdattım. Kitaptan yaptığı alıntıyı okurken bunun benim de çok sevdiğim bir kısım olduğunu fark ettim. Hemen o sayfaya geri dönüp Aria'nın repliğine Perry'nin verdiği cevabı hatırlamaya çalıştım. Doğru satırı bulduğumda hızla yazmaya başladım.

Asla susmayan bir kız.

02.03 ✓

Yanıtı gecikmedi:

Asla şikâyet etmem ;)"

02.04

Yanaklarımın ısındığını hissederek ona meydan okumaya koyuldum ve yeniden mesaj yazdım.

Daha 131. sayfada mısın?

02.05 ✓

Bu sefer yanıt vermesi için birkaç dakika beklemem gerekince sabırsızca telefonuma baktım. Bu, oldukça komik bir durumdu. Çılgın ergenler gibi mesajlaşıyorduk. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sadece bana arkadaşlık ediyordu. Belki de şu an sevgilisinin yanındaydı. İçim burkuldu ve telefonu bırakmak için tekrar komodine uzandım. Ancak telefon titreyince dayanamayarak ekrana baktım.

258. sayfa, 7. pasaj

02.08

⁶ Veronica Rossi, *Sonsuz Gökyüzünün Altında*, (İstanbul, Pegasus Yayınları), s.131.

Ah, benden önde gidiyordu. Elinde kitabı ile loş ışığın altında dikkat kesilen Anthony'nin görüntüsü zihnime sızınca derin bir iç çektim ve bahsettiği bölüme bakmadan edemedim.

"Yıldızlar nasıl da parlıyordu. Toprak ne de tatlı kokuyordu. Merce balyesinin kapağı gıcırladı ve bir adım atıldı kumda. Güren oyna, bir çiçek gibi kokanık düştü kollarıma. Ah, tatlı öpücükler, ezan dokunuyorlar. Yavaşça, titreyerek baktım güzelliğine. Cierçek aşk bayılım şimdi sensuza dek kayboldu. Son saatim geldi ve ben öleceğim: umutsuzca, oysa hiç bu kadar sevmemiştim bayatı."

Kuru bir şekilde yutkunarak paragrafı tekrar tekrar okudum. Aria'nın Perry'e söylediği şarkının sözleriydi. Buna ne cevap vereceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her okuyuşumda kalbime bir şeyler dokunuyordu.

Şarkının alt satırlarına geçerek Perry'nin bu şarkıya Aria'yı öperek cevap verdiğini görünce yanaklarım alev aldı. Bu mesaja verecek bir yanıtlım olmadığına artık gerçekten emindim. Bu tatlı yazışmaya son verip iyi geceler dilemek için ekranı açtığımda yeni bir mesaj geldi. Kalbimin gürültüsüne aldırmayarak seri bir şekilde mesajı okudum.

Perry, Aria'nın eline aceleyle bir öpücük kondurdu.

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedi ve odadan fırladı. Kapıyı ardından kapatıp duvara yaslandı ve dilinin ucundaki küfrü tuttu.

Olmuştu işte.

Aria'ya bağlanmıştı. Sayfa 287, 2. pasaj.⁸

02:09

Gözlerim telaştan ve heyecandan dolu dolu olurken çaresizliğin kuyusunda yapabileceğim tek şeyi yaptım ve parmaklarım ekranda dolandı.

⁷ Veronica Rossi, *Sonsuz Gökyüzünün Altında*, (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2014), s.258.

⁸ Veronica Rossi, *Sonsuz Gökyüzünün Altında*, (İstanbul, Pegasus Yayınları), s.287

Ah, benden önde gidiyordu. Elinde kitabı ile loş ışığın altında dikkat kesilen Anthony'nin görüntüsü zihnime azanca derin bir iç çektim ve bahsettiği bölüme bakmadan edemedim.

"Yıldızlar nasıl da parlıyordu. Toprak ne de tatlı kokuyordu. Meyve bahçesinin kapısı gıcırdadı ve bir adım atıldı kumda. Çiğren oydu, bir çiçek gibi kokarak düştü kollarıma. Ah, tatlı öpücükler, usun dokunuyorlar. Yavaşça, titreyerek baktım güzelliğine. Cierçek aşk bayalım şimdi sonsuza dek kayboldu. Son saatim geldi ve ben öleceğim; umutsuzca, oysa hiç bu kadar sevmemiştim bayatı."

Kuru bir şekilde yutkunarak paragrafı tekrar tekrar okudum. Aria'nın Perry'e söylediği şarkının sözleriydi. Buna ne cevap vereceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her okuyuşumda kalbime bir şeyler dokunuyordu.

Şarkının alt satırlarına geçerek Perry'nin bu şarkıya Aria'yı öperek cevap verdiğini görünce yanaklarım alev aldı. Bu mesaja verecek bir yanıtlım olmadığına artık gerçekten emindim. Bu tatlı yazışmaya son verip iyi geceler dilemek için ekranı açtığımda yeni bir mesaj geldi. Kalbimin gürültüsüne aldırmayarak seri bir şekilde mesajı okudum.

Perry, Aria'nın eline aceleyle bir öpücük kondurdu.

'Biraz zamana ihtiyacım var,' dedi ve odadan fırladı. Kapıyı ardından kapatıp duvara yaslandı ve dilinin ucundaki küfrü tuttu.

Olmuştu işte.

Aria'ya bağlanmıştı. Sayfa 287, 2. pasaj.⁸

02:09

Gözlerim telaştan ve heyecandan dolu dolu olurken çaresizliğin kıyısında yapabileceğim tek şeyi yaptım ve parmaklarım ekranda dolandı.

⁷ Veronica Rossi, *Sonsuz Gökyüzünün Altında*, (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2014), s.258.

⁸ Veronica Rossi, *Sonsuz Gökyüzünün Altında*, (İstanbul, Pegasus Yayınları), s.287

Şarkı çok dokunaklı, onlar için
mutluyum. İyi geceler, Anthony.

Uykuya teslim olmaya hazırlanan gözlerimi kırıştıtararak, 2.11'i gösteren ekran saatine baktım. Telefon son defa titrediğinde gülümsedim. Sonsuza kadar bunu yapmayı istediğimi fark etsem de bu itirafı bir daha düşünmemek üzere rafa kaldırdım.

"Son zamanlarda dilimin ucundaki
küfürleri ben de tutmak zorunda
kalıyorum. Kaldı ki küfreden bir adam
değilimdir. İyi geceler, tatlı Lilah."

02:12

O gece hiç uyumadım.

Çamaşır sepetini çekiştirerek bel hizama getirdim. Sabah Ellie çamaşırlarımın bir kısmını yıkamış ancak katlamaya fırsat bulamadan derse yetişmek zorunda kalmıştı.

Yaklaşık on gündür çoğu işlerimi kızlar yaptığı için kendimi işe yaramaz hissediyordum. Açık, pembe renkteki atlerimi katlarken derin bir iç çektim. İşe başlamama on bir gün vardı ve Anthony izin vermediği için e-postalarım dahi bakamıyordum. Şaka değildi, Anthony Howard hayatıma otoritesini koymuştu. Normalde böyle bir adam olmadığını biliyordum ancak itiraz ettiğimde bana CEO kartını oynamıştı. Sadece iyileşmeye odaklanmamı söylediğinde *bu benim için çok zor çünkü işimden başka odaklanabileceğim bir şey yok* diyemediğim için şirketin bilgisayarından uzak bir hayat yaşıyordum. Kişisel bilgisayarım tek yapabildiğim, internette gezinmekti. Ayrıca Anthony uzaktan bağlantı ile şirket hesabına girmeyi denersen hesabının bloke edileceğini söylediğinde oldukça ciddi görünüyordu.

Güler yüzünü insanlardan saklamayan, gamzeleri hayranlık uyandıran bu adamın şirketi nasıl yönettiğini o zaman kavramışım. OTORİTERİDİ. Ve lanet olsun ki bu, benim hoşuna gidiyordu. Kendime ihanet etmişim gibi hissediyordum. Belki de uzun zamandan sonra ablamın ve eniştemin dışında birinin benim iyiliğim için kurallar koyması, benliğimden daha büyük bir otoritenin olması iyi hissettirmişti ya da bu tamamen ona olan duygularımı bastırmaya çalışan mantığımın sunduğu bir bahaneydi.

Kafa karışıklığı ile saçlarımı gözümün önünden çektim ve kapı sesine dikkat kesildim. Kalp atışım hızlanırken Anthony'ye has koku çoktan koridora yayılmıştı.

Salonumun girişinde durarak sırtını kapı pervazına yasladı ve üzerine tam oturan fûme rengi takım elbisesinin kravatını çekti. Zorlu bir toplantıdan çıkmış gibiydi. Karşımdaki görüntüsü öylesine güzeldi ki alışmaktan korkarak gözlerimi kapatmak istedim.

"Boş duramıyorsun, değil mi?" diye sordu. Gülüşü yorgundu. Özel alanımı gözler önüne sermemek için üst üste dizdiğim iç çamaşırlarımı hızla arkama sakladım.

"Yapacak bir şey bulduğum söylenemez, işe yaramaya çalışıyorum."

Ceketini çıkarıp portmantoya astı ve gelip yanıma oturdu. Sepetten soluk renk bir tişört çıkarıp katlamaya başlayınca şaşkın bir şekilde ona baktım.

"Bunu yapabileceğine emin misin?"

"Hayatımın her anında yanımda yardımcılarım yoktu. Pekâlâ çamaşırlarımı katlayabilirim. Elbette seninkileri de."

Göz kırpıp afallamış bir şekilde ona bakmaya devam ettim. İçime yayılan sıcaklık bir an eriyeceğimi düşündürse de dik durmaya çalıştım.

Önünde duran sepete göz attı ve derin bir nefes aldığını gizlemeye gerek duymadan bana döndü.

"Bunları neyle yıkıyorsun?" diye sordu ilgiyle.

"Çerçektir, Anthony," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu kadar detaya gerek yok."

Yüzümde ciddi olduğunu belirten ifadeyi yakalayınca pes eder gibi iç çektim. Yüzümü asarak ve biraz da utanarak,

"Bebek deterjanı ile yıkıyorum çünkü kokularla aram pek iyi değil," dedim. "çoğu koku nefesimin tıkanmasına ve baş ağrısına neden oluyor." Burnuma dokunarak açıklamamı bitirdim.

Anthony'nin dudaklarının kenarı hafifçe kıpırdadı. "Bir bebek kadar temiz ve masum," diye mırıldandı ancak ben daha söylediklerini anlamlı bir bütün hâline getiremeden kaşlarını çatı.

"Benim kokum seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı hızla olumsuz anlamda salladım. Onun kokusunun beni rahatsız etmekten çok deliye çevirdiği söylenebilirdi.

"Hayır," dedim sakince.

O akşam, Anthony beni kendine alıştırmaya devam ederek kızlara yemek konusunda yardım etti. Bir centilmen gibi masayı hazırladığında oturduğum koltuktan öylece onu seyretmek sapıkça gelse de mutluluk vericiydi.

Yemek sonrası bulaşıkları yıkarken atışmaya başlayan Ellie ve Kate'i izleyerek gülümsedim.

"Bulaşık makinesine bulaşıkları yerleştirme konusunda yeteneğinin sıfır olduğunu söylemiş miydin?"

Ellie yüzünü buruşturdu ve cevap verdi: "Birçok kez." Elindeki tabakları gürültülü bir şekilde makineye tıkaştırmaya devam etti.

"Yine de lavaboya elini sokan ben olmayacağım çünkü bu güzel tırnakları yeni yaptırdım," dedi Kate hemen.

Ellie cevap olarak hırlarken Kate umarsamazca sırtıttı.

Başımı önüme çevirince Anthony'nin gülümseyerek beni izlediğini fark ettim.

"Kızlara çok değer veriyorsun," dedi. Kafamı sallayarak onu onayladım. "Buraya ilk taşındığımda Dennis hiç mutlu değildi. Açıkçası benim de tereddütlerim vardı ancak bir şekilde tek başıma idare edebileceğimi göstermek istiyordum. Sonra bir gün asansörde kızlarla karşılaştım. Her zamanki gibi tartışıyorlardı."

O anı hatırlayınca güldüm.

“Konu Ellie’nin neden üstündeki tişörtü seçtiği idi. On yıllık eskimiş bir tişörtü inatla giydiği için Kate onu eleştiriyordu. Sonuç olarak kavgalarına burnumu soktum ve o günden sonra nasıl olduğunu bile anlamadan dost olduk.”

Anthony keyifle beni dinlerken kızlardan bir öksürük sesi yükseldi. Kaşlarımı çatarak onlara doğru döndüğümde şirin bir şekilde sırıttılar.

“Bulaşıklar tamamdır, biz eve kaçıyoruz.”

İtiraz etmeme fırsat vermeden kapıya ulaştılar. Sadece, “Hoşça kalın,” diyebildim.

“Ee,” diye devam etti Anthony. “Kaçınıcı sayfadasın?”

Okuduğumuz kitabı kastettiğini anlayınca dün geceki mesajlaşmamız aklıma geldi, sıcak bastı.

“İkinci kitaba geçtim,” diye heyecanımı ses tonuma yansıtmamaya dikkat ederek cevap verdim.

Sehpada duran kitaba gözleri kaydı, nazik bir şekilde kitabı eline aldı ve kaldığım sayfaya baktı. Ardından bana uzatarak gülümsedi.

“Bana okur musun?”

Şaşkın gözlerle romana baktım. “Sesli bir şekilde mi?”

Küçük bir kahkaha attı. “İçinden okursan duyamam, Lilah. Her ne kadar zihninde dolanan kelimeleri öğrenmek için can atsam da.”

Hafiften kızarak kitabı elinden aldım. İtiraz edebilirdim ancak karşımda o kadar tatlı bir hâle bürünmüştü ki hayır diyemedim.

Oturduğumuz koltuk, aramızda mesafe bırakacak kadar büyüktü. İkimiz de koltuğun uç kısımlarına yerleşmiş, birbirimize bakacak şekilde dönmüştük. Anthony sol dirseğini koltuğun kolçağına yaslamış bir şekilde yumruk yaptığı eliyle yüzüne destek oluyordu. Yorgunluktan kısılan parlak, ela gözlerinden kaçarak boğazımı temizledim.

O anı hatırlayınca güldüm.

“Konu Ellie’nin neden üstündeki tişörtü seçtiği idi. On yıllık eskimiş bir tişörtü inatla giydiği için Kate onu seçtiriyordu. Sonuç olarak kavgalarına burnumu soktım ve o günden sonra nasıl olduğunu bile anlamadan dost olduk.”

Anthony keyifle beni dinlerken kızlardan bir öksürük sesi yükseldi. Kaşlarımı çatarak onlara doğru döndüğümde şirin bir şekilde sırttılar.

“Bulaşıklar tamamdır, biz eve kaçıyoruz.”

İtiraz etmeme fırsat vermeden kapıya ulaştılar. Sadece, “Hoşça kalın,” diyebildim.

“Ec,” diye devam etti Anthony. “Kaçınıcı sayfadasın?”

Okuduğumuz kitabı kastettiğini anlayınca dün geceki mesajlaşmamız aklıma geldi, sıcak bastı.

“İkinci kitaba geçtim,” diye heyecanımı ses tonuma yansıtmamaya dikkat ederek cevap verdim.

Sehpada duran kitaba gözleri kaydı, nazik bir şekilde kitabı eline aldı ve kaldığım sayfaya baktı. Ardından bana uzatarak gülümsedi.

“Bana okur musun?”

Şaşkın gözlerle romana baktım. “Sesli bir şekilde mi?”

Küçük bir kahkaha attı. “İçinden okursan duyamam, Lilah. Her ne kadar zihninde dolanan kelimeleri öğrenmek için can atsam da.”

Hafiften kızarak kitabı elinden aldım. İtiraz edebilirdim ancak karşımda o kadar tatlı bir hâle bürünmüştü ki hayır diyemedim.

Oturduğumuz koltuk, aramızda mesafe bırakacak kadar büyüktü. İkimiz de koltuğun uç kısımlarına yerleşmiş, birbirimize bakacak şekilde dönmüştük. Anthony sol dirseğini koltuğun kolçağına yaslamış bir şekilde yumruk yaptığı eliyle yüzüne destek oluyordu. Yorgunluktan kısılan parlak, ela gözlerinden kaçarak boğazımı temizledim.

İlk cümleyi okuduğumda, memnun bir şekilde yüzünde belli belirsiz bir tebessümle beni dinlemeye başladı. Ancak o anda telefonu çalınca irkildi. Tek kaşını kaldırarak cebinden cihazı çıkardı ve arayanın kim olduğuna baktı.

Ardından gelen çağrıyı hızla reddetti ve telefonu tamamen kapatarak cebine geri koydu. Arayanın kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

“Melanie.”

“Üzgünüm,” dedi yorgun ifadesi eşliğinde. “Kapatmayı unutmuşum.”

Kaşlarımı çattım.

“Burada olduğun süre boyunca telefonunu kapalı mı tutuyorsun?” diye sordum.

Omuz silkerek, “Evet” dedi. “Kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Anthony,” dedim sakın bir şekilde. “O, senin kız arkadaşın. Ona böyle davranman adil değil.”

Ses tonum kızgın bir hâl alırken alnını sıvazladı.

“Bu konuşmayı yapmayalım, Lilah. Burada yanlış bir şey yapmıyoruz.”

“Hayır,” diye karşı çıktım.

“Bu konuşmayı yapmak istiyorum. Dışarıda bir yerde, birilerinin benim yüzümden üzülmesi fikri hoşuma gitmiyor. Geç oldu, artık evine dönmelisin, Anthony.”

“Lilah,” dedi sert bir şekilde. “Yapma.”

“İyi geceler,” dedim ve koltuk değneklerimden destek alarak odama yürüdüm. Bu süre boyunca benden tarafa bakmadı. Ben, yatak odamın kapısını yüzüne kapatmadan önce ellerini saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. Bir süre sonra da dış kapının çarpma sesini işittim.

Ardından boğazımda koca bir yumru, kalbimde büyük bir boşlukla sabaha kadar tavanı seyrettim.

Yatağımda tavanı seyrederken kalkmak için acele etmedim. Ellie sabah dersten önce uğrayıp kahvaltuya yardımcı olmak konusunda ısrar etmişti. Bu işi değneklerden destek alarak halledebileceğim konusuna vurgu yapmış olsam da sonuç alamamıştım.

Açıkçası kalktıktan sonra ne yapacağım hakkında pek bir fikrim olmadığı için tavanı izlemeye devam etmek daha cazip gelmişti. Anthony'ye evimden gitmesini söyledikten sonra hissettiğim kalp sızısı tüm gece kendini hatırlatmaya devam etmişti. Şimdi ise karmakarışık bir zihinle beyaz kartonpiyere boş boş bakıyordum. Bazen doğruyu ve yanlış ayırt edemeyecek noktaya geldiğimi hissediyor, nefes almakta zorlanıyordum.

Bir şekilde istediğini elde etmiş, arkadaşım olmuştu. Artık onu hayatımdan öylece söküp atamazdım. Ona karşı beslediğim hislerin ardında şimdi paylaştığımız anlar, birbirimize olan güvenimiz, ortak kahkahalarımız ve düşüncelerimiz vardı. Onu tanımadan önce hayatında biri olduğuna ve onunla mutlu olduğuna inandığım için ben de mutluydum. Ancak şimdi önümde beliren bu yapbozun o kadar eksik parçası vardı ki, ne düşünmem gerektiğini kestiremiyordum.

Kapının açılma sesini duyunca, kendimi zorlayarak yataktan kalktum. Tüm gücümü toplayıp değnekler sayesinde dengemi sağladığımda derin bir nefes aldım ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Ben salona geçene kadar Ellie çoktan mutfaktaki yerini almıştı. Banyonun kapısını açarak Ellie'ye seslendim:

"Günaydın El, yüzümü yıkayıp geliyorum."

"Keyfine bak."

Pekâlâ, bu ses kesinlikle Ellie'ye ait değildi.

"Anthony?"

Dengemi kaybetmek pahasına hızla mutfağa geçtim. Anthony başını yaptığı işten kaldırıp masumca gülümsedi. Üzerinde dar, örgü desenli, yeşil bir karak vardı. Kaşmir olabileceğini düşündüm çünkü o mesafeden bile ne kadar yumuşak görüldüğünü sezebiliyordum.

"Günaydın," dedi tatlı bir sesle.

"Sakin söyleme," dedim başımı inanamaz gibi sallayarak. "Kızlara yine mi rüşvet verdin?"

"Bir bakalım," dedi. İfadesi oldukça muzırdı.

Saçlarını arkaya doğru taramış olsa da bazı tutamları bu düzenden kurtulmuş, oldukça doğal bir görüntü sunmuştu. Saçlarına hiç dokunamadığımı düşünerek iç çektim.

"Hayır," dedi beni bekletmekten zevk aldığını gösterircesine. "Bu defa Ellie ile kapıda karşılaştım ve uyuyakaldığı için görevini bana devretti."

"Ah," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Ve senin de kapının önünde hazır beklemen tamamen bir tesadüf."

"Ne derler, bilirsin," diyerek gülümsedi. "Kaderin önüne geçemezsin."

Ardından yaptığı işe geri döndü.

Kaşlarını çatarak ona sert bir bakış attım ya da atmaya çalıştım çünkü hızla atan kalbim, bu anı delicesine beklediğini haber veriyordu. Gün sonunda onun bir şekilde yanımda olması yeterli gibiydi.

Bu yüzden neden geldiğini sormadım. Yüzümü yıkayıp aynada kendime çekidüzen verdikten sonra yanına ilerledim.

"Ne pişiriyorsun?"

"Omlet," dedi hazırladığı iki kişilik masayı işaret ederek.

"Oturmana yardımcı olmamı ister misin?"

"Ben hallederim," dedim onu durdurarak.

Yavaş hareketlerle masaya oturup değnekleri kenara yasladım. Anthony böyleydi. Yanımda olduğu süre boyunca her an yardıma hazır olduğunu hissettirmiş ancak kendi seçimlerimi yapmamı beklemişti. Bu durum biraz da olsa yük oluyormuşum

hissinden kurtulmamı sağlıyordu ve onun da asıl amacı, bana kendimi iyi hissettirmekti, biliyordum.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. Tavanı çıkarmıştı, hazırladığı karışımı tavanın içine boşaltıyordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Bir bebek gibi."

Gülümsedi ancak gamzeleri ortaya çıkmadı.

"Göz altılarının benimkinden farkı yok," dedi imayla.

O an başımı kaldırıp yakışıklı ve karakteristik çiziminde eğri retli duran göz altı morluklarına baktım.

"Kötü bir gece miydi?" diye sordum konuyu kendimden uzaklaşturmaya çalışarak.

"Sanırım," diye cevap verdi. "Düşünmem gereken çok şey vardı ve çözümü kendimi işe vererek buldum. Bilmem bu sana birini hatırlatıyor mu?" dedi gülerek. Beyaz dişleri ortaya çıkmış, ortamdaki gergin hava azalmıştı.

Bir yandan da omleti tabaklara paylaşıyordu.

İstemsiz bir şekilde ben de gülümsedim. "Ancak ben hadi olarak çalışıyorum, kafamı dağıtmak için değil."

Dudaklarına çarpık bir gülüş yerleşti. "Kafan karışırken kendini işe veremediğini mi itiraf ediyorsun?"

Gözlerimi kıstım. "Yine üzerimde bir çeşit çalışan envanteri mi uyguluyorsun?"

Ancak o zaman masada bana doğru eğilmiş olduğumu ve aramızdaki mesafenin yok denecek kadar azaldığını fark ettim.

Söylediklerim üzerine duruşunu bozarak bir kalıka atı.

"Ah, Lilah," dedi gülmeye devam ederek. "Sana bunu başka ne zaman hissettirdim?"

Aslında tek tek bunu düşündüğüm her anı sayabiliyordum ama omuz silkererek sorusunu yanıtsız bıraktım.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu konunun kapandığını anlayınca.

"Him," diye cevapladım. "Seçeneklerim arasında çamaşır kadamak, kitap okumak, televizyon izlemek ve boş boş duvara

bakmak var,” dedim bıkkın bir şekilde. “Ki son iki haftadır buraları binlerce defa yaptım.”

Güldü. “Pekâlâ, biraz temiz havaya ve sinemaya ne dersin?” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

“Ama yürüyemiyorum,” dedim çok önemli bir noktaya parmak basar gibi.

“Koltuk değnekleri ile gezen herkes eve hapsedilmek zorunda değil, Lilah. Biraz değişikliğe ihtiyacın var.”

Haklıydı. Bunu sadece Anthony önermemişti, Dennis ve kızlar da birçok defa teklif etmişti ancak bu hâlde dışarı çıkmak istemediğimi belirtmiştim. Aslında kararımın ana fikri, kimseye yük olmamaktı.

Cevap vermeme fırsat tanımadan ayağa kalktı. “Ben bulaşıkları hallederken sen de giyinmek ister misin?”

Tereddütle ona baktım. Bana özellikle yardım önermiştin bunu sorarsa baştan reddedeceğimi biliyordu. Ancak giyinmek ve hazırlanmak işi de gözümde çok büyüyordu. Bacağımdaki alçı yüzünden bir kaplumbağa gibi hareket ediyordum.

Odama geçip kararsız bir şekilde dolabıma baktım. Evdeyken kapri pijamalarla durumu kurtarıyor olsam da dizimin altından başlayıp ayağıma uzanan alçıyı kaplayacak bir şeyim yoktu. En sonunda krem rengi bir kazak ve başımdan geçirebileceğim kloş kot bir etekte karar kıldım. Saçlarımı atkuyruğu yaparken, makyaj malzemelerimi yatak odasına koyduğu için Kate’e sessiz bir teşekkür ederek işe koyuldum. Giyinme kısmı beni biraz zorlasa da yaklaşık on beş dakika sonra değneklerimle odamın kapısında dikiliyordum.

Anthony beni görünce sıcak bir şekilde gülümsedi ve portmantoya yöneldi. Çizmelerimi çıkardı. Onun her an yanımda oluşu, kalbimi tarif edilmez bir sıcaklıkla kaplıyordu ve bu duruma öylesine kolay alışıyordum ki.

Anthony çizmenin tekini sağlam ayağımın önüne bırakarak giymeme yardımcı oldu. Ardından kapıyı benim yerime kilitleti ve asansöre kolayca binmemi sağladı.

Arabasının kapısını açtığında tamamen çaresiz hissetmişim. Çünkü koltuğa tek başıma oturmama imkân yoktu. Anthony sıkıntılı hâlimi görünce kısık bir sesle:

“Lilah, izin verir misin?” diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Anthony sessizliğini olumlu algılamış olacak ki yaklaşarak sırtımı kavradı. Nazik bir hareketle kollarını bacaklarımın altından geçirdiğinde gerginlikten kaskatı kesildim. Bu kadar temas gerektiren bir yardım düşünmemiştim. Neyse ki Anthony tam bir centilmen gibi rahat bir şekilde oturmamı sağlayana kadar ciddi bir ifade takındı. Tabii, o sırada ben tıraş losyonunun kokusunu tüm hücrelerime kadar çekmiş, farkında olmadan soluklarımı bir süre onun boynunda almıştım. Beni bıraktığında ikimiz de bir süre birbirimize bakakaldık.

“Teşekkür ederim,” dedim en sonunda akıl ederek. Gülümsemeye çalıştı ama biraz sahteydi. Sonrasında hızla sürücü tarafına geçti. İkimiz de bu yakınlıkla sarsılmıştık. Gerginlikten dudagımı kemirmeye başladım ve havayı dağıtmak için konu açmaya çalıştım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Nehir kenarına,” dedi dikkatini yoldan ayırmayarak. “Güzel bir balığa ve sonrasında kahveye hayır demezsin diye umuyorum.”

“Demem,” dedim gülümseyerek. “Kulağa hoş geliyor.”

Nehre yaklaştığımızda tekrar gerildiğimi hissettim. Arabadan inmek için Anthony’nin yardımına ihtiyaç duyacaktım ve bu da daha fazla temas demekti. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştığım anda Anthony koluma dokundu ve vardığımızı söyledi. O sessizce uyarana kadar arabanın durduğunu fark etmemiştim.

Belli belirsiz gülümserken kemerimi çıkardım. “Anthony,” dedim usulca. “Kendim inmeyi denesem?”

“Saçmalama, Lilah,” dedi ve itirazımı beklemeden hızlı bir şekilde inmemi sağladı. Bu kez yanaklarım daha az kızarmıştı çünkü nefesimi tutup onun eşsiz aromasını solumayı reddetmişim.

Nihayet restorandaki yerimizi aldığımızda rahat bir nefes aldım. Yemeklerimiz gelene kadar ikimiz de oldukça sessizdik. Ancak yemeğe başladıktan sonra konu konuyu açmış ve Anthony babası hayattayken nasıl balığa çıktıklarını anlatmaya başlamıştı.

“Balık yemeyi seviyorum ancak balıklar konusunda hiç bilgim yok,” dedim dürüstçe.

“Yediğin balık lüfer,” dedi gülerek. Eh, menüdeki fotoğrafa bakarak sipariş verdiğimi fark etmişti.

“En lezzetli balıklardan biridir.”

Onun ahtapot salatası söylediğini hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

“Pekâlâ, sanırım ben şekli normal olan ve kafamda balık imgesi oluşturabileceğim deniz mahsullerini yiyebiliyorum.”

Salatasını yavaşça çiğnerken daha geniş gülümsedi.

“Denizden çıkan her şey lezzet olarak hem çok özel hem de çok enderdir. Farklı lezzetlere açık olmalısın.”

Lüferden kopardığım parçayı ayıklamaya çalışarak konuşmaya devam ettim. “Hâlâ az önceki gibi düşünüyorum.”

“İnatçı oluşunu seviyorum, Lilah,” dedi birden.

“İnatçı insanlardan pek hazzetmememe rağmen.”

Gözlerinde hem yoğun bir ateş hem de dürüst bir itiraf vardı. Boğazımdaki kuruluğu geçirmek için sodamdan bir yudum aldım ve kendimi gülümsemeye zorladım.

“Annem bu yönümle babama benzediğimi söylerdi.”

Bakışlarımdaki hüznü fark eden Anthony, kalbimi yerinden çıkarmak pahasına uzanıp masanın üzerinde duran elimi kavradı. Avucunun sıcaklığı tüm tenimde yayıldığı an içim ürperdi.

Elimi çekmek, onun kavurucu hissinden kurtarmak istedim ama izin vermedi. Onunla bilinçli ilk temasım bu olmalıydı. Sınırlar konusunda oldukça keskin davransam da yeterli olmamıştı. Aramızdaki çekimin somut bir hâle gelmemesi için ondan metrelerce öteye kaçıyor, kalbime ördüğüm duvarları her lanet gün yıkmasına rağmen yeniden inşa ediyordum.

“Lütfen,” dedi fısıltıyla. “Seni üzgün görmeye dayanamıyorum. Sadece sana dokunmak, yanında olduğumu hissettirmek istedim.”

Söylediklerinden sonra elimin üstünde duran parmakları daha sıcak gelmeye başladı. Gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye izin verdim. Ardından derin bir nefes alarak yavaşça elimi ondan kurtardım.

“Teşekkür ederim, Anthony. Yanımda olduğun için, tüm bunlar için. Ve ben kabul etmesem de benim arkadaşım olmak için elinden geleni yaptığın için.”

Sonra kalbimin sızısını en derin şekilde hissederek devam ettim.

“Ancak sınırlarımı korumazsam benden geriye hiçbir şey kalmaz. Ben...” dedim duraksayarak. O andan itibaren söyleyeceklerim göğüs kafesimden dışarı taşmak isteyen ancak sıkıca zincirlediğim tüm duyguların isyanı gibiydi.

“Ben,” diye söze başladım tekrar, “böyle yaptığında hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Anthony’nin yüzüne yerleşen ifadenin karışıklığı zihnimi daha çok bulandırdı. Mutluluk ve acıyı aynı anda yaşıyor gibiydi.

“Ben biliyorum,” dedi usulca. “Sana öğretebilirim.”

Ela gözlerinin parlaklığı ve yoğunluğu karşısında gözlerimi kırpmağa istedim. Sesi o kadar yumuşak, o kadar rahatlatıcıydı ki kendimi ona bırakmağa istiyordum. Bunun yerine yüzümü ellerimin arasına alarak kendime gelmeye çalıştım.

“Bugün güzel bir gün, Anthony. Konuşmanın devamı getirmek istemiyorum.”

Daha fazla konuşursak konuyu Melanie’ye getireceğimin ve çarpık arkadaşlığımızı yargılayacağımın farkındaydı.

“Peki, Lilah,” dedi uzatmadan.

Hava almak için kısa süreliğine restoranın terasına çıktığımızda nehrin kokusunu içime çektim. Anthony’nin her şeye rağmen yanımda olmasını istediğimi artık kendimden saklamama gerek yoktu. Buradaydı işte, yanımdaydı. Nehre karşı duruyorduk.

Montunun ceplerine soktuğu güçlü elleriyle ve oturduğu koltuğu kaplayan geniş omuzlarıyla rüzgârı karşısına alarak benim konuklukta kalmamı sağlamıştı. Ara sıra hızla eserek kendini hissettiren esinti, onun kokusunu bana taşıyor; uzağımda olmasına rağmen onu yakınımda hissettiriyordu. Soğuğa katlanamadığımızı fark ettiğimizde içeri girdik. Soluğu restoranın şöminesinin başında, rahat koltuklarda aldık. Sonra kahvelerimizi yudumlayorduk ve yanağındaki, ay ışığının altında bir yıldız gibi parlayan derin çukurlar, nefesimi kesiyordu.

Onu hayatımdan çıkarmak için çok geç kalmıştım.

Anthony, kütüphaneme göz gezdirirken bir yandan Dennis, Matt ve Tommy ile olan aile fotoğraflarımıza bakıyordu.

“Daha önce neden bu alana girmem konusunda gergin olduğumu anladım,” dedi gülümseyerek.

“Matt ile olan bağlantını öğrenmemi istememişsin.”

Başımı salladım ve önümdeki pankeke reçel sürmeye devam ettim. Kitaplarıma bakmaya başladığını görünce özel alanımın ihlali yüzünden ufak bir rahatsızlık hissetsem de işime devam ettim. Ben engellesem de bir gün bir şekilde benimle ilgili her şeyi öğrenecekti.

Aslında bazen inanmakta zorluk çekiyordum. Yıllardır hayran olduğum ünlü iş insanı evimdeydi ve ben de karşısındaki kanepeye kırık bacağımla uzanmış, benim için hazırladığı pankeki yiyordum.

Bir anlığına duraksayıp boğazını temizledi.

“Kütüphanende bir Kur'an-ı Kerim mi var? Hem de Arapça... Bunu okuyabiliyor musun?” diye sordu ilgiyle.

Ağızımdaki lokmayı yavaşça yuttum. Sonra da başımı salladım. Bu kadar çabuk çözmesini beklemiyordum.

“Arapça mı biliyorsun, Lilah? Bu, neden öz geçmişinde yazmıyor?”

Aslında Türkçe de biliyordum. Çok yetkin sayılmazdım ancak oldukça ilerlemiştim. Yine de kimseye, öğrendiğim tüm bu dillerden bahsetmiyordum çünkü bunlar, kimsenin bilmesini istediğim şeyler değildi.

“Bu biraz özel,” dedim tereddütle. Gözleri bir anlığına bana ve elindeki kutsal kitaba takılınca kaşları havaya kalktı.

“Ah,” dedi “Sen Müslümansın.”

Başımı salladım.

“Bu, her şeyi açıklıyor,” dedi gülerek. “Tanrım, bir de sana neler ima ettim.”

Parmak uçlarıma kadar kızardım. “Bu gerçekten özel, Anthony,” dedim.

Yanıma yaklaştı. Elbette o meşhur sınırının farkındaydı.

“Neden bu konuda bu kadar çekingensin?”

“Çekingen değilim,” diye itiraz ettim. “Biraz değişik bir konu, pek paylaştığım söylenemez.”

Gamzelerini göstererek güven veren bir gülümseme bahsetti.

“Sabaha kadar dinleyebilirim.”

“Pekâlâ,” dedim pankekten bir ısırık alarak. “Bu arada çok lezizler.”

“Keyfine bak,” diyerek gülümsedi.

“Dennis benim öz ablam değil,” dedim sakın bir sesle. “En azından babalarımız aynı değil. Ortak noktamız, ikimizin de babalarının ölmüş olduğu.”

“Ah, üzgünüm,” dedi ama *boş ver* der gibi devam ettim.

“Annem, ilk eşini kanserden kaybetmiş. Dennis’in babasını yani. Yıllar sonra babamla karşılaşmış. Yedi yaşındaki tatlı Dennis ile yapayalnızmış annem. Babamla birbirlerine âşık olmuşlar. Tek sorun, babamın ailesinin Türk ve Müslüman olmasıymış.” Bir an duraksadım.

“Soy ismim aslında Türkçe. ‘Heyzıl’ diye değil, ‘Hazel’ diye okunuyor ama hikâyemi anlatmayı sevmediğim için düzeltme zahmetinde bulunmuyorum.”

"Vay canına, Lilah!" dedi Anthony ilgilyle. "Devam et, lütfen."

"Sonuç olarak annemle babam burada, Amerika'da evlenmişler. Annemin kimsesi yokmuş, babamı ise tüm ailesi reddetmiş. Çocuklu ve dul bir Amerikalı kadınla evlenmedini kabullenememişler ve annem bana sekiz aylık hamileyken babamı bir trafik kazasında kaybetmiş"

"Aman Tanrım, üzgünüm. Ben..." dedi tekrar.

Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Annem meme kanserine yenik düştüğünde on bir yaşındaydım. On bir sene boyunca babasız ve kimliksiz olarak yetiştirilmiştim. Annem öldükten sonra aslında hiç vasiyet edilmediğimi, doğduğumdan beri Müslüman olduğumu öğrendim. Daha doğrusu ablama itiraf ettirdim."

"Annem beni asla pazar aylıklarına götürmezdi. O zamanlar onun pek de dindar olmadığını düşündürdüm ancak Dennis oldukça koyu bir Katolikti."

Gülümsedim. "Annemin ölümünden bir süre sonra bazı mektuplar buldum. Ölü babama yazılmış özür mektupları. Babam aslında benim ismini Türkçe koymak istiyormuş. Ancak annem onun ölümünden dolayı o kadar öfkeliymiş ki babamı kızdırmak için bana Delilah adını koymuş, *baştan çıkarıcı, gınağa çağırıcı*... Sonradan pişman olsa da ismini değiştirecek gücü kendinde bulamamış. Bu yüzden bana hep 'Lilah' diye sevlendi," dedim fısıltıyla. Tıpkı senin gibi.

Gözleri büyüyen Anthony şefkatle bana baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Lilah. Yani Delilah," dedi aniden düzeltilme yaparak.

"Hayır," dedim. "Bana böyle seslenebilirsin, annemden sonra senin seslenmen güven veriyor."

Kocaman bir gülümseme yerleşti yüzüne. Çamzeleri yine tüm güzelliğiyle gözümün önündeydi.

Artık o kadar da aç hissetmiyordum.

Hasta bir şekilde evde oturmanın sıkıcı olduğu kadar aydınlatıcı yönleri de vardı. Öncelikle hayatınız hakkında daha çok düşünme fırsatı buluyordunuz. Kim olduğunuz ya da nereye doğru ilerlediğiniz gibi. Çok değil, bir iki ay öncesine kadar bu sorular hakkında yanıtlarım netti ancak şu an o kadar da emin olamıyordum.

Ne mi olmuştu? Anthony Howard hayatıma girmişti. Üstelik arkadaş olamayacağımızı belirttiğim hâlde. Önce eniştemin sahibi olduğu şirkette çalıştığımı öğrenmiş, sonra da benim hakkımdaki yegâne gerçeğı tahmin etmişti. İşte onun bana bu kadar yakınlaşmasına izin vermiştim. Fiziksel anlamda birbirimizle temas ettiğimiz anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ancak Anthony'nin bir şekilde ruhuma dokunduğı gerçeğini düşünmeden duramıyordum.

Bana her daim anlamlı bakan kehribar rengi gözleri artık daha anlayışlı ve derindi. İncancıma saygı duyduğunu hissedebilmekle beraber, tüm prensiplerimin ötesini gördüğü için bir çeşit haz duyduğı fikrine de kapılmadan edemiyordum.

O derin bakışlarından bir kez daha nasibimi alınca, gözlerimi kaçırarak Henry'ye döndüm. Yaklaşık iki saattir ofiste olmama rağmen Anthony her an kırılıp parçalara ayrılacakmışım gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Bu durum henüz hiçbir çalışanın ilgisini çekmemişti çünkü kimse patronuna dik gözlerle bakacak kadar cesaretli değildi. Henry de normal hâlinin aksine, odaklanmış bir şekilde ekranındaki proje çizimleriyle ilgileniyordu. Aslında yapacak tonlarca işim, yanıtlayacak birçok e-postam vardı ama üç hafta boyunca evimden neredeyse çıkmayan patronum, gözünü üstümden ayırmadığı için bu o kadar da kolay değildi.

17.4 Delilah'ın Üç Reçesi

Sıkıntılı bir ifadeyle iç çekip e-postamın gelen kutusunu yenilediğimde, onlarca okunmamış e-postanın üzerine bir yenisi daha eklendi. Bunun Anthony'den olduğunu görünce gözlerim büyüse de hızla toparlandım.

Anthony Howard <anthonyhoward@matthisprojects.com >

22.02.2021 Pz 11.11

Konu: Siz

Öğlen yemeğinde ne yemek istersin?

Anthony Howard

Matthis Projects - CEO & Yönetim Kurulu Başkan Vekili

E-postanın altındaki imzayı görünce daha fazla gerildiğimi hissettim. Vücudum tamamen iyileşmişti ve cuma günü bacağımdaki alçı çıktığından beri ayağımın üzerine daha rahat basma konusunda oldukça ilerlemiştim. Yine de o an yeni düzelen bacaklığımın seğirdiğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi bilgisayarımdan ayırmadan ciddi bir ifadeyle cevap yazmaya koyuldum.

Delilah Hazel

22.02.2021 Pz 11.15

Konu: Anthony Howard

Merhaba, Bay Howard,

Öğle yemeğinde ekip arkadaşlarım geçmiş olsun dileklerini iletmek istediler. İnce düşünceniz için teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Delilah Hazel

Matthis Projects - Proje Yöneticisi

Gönder tuşuna bastıktan sonra arkama yaslandım. Hâlâ ondan tarafa bakmıyordum ancak yeni e-posta gelmekte gecikmedi.

AT

Anthony Howard <anthonyhoward@matthisprojects.com>

22.02.2021 Per 11:19

Konu: Sir

Yazmalarımı izleniyor. İki saatlerinde telefonla ilgilenmekten hoşlanmadığını bildiğimi için e-posta gönderdim, Allah. Akşam yemeğine ne dersini? Artık öğleliğine göre evine gelecek bahanem kalmadı.

Sevgilerle

Anthony Howard

Matthis Projects - CEO & Yönetim Kurulu Başkan Vekili

Kıpkırmızı olduğuma ve Anthony'nin bu görüntü karşısında oldukça eğleniyor olduğuna emindim. Neden huysuz ve yaşlı bir yönetici gibi bütün gün başımızda duruyordu. anlamıyordum. Kendi ofisine gidebilir ve huzur içinde çalışmaya olanak sağlayabilirdi.

Doktah Hazeri

22.02.2021 Per 11:23

Konu: Anthony Howard

SİZİMLER İZLENİYOR OLANILIR, EFENDİM. Benankiler izleniyor. Ayrıca görüntüden mi? E-postalarımı "Sevgiler" diyerek mi iletmiyorsunuz?

En İyten Saygılarımla,

Doktah Hazeri

Matthis Projects - Proje Yöneticisi

Suniyeler sonra cevap geldi. Huma şaşırmışım ve kağıt atışları da aynı tepkiyi göstererek hırlanmışlardı. Yanaklarına hücum eden kan hala ıvıltı yerindeydi ve koca bir ateşe dönüşüyordu. Örnek bir hareketle bildirimini açtım.

Anthony Howard anthonyhoward@matthisprojects.com
2023-09-01 14:00

Konu: SA

KİMLİĞİN E-POSTALARI DA KİLENMİYOR. PATRONUNA GÜVEN :) "Sergiler"
İsim sadece sana özeldi. Akşam yemeğini geçiştirebileceğini düşünme. Ayrıca
KİLEN olmanı seviyorum.

En kıtan Sevgilerimle,

Anthony Howard

Matthis Projects - CEO & Yönetim Kurulu Başkan Vekili

Bu sefer gülümsemeden edemedim. Bilgisayarımın ekranını kapatıktan sonra ayağa kalktım ve ondan tarafa bakmayarak lavaboya yöneldim. Yanaklarımın soğuk suya ihtiyacı vardı ve ayrıca o masada biraz daha oturursam kırmızının tonlarına bürünerek e-posta atmaya devam edecektim.

"Çok daha iyi görünüyorsun, Del," dedi Henry sosislisinden bir ısıklık alarak. Aynı anda koca bir patatesi sosa buladı. Henry'nin öğle yemeği planının sosisli yemek olduğunu duyan tüm ekip üyeleri, geçmiş olsun dileklerini hızla sunarak bizi yalnız bırakmıştı. Neyse ki son anda hem sosisli hem de salata yapan bir yer bulmuş ve aç kalmaktan kurtulmuştum. Bu gibi durumlarda Henry'ye önüme gelen her şeyi neden yemediğimi söylersem daha rahat edeceğimi düşünmüştüm ama bunu yapmaya hiç fırsatım olmamıştı. Her zamanki gibi salata söyleyerek anlatma zahmetinden kurtulmuştum.

"Şu yediğin çirkin salataya rağmen bir çeşit ışıltı var gibi yüzünde," dedi gözlerini kısarak.

"Uzun süredir bu kadar boş vaktim ve dinlenme şansım olmadı," dedim ağzımdaki marulu çiğnedikten sonra.

Henry iştahla sandviçini yarılarken kafedeki insanları incelemeye başladım. Çok âdetim değildi ancak Henry'ye kendimi açık etmekten korktuğum için dikkatimin dağılmasını istiyordum.

Öyle yemeği saati olduğu için tüm masalar doluydu ve ortamda boğucu bir uğultu vardı. Tezgâhın arkasında duran garson siparişleri alırken bir yandan da alnında biriken terleri silmeye çalışıyordu. Bakışlarım masalar arasında gezinirken tam çaprazımızda duran çiftin hararetli konuşması dikkatimi çekti. Alında yüksek sesle konuşan kadındı ve karşısındaki adam da çaresiz bir şekilde onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Buna artık devam edemem," diye bağırdı kadın. "Şimdi benimsen ama akşama Harriet'in yanında olacaksın. Bu yanlıştan da öre." Gözlerini kapatıp nefes almaya çalıştı. "Buna katlanamıyorum, Joe."

Kadın masadan kalkmaya çalışınca adam kadının ellerine sıkıca sarıldı. "Lütfen. Bana biraz daha zaman ver. Onunla olmak istemediğimi biliyorsun. Ama onu şimdi bırakırsam her şey daha kötü olacak."

Kadın adamın ellerinden kurtularak ayağa kalkmayı başardı. "Artık zaman için endişelenmene gerek yok."

Arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gittiğinde mideme koca bir tokme yemiş gibi hissettirdi. Çatalımı bırakarak arkama yaslandım. Ben ne yapıyordum? Anthony'le daha ne kadar arkadaşmış gibi yapacak ve aramızda en az bir metre mesafe bırakarak aynı alanı paylaşmaya devam edecektik? Her an bu sınırı hangiimiz ihlal edecek diye düşünmek çok yorucuydu. Tanrı korusun, bu adımı ben atarsam kendimi asla affetmezdim. Çünkü her neye rağmen ona hissettiğim çekim o kadar baş döndürücüydü ki bazen mantrımı çağırırken çok zorlanıyordum.

İşahım tamamen kaçtı. Bir an önce o alandan çıkmak, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmek istiyordum. Saatime baktım, ardından da Henry'ye döndüm.

"Hadi Henry, geç kalıyoruz."

"Artık yöneticisin, Del," dedi ağzı dolu bir şekilde. "5 10 dakikalık gecikme kimsenin dikkatini çekmez."

"Aksine," diye itiraz ettim. "Yeni yönetici olduğum için rehavete kapılıp kapılmadığımı test etmek isterler ve bu durumu snistimal ettiğimi düşünmelerini istemem."

"Sahi," dedi Henry ilgiyle. "Howard bütün sabah proje ofisinden ayrılmadı. Bir ara ciddi anlamda bizi izlediğini düşündüm."

Aceyle masadan kalktım ve paniklediğimi görmemesini umarak konuşmaya devam ettim.

"Hadi Henry, Anthony'nin aklında ne olduğunu bilmiyorum ama geç kalmak istemiyorum."

"Of, Del! Bir kez daha HADİ dersen kendime şu patatesle vuracağım."

Sırıttım. "Bunu görmeyi çok isterim ama gitmemiz gerek."

Henry en sonunda ayağa kalksa da tabağından son bir lokma daha almayı ihmal etmedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü.

"Sen az önce Bay Howard'dan Anthony diye mi bahsettin?"

Kaşları havaya kalkmıştı. Adımlarımı hızlandırarak cevap verdim: "Anthony Howard dedim, Henry. Nefes almadan yemek yerine dinlenmeye odaklanmalısın."

Henry sadece başını salladı, ardından da sıırttı. İçimden bir ses, bana pek de inanmadığını söylüyordu.

Hastalık iznimden sonra işe başladığım ilk haftamı Anthony'den -olabildiğince- kaçarak geçirdim. Telefonlarına çıkmadım, iş dışındaki diğer e-postalarına cevap vermedim -evet CEO'dan gelen maillere cevap vermiyordum-. Neyse ki hafta ortası bir proje için yurt dışına gitmesi gerekiyordu ve bir süre orada kalacaktı. Bu durum göğsümü sıkıştırırsa da ondan uzak kalma konusunda yardım dokunduğu için şikâyet edemezdim. İhtiyacım olan, hafta sonunun gelmesiydi ve kafamı dinlemekti. İşine bu kadar âşık bir insan olarak hafta sonunu beklemek pek bana göre değildi ancak

o kadar garip bir durumdaydım ki tam olarak nasıl hissetmem gerektiğini kestiremiyordum.

Perşembe akşamı Ellie ve Kate ile birlikte mutfakta yemek yapıyorduk.

“Hafta sonu ne yapıyorsunuz?” diye sordum öylesine bir şeyden bahseder gibi. Aslında amacım planlarına dâhil olmak ve kafamı meşgul etmekti.

Ellie heyecanla, “Okuldaki bir etkinliğe katılacağız,” diye cevap verince, Kate boğazını temizleyerek araya girdi:

“Evet ama oldukça sıkıcı bir etkinlik, senin gibi iş kadınlarına göre değil.”

“Yaa,” diye cevap verdim. “Aslında sizinle gelmek isterdim.”

“Fazla biletimiz yok,” diye cevap verdi Kate üzgünüm der gibi.

“Peki,” dedim. Anlaşılan hafta sonum yalnız geçecekti. “Yine de gitmemeye karar veren biri olursa kesinlikle gelmek isterim.”

“Elbette,” dedi Kate. Ellie de kafa salladı. İlginçti. Nadir de olsa aynı fikirdeydiler.

Çoktan Dennis’i arayıp Tommy’le vakit geçirebilir miyiz diye sormuştum ancak onlar da Matt’in ailesini ziyarete gideceklerdi. Matt’in babasına bayılıyordum, gerçekten. Ticari hırsları olmayan ve kurduğu şirketi oğlunun istediği gibi yönetmesine izin vererek çiftlik hayatını tercih eden bilge ve tatlı bir adamdı. Annesi Victoria’nın tatlı olmadığını iddia etmiyorum elbette. Ama nasıl desem... Victoria tam bir umutsuz romantikti. Çiftliğe her gidişimde mutlaka benim yaşlarımda erkek bir konuğu da orada oluyor ve tesadüfen denk geldiğimizi iddia ediyordu. Pazar günümü köşe bucak kaçarak geçirmek istemiyordum.

Cuma akşamı geldiğinde Dennis’ten bir telefon aldım.

“Tommy seni çok özledi, Delilah. Senin de gelmeni istiyor.”

“Ben de onu çok özledim,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Ama bir David vakasına daha katlanamam.”

İki yıl önce Victoria, beni David adında çapkın bir genç adamla bir araya getirmişti ve David’i ondan hoşlanmadığıma ve beni her dakika aramaması gerektiğine ikna etmek haftalarımı almıştı.

“Victoria ile konuştum,” diye araya girdi Dennis. “O olaydan sonra ziyareti bıraktığının farkında, hatasını telafi etmesi için ona bir şans ver, çok üzülüyor.”

Derin bir iç çektim. “Pekâlâ, ama kendi arabamla geleceğim ve beni biriyle tanıştırmaya çalışırsa geri döneceğim.”

“Tamam, tamam,” dedi Dennis gülerek. “Sabah 7’de yola çıkıyoruz, kahvaltıda çiftlikte olacağız.”

“Peki,” dedim. “Çiftlikte görüşürüz.”

Sabah hazırlanırken iki konuda mutluydum. Birincisi, Tommy’ye kırık bacağım engeli olmadan doyasıya sarılacaktım. İkincisi, Matt’in babası Edward’ın atlarını görebilecektim, belki yeni iyileştiğim gerçeğini umursamadan Sandy’ye binebilirdim. Sandy, Edward’ın karamel rengine harika duyulara sahip atıydı. Onu ilk gördüğümde daha taydı ve çiftliğe yeni gelmişti. O andan itibaren birbirimize vurulmuştuk. O zamandan beri ne zaman çiftliğe gitsem onunla ilgilenir ve bir tura çıkardım.

Yol nedense beklediğimden de uzun gelmişti. Normal şartlarda Matt’in büyük SUV arabasının arka koltuğunda Tommy ile yolculuk ediyor olur, zamanı daha verimli harcardım. Araba kullanmayı sevsem de direksiyon başındaki vakit, zaman kaybı gibi geliyordu. Kendi başıma gitme konusunda inat ettiğim için biraz pişmanlık duysam da yola devam ettim.

Nihayet çiftliğe vardığımda herkes masadaki yerini almıştı. Victoria ve Edward beni gördükleri an hızlı adımlarla yanıma geldiler.

“Ah, güzel Delilah,” dedi Victoria. “Seni o kadar çok özledim ki.”

“Ben de seni, Victoria,” dedim ve daha önce olanlar hiç yaşanmamış gibi sarılışına karşılık verdim. Edward’ın tek kaşı havaya kalkınca, yanına gidip ona da sıkıca sarıldım.

"Sandy de seni özledi," diye fışıldadı büyük altından. Gülümseledim.

Kahvaltudan sonra ilk işim Sandy'ye kavuşmak olacaktı.

Kahvaltı lezzetli. Victoria fazlasıyla hazırlık yapmış, herkesin midelerini mutlu etmeyi başarmıştı. Kahvaltı boyunca Tommy ile baka bir âlemde yaşıyormuşuz ve değişik yemekler yiyormuşuz alkış yapıyorduk. Patatesli kanepeler aslında bir bataklıktı ve biz, amir seven timsahlardık.

Kahvaltudan sonra çiftlikte dolaşarak son yıllarda değişen peyzajı inceledim. Tüm bu süre boyunca Tommy yanımdaydı ancak uykusunun geldiğini gizleyemiyordu. Dennis onu kollamaya alıp yatıracağını söylediğinde, itiraz etse de çok geçmeden yorgunluğuna yenilmişti.

Victoria akşam yemeği için yapacağı hazırlıklardan bahsederek mutfaka gittiğinde ahırlara doğru yürüyorduk. Yanımda Edward ve Matt vardı.

"Sandy'le bir tur atmaya hazır mısınız?"

Edward'ın sorusu karşısında gözlerim ışıldadı ama Matt'in ocazlamaz bakışlarını gördüğüm anda başımı yere eğdim. Geçirdiğim kazadan haberleri yoksa bile birazdan olacaktı.

"Delilah daha yeni iyileşti, biliyorsun, baba," dedi Matt düz bir sesle. Matt ile aramızda o kazadan sonra aşılmaz bir duvar örülmüştü sanki. Bana karşı bir ağabey gibi korumacı olduğunu ve Anthony'yi yanımda görmekten hoşlanmadığını biliyordum.

"Evet ama bana oldukça iyi görünüyor gibi geldi," dedi Edward. Demek kazadan haberi vardı.

"Bu arada iyi olmana sevindim, canım. Kazayı Vicky'den öğrendik çünkü son zamanlarda kalbini yormamaya çalışıyoruz. Umarım alınmazsın."

"Hayır, böyle olmasına sevindim," dedim samimi bir sesle. "Kimse benim için boşuna endişelenmesini istemem. Şu an çok iyiyim."

"Güzel," dedi Edward. "Şimdi Sandy ile dolaşma vakti."

Sandy ile beraber çiftliğin arazisinde ilerlerken dünyayı ayaklarının altına almış gibi hissediyordum. Hava soğuk olduğu için binici kıyafetimin üzerine kalın bir şişme mont giymiştim. Ne ki üzerimdeki dar pantolonun içi yündü ve beni oldukça ısıtıyordu. Rüzgârın kokusu yabancı otlara karıştığı için burama dolan atomalardan memnun bir şekilde zihnimi boşaltmaya çalışıp doğayla iç içe olmanın keyfini çıkardım.

Yalnızlık güzeldi. Dinlendiriciydi. Huzur vericiydi.

Ortamda yükselen başka nal sesleri duyunca, Sandy'ye işaret ederek durmasını sağladım. İkimiz de dikkat kesilmiştik. Bulduğumuz yer sık ağaçlarla dolu olduğu için uzağı görmek imkânsızdı.

"Matt, sen misin?" diye seslendim.

Ağaçların arasından beyaz bir atın üstünde ortaya çıkan Anthony'yi görünce neredeyse attan düşecektim. Sandy tedirginliğimi anlamış gibi kıpırdanınca dengem iyice kayboldu ama Anthony hızla atından atlayarak Sandy'nin yanında geldi ve başını okşamaya başladı.

"Hişşt, güzel kız, sakın ol, benim."

Sandy anında sakinleşirken ben şaşkın bir ifadeyle önümdeki sahneyi anlamlandırmaya çalıştım. Anthony, Sandy'nin yeleğini okşamaya devam ederek gülümsedi.

"Demek tatlı Lilah'la sen de tanışıyorsun."

"Onun buraya ilk geldiği zamanı biliyorum," dedim savunmacı bir tonla.

"Ben de," diye gülümsedi Anthony yüzünü bana çevirerek. Gamzesi ortaya çıkmıştı ve gözleri yaprakların arasından parlayan berrak güneşle değerli bir taş gibi parlıyordu.

Bir bakışının bile bende yarattığı etkiyi bildiğim için yüzümü başka yöne çevirmek istedim.

"Bunca yıl aynı yerlerde, aynı insanlarlaymışız ama birbirimizi hiç görmemişiz," dedi. Sözlerinde hüznün gizliydi sanki.

Aslında ben onu birçok defa görmüştüm ancak bunu onunla paylaşmayacaktım.

“Burada ne yapıyorsun?” dedim düz bir sesle.

Başını hafifçe esnettikten sonra Sandy'yi bıraktı ve kendi atına yöneldi. Kolayca binerek benimkine yanaştı.

“Neden benden kaçıyorsun?” diye sordu. Benim sorumu dayımdan geliyordu.

“Kaçmıyorum,” dedim ve Sandy'ye hızlanması için işaret verdim. Neredeyse vücut dilimle konuştuğum atım hızla ileri atılırken Anthony'nin arkamdan gülüşünü duydum.

Çiftlik evine döndüğümüzde Anthony çoktan bana yetişti ancak dümdüz önüme bakarak onu görmezden geldim.

Beraber geldiğimizi gören Matt'in kaşları bariz bir şekilde çatıldı.

“Burada ne arıyorsun?”

“Merhaba, Matt,” dedi Anthony rahat bir tavırla. Sanırım bugün herkesten aynı soruyu duyacaktı.

Victoria mutfaktan çıkarak Anthony'ye sarıldı.

“Anthony! Seni görmek ne kadar da güzel, oğlum.”

Anthony daha önce görmediğim kadar tatlı bir gülümsemeye Victoria'ya bakınca kalbim tekledi.

Victoria, “Uzun zamandır görünmüyorsun,” dedi sitemle, ardından sanki az önce sitem etmemiş gibi bana bakarak güldü.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı bakalım?”

Bunu öyle flörtöz bir tonla söylemişti ki yanaklarım imanın hedefinin ben olduğumu doğrular gibi iyice kızardı.

Matt boğazını temizledi:

“Melanie yok mu, Anthony?”

Ancak Victoria araya girmişti bile:

“Melanie de kimdi?”

“Anthony'nin kız arkadaşı, anne,” diye sert bir sesle cevap verdi Matt.

“Ah, şimdi hatırlar gibi oldum. Hatta geçen gün magazin haberlerinde gördüm, ayrıldığınız konuşuluyordu. Sahte sarışın olardı, değil mi?”

Dennis kahrkahasını zor tutuyor gibiydi.

"Anne!" diye urardı Matt.

"Hiç kızma, tatlım. Bence ayrılmaları isabet olmuş. Hiç vakıymıyorlardı zaten. Baksana Delilah'a. Sence de Anthony'nin yanında onun gibi hoş, iyi yürekli ve asil biri olsa daha iyi olmaz mı? Hem Delilah doğal sarışın."

"AMAN TANRIM, ANNE!" diye güttü Matt ama Victoria onun tepkisinden hiç etkilenmişe benzemiyordu. O yorum yapmaya devam ederken ben yanaklarımı kemiriyordum. En sonunda başımı kaldırarak Anthony'ye döndüm. Yüzünde oldukça eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. Gerçekten koca bir AMAN TANRIM! Deminden beri sevgilisi hakkında atılıp tutuluyordu ve onun tepkisi gülmekti.

Bakışlarımız buluştuğunda çaresizce, "Bir şey yap," diye fısıldadım.

Omuz silkti ve dudaklarını oynattı. "Umurumda değil, haklı."

Ellerimi yüzümün içine alarak bu olanlara inanamadığımı göstermek istedim. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. En sonunda Matt sinirle ayağa kalktığında Anthony de onun peşinden gitti.

Edward karısına gülümsedi.

"Biraz abarttın, tatlım."

"Beni bilirsin, hayatım. Hep doğruları konuşurum," diye göz kırpu karısı.

Sanki konuşulan kişi ben değilmişim gibi davranmaları karşısında şaşkın bir şekilde ayağa kalktım.

"Ben bir Tommy'e bakayım."

Hızlı adımlarla üst kata çıkarken Victoria koşar adım arkamdan geldi.

"Delilah!" dedi nefes nefese.

"Bana kızma, tatlım. İkinci de çocukluğunuzdan beri tanıyorum ve o genç adama hayranlık duyduğunu çok önceden beri biliyorum. Sonunda kader sizi bir araya getirmiş ve göndüğüm

kadarıyla bir araya getirmekle kalmamış, ruhlarınızı birleştirmiş. Bunun önüne kimsenin geçmesine izin verme. Hele ki Anthony son yıllarda bu kadar mutsuz olduktan sonra. Siz birbirinizin şahsısınız.”

Tek bir kelime daha etmeden yanımdan ayrıldığında boş boş merdivenlere bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Hafta başı aldığım tüm kararlar bir yılan gibi boynuma doluyordu.

Borolarının altında ezilen el değmemiş karlara bakarak gü-lümsedim.

Buraya gelmek harika bir fikirdi. Anthony'nin beni ikna et-mesine izin verdiğim için memnundum. Ne kadar itiraz etsem de işte. günün sonunda arkadaş olmuştuk. Kendimi kötü hissediyor-dum bazen. Anthony, Melanie ile ilgili henüz herhangi bir yorum yapmamıştı. Hâlâ sevgililer miydi? Aynı evi paylaşma durumları var mıydı? Tabii, bunları ona asla soramazdım. Kafamı ve kalbimi ölesine meşgul eden bu sorularla boğuşmak, bir tür ceza gibiydi.

Aslında mantıklı düşününce, tüm iyileşme sürecim boyunca ranımdan ayrılmaya da ara sıra ellerimizin çarpışması dışında bana yaklaşmamış, çizdiğim sınırlara harfiyen uymuştu. Ancak gözlerindeki yoğunluktan kaçmak o kadar zordu ki...

Geçen hafta sonu Victoria ve Edward'ın çiftlik evlerinde yaşa-dığımız o garip günden sonra bütün hafta iş yerinde Anthony'yi görmemiştim. Koca bir sessizliğe bürünmüş, onu delicesine me-rak etmeme neden olmuştu. Ardından cuma akşamı evimde be-lirli valimizi toplamak için yardım etmeyi teklif ettiğinde ağzı-mı kapamam için epeyce bir vakit geçmesi gerekmişti. O akşam Anthony Howard'a hayır demek her zamankinden daha zordu. Çünkü yanında destek ekiple gelmişti. Valizleri hazır, kapıda bekleyen Ellie'yi ve Kate'i görünce gözlerime inanamamıştım.

Ve şimdi huzurla beyaz örtünün içinde yatarken, eldivenlerimi çıkararak parmaklarımın arasındaki kupanın sıcaklığını daha ya-kundan hissetmek istedim. Burnum soğuktan kıpkırmızı olmuş, ten saçlarım kırmızı beremin kenarlarından fırlamıştı. Bir pal-yaço gibi görüldüğüme emindim. Kendi kendime güldüğümde sızıldır kahve almak dışında yanımdan ayrılmayan ve karların arasında benimle oturan Anthony'nin bakışını yakaladım.

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın," dedim kıkırdayarak.

"Hayır," dedi, gözleri ışıldıyordu. "Büyüleyici olduğunu düşünüyorum, Delilah."

"Hım," dedim. "Kısaltma kullanmadığına göre..." Gamzele-ri ortaya çıkmasına rağmen yanakları kızardı. Tanrım, Anthony Howard'ı utandırmıştım. "Kirli oynuyorsun," dedi gülümseyerek.

Ellerimi havaya kaldırıp *ben masumum* işareti yaptım.

"Ah, Delilah," dedi iç çekerek. "Hiçbir fikrin yok."

Gözlerimi kısarak aramızdaki tatlı havayı dağıttım. Flörteşme-ye başladığımız anda özenle çizdiğim o sağlam sınır bozuluyor ve kendimi iğrenç hissediyordum. Hatta az önce ilk adımı ben atmıştım. Kendime engel olamamış ve flört etmişim. Kalbimi ona teslim etmeme rağmen mantığımın hâlâ bende olduğunu sanıyordum ama böyle anlar tüm dengemi bozuyordu. Ne zaman aramızdaki o sıcak bağ kendini gösterse kafamdaki tüm sorular, vicdanımı kemiren bütün korkular yüzeye çıkıyordu. Buraya gelmişim, onunlaydım. Her ne kadar kızlar bize eşlik etse de lanet olsun ki ona hayır diyemediğim için her şeyi devamlı meşrulaştır-maya çalışıyordum. Kendime yalan söylüyordum. Ona yalan söy-lüyordum. Anthony ile arkadaş olamayacağımız açık bir gerçektir.

"Bir fikrim olmasını sağla o zaman," dedim. Sesim soğuktu. Bütün neşemi kaybetmişim. Dizlerime yapışan karları silkeledim ve ayağa kalktım. Anthony sakın görünse de ifadesi gerilmişti.

"Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrim yok, Anthony. Ne-yim ben? Gerçek hayatından kurtuluş yolun mu? Bir kaçamak mı? Melanie nerede ne zamandır? Haftalardır yapışık ikizim gibi etrafımdasın, aklımı ve kalbimi kurcalamaktan başka bir şey yapmıyorsun!"

O da benim gibi ayağa kalktı. Öfkelenildiğini görebiliyordum.

"Biliyor musun?" dedi sabit bir sesle. "Bunu yapmayacağım, sana bir söz verdim ama bunu tutamam, Lilah. Bu riski alamam, seni sonsuza dek kaybetmektense, patronun, yapışık ikizin ya da arkadaşın olarak hayatında olmayı yeğlerim. Sana sonsuza dek dokunamayacak olsam da yanında olmak istiyorum."

“Yeter, Anthony!” dedim “Yeter! Hiçbir şey anlamıyorum! Bu gizemden sıkıldım artık!”

Gözyaşlarımı, elimde olmadan yanaklarımdan süzölmeye başladı. Anthony yanıma gelmek için hamle yapsa da elimi kaldırarak onu durdurdum.

O sırada birinin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Beyaz kar örtüsünün üzerinde zorlanarak yürüyor ve pembe kar tulumu giyiyordu. Bu yüzden kadın olduğunu seçebilmek zor olmamıştı. Karlara bata çıka da olsa, kısa sürede yanımıza ulaştı.

Gelen Melaine’ydi. Tüm güzelliğiyle, *Anthony benim* mesajıyla, kendinden emin duruşuyla beni huzurla donatan sınırların dışında belirdi. Anthony’ye seslendiğinde dehşetle gözlerimi kıptım.

O. Buradaydı. Anthony’nin beni zorla, rahatlamam için getirdiği yerde.

“Buraya kadar,” dedim Melanie yanımıza ulaşmadan, kelimeleri toparlamaya çalışarak.

“Pazartesi masanda istifamı bulacaksın. Seni hayatımda hiçbir şekilde istemiyorum, Anthony. Korkaksın de, cesaretsizsin de, umurumda değil. Daha fazla bu şeyin parçası olmayacağım.”

Anthony kararlı bir şekilde bileğimi kavrasa da umursamadım.

“Beni tanıyorsun,” dedim kısık bir sesle. “Lütfen, gitmeme izin ver. Şu an burada durmak istemiyorum.”

Teslim olur gibi beni bıraktığında kırgın ela gözlerine son bir defa baktım. Gözlerini kısmıştı. Bakışlarındaki derinlik kalbimi parçalasa da gözlerimi kaçırmadım. Pazartesi günü istifa dilekçemi kendi ellerimle bile götürmeyecektim.

Arkamı dönüp giderken, “Bitmedi...” dediğini duyar gibiydim. Ya da bana öyle gelmişti. O an tek istediğim evime, güvenli küçük yuvama ulaşmaktı.

Odaya geçtiğimde kendime saklı olma emri verdim.

Çok hızlı düşünüyordum. Çok acı çekiyordum ancak bunları hak etmiştim. Günlerim Anthony Howard gibi bir adamla geçerken elbette ona daha çok bağlanacaktım. Bu durumu zararsız anlatmamın imkânı yoktu. Ama şimdi her şey gözlerimin önünde tamamen somut hâldeyken daha çok acı veriyordu.

Sevgilisi gelmişti. Onun yanına. Belki de onunla kalıyaya. Midem bulandı.

Duşa girip soğuktan buz tutan tenimi ısıtmaya çalıştım. Bir saat boyunca suyun altında geçirdiğim gözyaşı dolu anlar sonrasında sakinleşmeyi başarmıştım. Duştan çıkıp giyinecek, kayak yapmaya giden kızları arayacak ve bu gece dönmek istediğini belirtecektim. Zaten havanın kararmasına az kalmıştı. Akşam yemeği yedikten sonra huzurla eve dönebilirdik.

Odanın kapısı art arda yumruklanınca irkildim. Kapı bir süredir çalışıyorsa bile suyun sesinden ötürü duymamış olabilirdim.

Hızla bormozumu giyerek kapıya ulaştım. Kim olduğunu sormadan ahşap kapının arkasından duyduğum ses kalbimi parçalara ayırdı.

"Lilah, aç kapıyı."

"Gir buradan!" diye bağırdım. "Lütfen git, Anthony."

Bir süre sessizlik oldu. Gittiğini sanarak içime derin bir ağırlığın çökmesine izin verdim. Kapının önüne oturdum. Dizlerimi kendime doğru çekip başımı sakladım. Ne yapacağım konusunda tek bir fikrim yoktu.

"Melanie hastanede," dediğini duydum kapının ardından. "Lütfen Lilah, bunu tensiz yapamam."

Gitmemişti.

İçime yerleşen anlık rahatlama hissi kontrast kısa bir panik yaşadım. Melanie daha bir saat önce canlı kanlı karşıma çıkmıştı. Merakıma yenik düştüm ve ayağa kalkarak kapının kulpuunu kavradım. Kapı aralanınca ıslak saçları yüzüne düşen Anthony'yi gördüm. Tüm o güçlü duruşuna rağmen perişan hâlde görünüyor.

"Neden bahsediyorsun?" dedim endişeyle. "Neler oluyor, Anthony? Beni korkutuyorsun."

Yutkundu ve kendinden nefret eder gibi yüzünü elleriyle sakladı.

"Sen gittikten hemen sonra ona seni sevdiğimi söyledim," dedi acı bir gülüşle. "Lanet olası üç yıl boyunca kendim için tek bir şey yaptım. Seni seçtim, Lilah."

"Anthony," dedim. "Sakinleş ve bana neler olduğunu anlat, lütfen."

"Benden nefret edeceksin," dedi acıyla. "Beni bir daha görmek istemeyeceksin."

"Senden nefret edemem," dedim sakın bir tonla. "Senden asla uzaklaşmam, Anthony. Bunu çözmüş olman lazımdı."

Parmaklarıyla saçlarını çekiştirerek yatağının kenarına oturdu. Karşısındaki sofaya oturarak bornozumun kemerini sağlamlaştırdım. Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Anthony böyle görünmemeliydi.

"Ona seni sevdiğimi söyleyince kendine zarar vermiş," dedi acı içinde. "Her zaman olduğu gibi, onu her reddettiğimde olduğu gibi."

"Şimdi nerede?" diye sordum endişeyle. "Neden onun yanında değilsin, Anthony? 'Hastanede' dedin! Neden kız arkadaşımın yanında değilsin?"

"Çünkü yapamıyorum," dedi, sesi kısılmıştı. Geri kalan cümleler dudaklarından acı bir zehri tükürür gibi çıktı. "Çünkü o benim kız arkadaşım değil, Lilah. Kardeşimin nişanlısı."

Sertçe yutkundum. Doğru duymuş olamazdım. Gergin bir şekilde güldüm.

Melanie, Anthony'nin baldızı mıydı? Bu iğrenç bir durumdu.

"Anlamıyorum!" dedim şokla. "İki senedir beraber yaşadığın kız arkadaşın ol!" Sonra, az önce söyledikleri zihnimi tekrar işgal etti. *Benden nefret edeceksin, beni bir daha görmek istemeyeceksin...*

"Hayır, hayır..." dedim elimi ağzıma götürerek. "Bu söylediklerin hiç mantıklı değil. Kardeşini aldatıyor olamazsınız. Bu iğrenç bir şey, korkunç!"

Onu uzaklaştığını görünce yüzünde perişan bir ifade ve gözlerinde yaşlar belirdi. "Dur, Lilah," dedi neredeyse ağlayarak. "Uzaklaştığın gibi değil, yemin ederim değil. Melanie hasta, sağlıklı düşünemiyor. Onu etrafımda tutmaktan başka çarem yok."

Ve sonra bana hikâyeyi anlattı. Onu dinlerken gözyaşlarımı durduramadım. Melanie, Anthony'nin yıllar önce ölen babasının, gavrimeşru oğlunun nişanlısıydı. Yani Anthony'nin erkek kardeşinin... Dört yıl önce erkek kardeşi Arthur'la Londra'da bir konferansa karşılaşmışlardı. Benzerlikleri muazzamdı. Onları yan yana görenler ikiz bile zannedebilirdi. Anthony, Arthur'la tanıştığı esnada, benzerliklerinden ötürü akrabalıkları olup olmadığını ilgili şaka yapmıştı. Aldığı cevap hayatının en büyük şokunu yaşamasına neden olmuştu. Arthur, ona "*Kardeşiz...*" demişti.

Arthur babasının isteğiyle Amerika'dan uzakta büyümüş, kendine Londra'da bir hayat kurmuştu. Anthony'yi uzaktan da olsa takip etmiş, işleri daha da karıştırmamak adına ortaya çıkmamayı tercih etmişti. Hem babası da böyle istemişti.

Aslında aynı sektörde çalışıyorlardı. Arthur, babasının yolundan giderek kendi yapı şirketini kurmuştu. Daha küçük projelere odaklanıyordu. Anthony, annesinin Arthur'u asla kabul etmeyeceğini bildiği için bu durumu saklamayı tercih etmişti. Hatta kardeşine mirasından pay vermeyi teklif etmiş ancak kardeşi bunu kabul etmemişti.

Arthur, kendine kurduğu hayatında mutluydu. Söylediğine göre ölen babalarıyla düzenli olarak görüşmüş, yeterince maddi destek de almıştı. Melanie adında oldukça güzel bir nişanlısı vardı. Melanie aynı zamanda şirket ortağıydı. Birbirlerine taparcasına içki olan bu sevgilileri görmek Anthony'yi de mutlu ediyordu.

Bir süre kadar aralıklı olarak görüşmeye devam etmişlerdi. Arthur, Anthony'nin bu zamana kadar hayal ettiği kardeşti. Nazik, dürüst, çabuk ve sevecen... Babasına, kardeşinden bahsetmediği o kadar bir araya gelmediği için çok kızıyordu. Bir yandan da onu anlayabiliyordu. Annesi, hayatında tanıdığı en hırslı ve kontrol

tutkunu kadındı. Arthur'un varlığından haberdar olsa, Anthony ve Arthur'u bir araya getirmemek için elinden geleni ardına koymazdı.

Anthony, Melanie'yi de çok sevmişti. Melanie, zeki ve analitik düşünen bir kadındı. Kardeşini seviyordu ve zaman zaman duygusal değişkenlikler gösterse de, çoğunlukla neşeli ve enerjikti. Anthony yeni bir aile kazanmış gibiydi. Rol model olabileceği bir kardeşi, çocukluktan beri eksikliğini hissettiği bir yol arkadaşı vardı artık.

Ne yazık ki bu mutluluk uzun sürmemişti.

"O akşamı hiç unutmuyorum, Lilah. Bütün detayları zihnimde. İşkence gibi."

Derin bir nefes aldı.

"Arthur aradı. Masamdaki saat 7.48'i gösteriyordu. Bir projenin sayısal verilerini kontrol ediyordum. Şirketteki herkes çıkmıştı, asistanım da. Bunu anlatıyorum çünkü telefon görüşmesinden sonra birkaç dakika panik içinde asistanıma seslendim. Telefonu açtım, konuşan Melanie'ydi. O kadar çok ağlıyordu ki, dediklerini anlayamıyordum. Onu sakinleştirmeyi denedim ama başaramadım. Telefonu birine vermesini söyledim. Bir yandan da kalbime koca bir ağırlığın çöktüğünü hissedebiliyordum. Kötü bir şey olmuştu. '*Ben hemşire Jessica*'. dedi hattaki kişi. '*Yaralı, neyiniz oluyor?*' diye sordu. Kimden bahsettiğini anlamadım. Melanie olamazdı, yaralı olsa benimle konuşamazdı. Zihnim parçaları hızlıca birleştirdi ancak sözcükler dudaklarımdan çıkmıyordu. En sonunda kendimi zorlayarak '*Kardeşim*' dedim. '*Sırtından iki bıçak darbesi almış.*' dedi mekanik bir şekilde. '*Ameliyata alındı ancak durumu kritik, buraya gelmenizi tavsiye ediyoruz.*'"

"O andan sonra kelimelerim boğazıma tıkanı. *Bana henüz ağabey demedi,* diye düşündüm. Düğününü görmedim, sağdıcı olamadım. Beraber hiçbir geziye çıkmadık. Yeğenlerim olacaktı. Annemin ve babamın yapamadığını başarıp kocaman, mutlu bir aile olacaktık... Düşünme yetimi geri kazandığım an panikle asistanıma seslendim ama şirkette kimse yoktu. Matt'i arayıp özel jetini istedim. Sonrası çok hızlı gelişti."

O akşamı ben de hatırlıyordum. Anthony atayıp jetini isteyince Matt acil durum olduğunu anlamıştı ve Dennis'le yapacağı Avrupa gezisini erteleyerek, Anthony'ye yardımcı olmuştu.

"Londra'ya vardığımda kardeşim ameliyattan çıkmıştı ancak durumu iyi değildi. Bıyok hayatı organı zarar görmüştü. Bıçaklandığını biliyorduk ancak başka bir bilgi yoktu. Olay, bir ara sokakta olmuştu. Evine yakın değildi. Orada ne yaptığı ile ilgili Melanie'nin de bir fikri yoktu. Arthur tam otuz sekiz gün mücadele etti. Melanie ile hastanede yatıp kalkıyor, temel ihtiyaçlarımız dışında Arthur'un yanından ayrılmıyorduk. Melanie harap olmuş hâldeydi. Bazı günler onu zorla psikiyatri kliniğine götürüyor, destek alması için ısrarcı oluyordum. Her şeye rağmen ümidim vardı. Kardeşim iyileşecekti. Koca bir ömür beraber olacak, bunca zaman kaçırdıklarımızı telafi edecektik."

Anthony'nin gözlerinden yaşlar akınca kendimi tutamadım. Uzandım, yanaklarından çenesine doğru uzanan yaşları sildim. "Çok üzgünüm," dedim. Gözyaşlarım onunakilere eşlik ediyordu. Acısını anlayamıyordum ama tahmin edebiliyordum.

Burnunu avucuma dayayıp derin bir nefes aldı. Benden güç almaya çalışır gibiydi.

"Otuz sekizinci günün sabahı kalbi durdu. Vedalaşmadan, bana bir kere bile abi diye seslenemeden 26 yaşında hayata gözlerini yumdu. Öldükten bir gün sonra soruşturma tamamlandı. Bir uyuşturucu çetesinin üyesi, başka biri zannederek Arthur'u bıçaklamıştı. Kardeşim yanlışlıkla öldürülmüştü."

Anthony'ye uzandım, sıkıca sarıldım. Melanie'nin bu resimdeki rolünü henüz anlamamıştım ancak böyle bir acıya kayıtsız kalamazdım.

"Cenazede Melanie sınırlı krizi geçirdi. Ailesini yanında istemedi. Bir tek benimle konuşuyor, benim ısrarım ile yemek yiyordu. Bir süre kardeşimle paylaştıkları evde onunla kaldım. Elimden geldiğince hayata dönmelerini sağlamaya çalışıyordum. Tabii, bu süreçte psikiyatrik tedavi aldığını öğrendim. Melanie'de san

resel bozukluk vardı. Evde içmeyi ihmal ettiği reçeteli antipsikotik ilaçlar olduğunu görünce Amerika'ya dönüşümü erteledim ve yanında daha fazla kalmaya çalıştım. Sonuçta Melanie, Arthur'un sevdiği kadındı ve onu o şekilde yalnız bıraksaydım, kendimi affetmezdim. Şimdi düşününce neden bu kararı verdim, neden ailesinden yardım istemedim diye kendime kızıyorum çünkü Melanie çok geçmeden bana Arthur'muşum gibi davranmaya başladı. Bir çeşit sanrının içinde gibiydi. Sanki Arthur'la yaşadıklarını zihninde bana kaydırılmış gibiydi. Ya da aklıyla bu şekilde baş etmeyi tercih etti, bilemiyorum.”

Derin bir nefes aldı.

“Devam et,” dedim usulca.

“İlk zamanlar durumun geçici olduğunu düşündüm. Zaten bariz bir şey yoktu. Zaman zaman sevgi sözcükleri sarf ediyor ve samimi tavırlar sergiliyordu. Bir süre sonra bana ismimle seslenmediğini fark ettim. ‘Arthur’ diye sesleniyordu. Önceleri alışkanlık sanarak onu düzeltmedim. Bu durum artınca nazikçe uyardım. ‘*Affedersin*’ diye geçiştirdi. Bu durumdan rahatsız olduğum için evden ayrıldım. Zaten Melanie de daha iyi görünüyordu. Canlanmıştı. Tek başına nasıl idare ettiğini görmek için Detroit’e dönmeden önce bir süre daha otelde kaldım.” Bir an duraksadı. Ardından sözlerine devam etti: “Waldorf’ta.”

Demek Waldorf’un bir hikâyesi vardı.

“Aslında o hafta Melanie’nin davranışlarından bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Evden ayrılmama rağmen kendini kaybetmemişti. Yasını kabullenmiş gibiydi. Birkaç defa kahve içmek için dışarıda buluştuk. İyi görünüyordu.”

Derin bir nefes aldı. “Detroit’e dönmeden bir gün önce akşam yemeği yemek istedi. Kabul ettim. Hatta otele davet ettim. Hem Arthur’u anar hem de vedalaşırız diye düşündüm. Melanie yemeğe geldiğinde bir ay önce nişanlısı ölen bir kadın gibi değildi. Işıl ıdı. Kıyafet, makyajı... Yasını tamamen geride bırakmış gibiydi. Bu bir yandan sevindirici, bir yandan da korkutucuydu. Açık-

çası bunalmıştım, Lilah. Kendi acımı yaşayamadan Melanie'nin acısını hafifletmeye çalışmıştım. İçimde serbest kalmayı bekleyen bir keder vardı. Melanie'nin tek başına idare edeceğinden emin olduğum anda evime dönmek, kardeşimi rahatça anmak ve hayatıma devam etmek istiyordum. O akşam yemek boyunca neşesini kaybetmedi. Arthur'dan bahsetmek istediğim zamanlarda konuyu değiştirdi. Akşamın sonuna doğru çok içtiğini, biraz dinlenmek istediğini söyleyince evine bırakmayı teklif ettim ama hemen gitmek istemediğini söyledi. Odama çıktık. O dinlenirken ben de birkaç e-postaya cevap verebilirim diye düşündüm."

Anthony yutkundu. Cesaretlendirmek için koluna dokundum. "Sonra?"

"Ben çalışırken kıyafetini çıkarıp kombinezonuyla yanıma geldi. Neye uğradığımı şaşırdım."

Bu sahneyi zihnimde canlandırmamaya çalıştım. Dinlediklerim yeterince zordu, bir de izi kalsın istemiyordum.

"O anki şokla biraz fazla tepki verdim. Ağlamaya başladı. Tepkim için özür dileyip sakinleştirmeye çalıştım ancak o, bu davranışımı da yanlış anladı."

Bu sefer verdiği nefes oldukça sıkıntılıydı.

"Hâlâ o gece farklı davransaydım, daha farklı yaklaşıyordum şu an bunları yaşar mıydık, diye düşünüyorum ama zamanı geri alamam. Çok sıkılmıştım, Lilah. O kaosun içinde daha fazla yer almak istemedim. Gece bitmeden Melanie'ye kafasında kurduğu şeyin hastalıklı bir düşünce olduğunu, ona asla o gözle bakmadığımı söyledim. Onu kati bir dille reddettim."

Duraksadı. Gözlerini kapadı.

"İşte onu reddettiğim o gece, ilk kez İntihara kalkıştı. Ben çıktuktan sonra kendini teraстан aşağı atmaya kalkmış. Nasıl kurtulduğunu duymak ister misin?"

Başımı *evet* anlamında salladım.

"Binanın camlarını temizlemek için kurulan üç kat aşağıdaki iskele asansöre düşmüş. Temizlik görevlileri onu geceliğinden rutarak kurtarmış."

“Ah, Anthony,” dedim. “Çok üzgünüm, çok çok üzgünüm.”
Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Onu her reddettiğimde kendine zarar verdi,” dedi sıkıntıyla. “Londra’da daha fazla kalamayacağım için onu da alıp Detroit’e dönmek zorunda kaldım. Tedavisine başladık ancak sanrıları çok ilerlemişti, şizofreni boyutuna gelmişti. Kliniğe yatırmak zorunda kaldım. Orada da tedaviyi reddetti. Yemek yemiyor, ilaçlarını alırken olay çıkarıyor, fazla doz ilaç verildiğinde de tamamen uyuşuyordu. Vicdan azabım ve kendi hayatım arasında sıkışıp kalmıştım. Uyuyamıyordum. *Kardeşim hayatta olsaydı, bu durumla nasıl başa çıkardı*, diye düşünmeden edemiyordum.”

Yumruklarını sıkıp bıraktı.

“En sonunda Melanie’nin tedavisine benim evimde devam edilmesi için gerekli ayarlamaları yaptım. Melanie kısa sürede hayat enerjisini tekrar topladı ama bana olan saplantısı devam ediyordu. Sosyalleşmek iyi gelir diye onu dışarı çıkarmaya başladım. Yürüyüşe gidiyor, kahve içiyor, öğlen yemeklerine çıkıyorduk. Elbette bu durum mağazinin gözünden kaçmadı. Aynı evde yaşadığımız da duyulunca Melanie sevgilim olarak lanse edildi. Yorulmuştum. Bu durumu değiştirmek için ne enerjim ne de isteğim kalmıştı. Ta ki seni tanıyana kadar, Lilah.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Anthony,” dedim. Elini tuttum. Sesim duygu yüklüydü. Gözlerimde hâlâ yaşlar vardı. Böyle bir çaresizliğin içine nasıl düşmüştü? Sırtında taşıdığı bu yük fazla değil miydi?

“Omuzlarındaki yükü tahmin edemiyorum,” dedim fısıltıyla. “Tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyorum, Anthony.” Derin bir nefes daha aldım.

“Tanıştığımız gece...”

“Evet,” diye sözümü tamamladı. “Yine kendine zarar vermişti.”

Ve baldızı için kan vermiştim.

Kızarmış gözlerini bana çevirdi. “Seni gördüğüm ilk anı asla unutmayacağım, Lilah. Beni gördüğündeki o tatlı şaşkınlığını, yatağından kalkarak tüm doğallığıyla tanımadığın birine yardım etmek için gecenin yarısında hastaneye gelişini.”

Hâlâ sulu göz bir şekilde oturmama rağmen vücuduma ateş basmasına engel olamamıştım.

“O günden sonra seni düşünmediğim tek bir gün olmadı. Kiminle olduğunu, nasıl bir hayat yaşadığını, neler yaptığını öğrenmek istemekten kendimi alamadım. Melanie bu değişikliği fark etti, emindim. Ancak duygularımı daha fazla gizlemek istemedim. O da bu durumu görmezden geldi. Hayal dünyasına hiçbir müdahaleyi kabul etmiyordu.”

“Peki, sana geldiğim o gece?”

“Tanrım, Lilah,” dedi yüzünü ekşiterek. “Melanie oyunlar oynamayı, dışarıdaki insanlara şov yapmayı sever.”

“Yani siz...”

“Hayır,” diye sözümü kesti. “Hayır ve hayır. Sana söylediklerimi dinlemiyorsun bile, Melanie hayatıma girdiğinden beri tek bir kadına dokunmadım ben.”

Bu neredeyse üç yıl ederdi. Yutkundum.

“Şimdi ne olacak peki?” diye sordum. Sesim oldukça çaresiz çıkmıştı. Anlattıkları öyle zordu ki, kendim için ya da bizim için bir şey istemek haksızlık olur gibi geliyordu.

“Seninle karşılaştığım gece, onu tekrar kliniğe yatması konusunda ikna etmiştim,” dedi sakince. Ailesiyle de görüşmüş, destek olmaları için Amerika’ya gelmelerini istemiştim. Ama sonra Melanie kendine yeniden zarar verdi. Melanie’nin babası kalp hastasıydı. Bu yüzden bu girişimleri onlardan gizlemeye çalışıyorum. Ama olur da bir gün geç kalırsam ne yaparım, bilmiyorum.”

Öyle sıkıntılı bir nefes aldı ki sıkıntısının benim ciğerlerime dolduğunu hissettim. “Bazen hastaneden haber geldiğinde *acaba bu sefer bitti mi*, diye düşünüyorum. Sonra düşündüğüm zehirli şey için kendimden nefret ediyorum. Tanrı biliyor, elimden geleni yaptım, Lilah. Ancak artık yapamıyorum. İstemiyorum.”

Sonra bana döndü. Ellerini bana doğru uzatmak istese de hızla vazgeçti.

“Benden nefret etmediğini söyle,” dedi acıyla.

Hamlesini tamamlayarak ellerimi onunkilerle kavuşturdum.

“Etmiyorum, Anthony Howard,” dedim. “Sadece kalbinin nasıl bu kadar büyük olduğuna anlam veremiyorum.”

Ben, Delilah Hazel. Yarı Türk, yarı Amerikalıyım. Hayatımın koca bir yalan üzerine kurulduğunu anladığımda henüz çok küçüktüm. İsmim annem tarafından bir öfke nöbeti sonrasında konulmuş. İsmimi konu alan şarkılar bile özlem dolu, sitemkâr... Soy ismim babamın köklerinden geliyor.

Doğmadan önce babamı kaybettim, daha kokusuna doymadan da annemi. Uzun yıllar lanetli olduğumu düşündüm ve sonra babamın dininde böyle bir şeyin yer almadığını öğrendim. Bu durum bir şekilde hoşuma gitti. Lanetli olmama ihtimalimin olması... Merak ettim, okudum, daha çok okudum. İslam dininin inceliklerini öğrendim. Radikal görünmesine rağmen nasıl bir hoşgörüyü sahip olduğunu... Zorlayıcı görünen kuralların aslında insanın hayatını kolaylaştırmak için birer araç olduğunu.

Sonra uzun yıllar ait olduğum yeri düşündüm. Ben kimdim? İçinde yaşadığım topraklar beni ne kadar anlatıyordu? Bir şekilde özümü bulmam, her ne kadar bana annelik yapan ablamın güvenli kollarıyla sarılsam da bunun ötesini aramam gerekmiyor muydu? Ancak annemin kabul görmeyişini, babamın ailesinden kopuş hikâyesini hatırlayınca tekrar dünyanın karanlık bir yer olduğunu düşündüm. Kabul görmek, aileye sahip olmak neden bu kadar zordu? Belirli kalıpların içerisinde olma zorunluluğuma kim karar veriyordu?

Yine de içimde yükselen bir ses, beni babama yaklaştırdı. Annemin yıllarca ziyaret etmeyi reddettiği Türk mezarlığına gittiğimde, ilk duam, babamın mezarı üzerinde dudaklarımdan döküldü ve bu, bana iyi hissettirdi. Huzurlu. Güvenli. Belki de doğru olan buydu. Belki babamın hayatını benimsersem bu yalan lanetten kurtulur ve bir şekilde kabul görürdüm. Belki bir halam vardı ya da amcam. Büyükanнем bile hayatta olabilirdi veya annemi istemeyen büyük-

babam. Belki beni de ailelerine alırlardı, belki sonunda sevildim. Ait olduğum yerde sevilmenin ne olduğunu keşfederdim. Belki.

Ben, Lilah Hazel. Anthony Howard'a rastlayana kadar hayatında sadece üç renk barındıran ama onunla karşılaştıktan sonra gökkuşağının bir efsane olmadığını anlayan yalnız bir günahkârım. Günahım isimimde kazılı. Anthony karşıma çıktığında, bana gözlerindeki ateşle baktığında kalbime de kazılı hâle geldi. Yasak elmanın çekiciliğini, şeytanın baştan çıkarıcılığını o zaman fark ettim. Kabul görmek adına, yaşadığım hayat, sınırlarım, prensiplerim darmadağın olurken ayakta kalmak için çabaladım. () özenle inşa ettiğim duvarları yıktıkça yenisini yapmak daha zor hâle geldi. Ama direndim.

Başka biriyle olduğunu bilmek bir nevi kaçış biletimdi. Gerçeklerle yüzleşmemek, imkânsızın peşinden koşmamak için bahanem vardı. Ama şimdi bu kocaman yürekli adam karşımda hayatının itirafını titreyen dudaklarıyla ederken kaçacak yerim kalmamıştı. İnşa ettiğim hayatım yerle bir olmuş, o ana, o küçük odaya sıkışmıştı. Gözlerimi ondan çekemedim. Ellerimi ondan çekemedim. Anthony Howard sonsuzluğum olmak için ruhunu uzatırken istenmeyen bir çocuk olduğumu unuttuverdim.

Anthony'nin avucuma karışan parmakları ellerime büyük geliyordu. Tepkim karşısında önce şaşırırsa da sonra minnetle başını eğdi. Beni ürkütmekten korkar gibi mesafeli duruyordu ve hâlâ yüzünde asılı kalan bir şaşkınlık vardı. Kendini hasarlı gördüğünü hissedebiliyordum, oysaki benim gözümde kahraman ve fedakâr bir ağabeydi. Hayatın en zor sınavlarından birini tek başına üstlenmişti. Omuzlarındaki yük onu paramparça edecek kadar ağırken başarılı bir iş adamı olarak hayatını sürdürmeye devam etmişti. Ona olan hayranlığımın, bu dayanıklılığı karşısında -mümkünmüş gibi- daha da arttığını hissettim.

“Ben yanındayım,” diye fısıldadım. “Sırrın bende güvende...”
Bunu zaten bildiğini ima etmek için başını salladı.

“Melanie nerede?” diye sordum usulca.

“Melanie,” dedi şokla, yeni uykudan uyanmış gibi. Aniden
ayğa kalktı ve toparlanmaya çalıştı.

“Hastaneye gitmem gerek,” dedi tatsız bir sesle. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Ardından parmaklarını saçlarından geçirdi ve ellerini ensesinde birleştirerek sıkıntılı bir şekilde tavana baktı. Biraz daha sakın görünse de çehresindeki acı seçiliyordu.

“Daha önce kendini bir yerden attı, defalarca kaza yaptı, ilaç içti ama hiç...” dedi kırgın bir sesle. Cümlesini toparlaması zaman aldı. “Öylesine çıldırmış ki odasına çıkmakla vakit kaybetmemiş. Lobideki lavaboda kesmiş bileklerini. Birkaç dakika sonra kabini kontrol eden başka bir konuk onu kanlar içinde bulmuş. Fazla kan kaybetmeden hastaneye yetiştirmeyi başarmışlar.”

“Peki,” dedim derin bir nefes alarak. Dolaptan hızlıca birkaç parça kıyafet seçerek banyoya yöneldim.

“Bana iki dakika ver, sonrasında çıkabiliriz.”

“Gelmek istediğine emin misin?” diye sordu gergin bir sesle.

“Elbette eminim,” dedim. “Seni orada yalnız bırakmayacağım.”

Gözlerini ovuşturduktan sonra başını salladı. Neredeyse sanayiler içinde giyindikten sonra ıslak saçlarıma bir bere, üzerime de montumu geçirdim. Anthony çoktan kapının önüne geçip beni beklemeye başlamıştı. Botlarımı da giydikten sonra hızlı adımlarla ona yetiştim.

Seri bir şekilde arabasına ulaştı ve kilidi açtı. Bir an durup kapımı açmak üzere yolundan döndüğünü görünce bu paniklemiş ama nazik hâli içimi ısıttı. “Ben hallederim, acele edelim,” dedim. Kapıyı açarak koltuğa yerleşti ve gaza yüklendi. Altımızdaki araç etrafımızdaki yoğun karı ezip geçerken Anthony’nin böyle bir arac secmesine mutlu oldum.

Navigasyona hastanenin adını yazarken parmaklarının titre-
diğini görünce, elimi uzatarak yavaşça telefonu elinden aldım
ve adresi girdim. Yaklaşık yarım saat sonra hastaneye varmışık.
Acil servis girişini fırtına gibi geçtikten sonra Melanie'nin oda-
sının kapısına ulaştık. Melanie'nin üzerindeki pembe kar kıya-
fetlerini çıkarmışlardı. Üzerine sadece ince bir hastane kıyafeti
giydirmişlerdi. Yatırıldığı odada iki yatak vardı ancak yatağın
biri boştu. Gözlerim önce bileklerine kaydı, solgun yüzünden
ve alnına yapışan sarı saçlardan daha çok dikkat çeken şey, bi-
leklerini örten beyaz sargılardı. Anthony doktorla konuşuyordu
ve yüzü gergindi. Bakışlarını kapıdan kaçırdığını, Melanie'yi o
hâlde görmekten korktuğunu hissedebiliyordum.

Ama ben ilginç bir şekilde gözlerimi Melanie'den alamıyor-
dum. Suçlu hissetmem mi gerekiyordu, bilmiyordum ama sa-
dece boş hissediyordum. Bir de üzgün. Melanie ve yaşadıkları
için, en çok da Anthony'ye yaşattıkları için. Koluna bağlı
kan torbasını görünce aylar önce bizi birleştiren an gözlerimin
önünde canlandı. Konuşmaları bitmek üzere olan doktora ve
Anthony'ye dönerek, "Gerekirse ben kan verebilirim," dedim.

Doktor anlayışla başını salladı. "Şanslıyız ki Bayan Wille'nin
kan grubundan yeterince stokumuz vardı. Yine de bağış yapmak
isterseniz memnuniyetle kabul ederiz."

Anthony benimle aynı şeyi hatırladığını hissettirir gibi ko-
luma dokundu. "Melanie'nin psikoloğunu arayacağım, hava al-
mak istersen dışarıda bekleyebilirsin."

Üzüntüden çehresinin aldığı hâli görünce kalbimin sızladığı-
nı hissettim. Hâlâ Melanie'den tarafa bakmıyordu. Görüş açım-
dan uzaklaşmasına izin vermeyerek kolundan yakaladım.

"Senin bir suçun yok," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen
elinden geleni yaptın, Anthony. Bundan sonra daha ciddi bir
profesyonel yardım almasını sağlamaktan başka bir seçeneğin
yok."

Koluna sardığım elimi parmaklarıyla örttü. "Bu çok zor, Lîlah," dedi kızaran gözlerinin arasından. Gamzeleri kaybolmuş, yüzü dümdüz bir hâle bürünmüştü. Dağılan saçlarını düzeltmek istedim ancak kendimi tuttum. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedikten sonra koridorda gözden kayboldu.

Melanie'nin uyanması için beklerken odanın kapısının önündeki sandalyelerde rahatsız bir şekilde oturuyorduk. İkimiz de sessizdik. Kollarımızın birbirine değdiğinde çıkardığı hışırtıdan başka bir ses yoktu. Sonunda sessizliğimizi bozan Anthony'nin yorgun sesi oldu.

"Ben tek çocuk olarak büyüdüm. Ama çocukluğum boyunca tek istediğim, bir kardeşimin olmasıydı. Kız ya da erkek, fark etmezdi. Kocaman odamı paylaşabileceğim, kurduğum oyunlarda berzber oynayabileceğim birinin olması yeterdi. Onu her türlü koruyup kollayacağımı düşünür, anneme bu konuda ısrar etmedim. Annemin savunması hazırды. Beni çok sevdiğini ve bu sevgiyi paylaşmak istemediğini söylemişti. O zamanlar bunun bir şey olduğunu düşünüp yalvarmaktan vazgeçerdim. Ama bir kardeş kurmaktan hiç vazgeçmedim."

Dışeklerini dizlerinin üzerine yerleştirerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu hâliyle çocukluğunu eşleştiren o özlem dolu, hârfi çocuk zihnime yerleşti.

"Şimdi hayatım boyunca özlemini çektiğim kardeşimi kaybettim ve Melanie'yi bu hâle her getirdiğimde, onun emanetine sahip çıkamadığım için kahroluyorum. *Ya da hayatta olsaydı, tüm bunlar olmazdı, nasıl olurduk,* diye düşünmeden edemiyorum. Karamakamışım."

Dizini çekmek için bacağına dokundum. "Kendine işken-
ce etmekten vazgeç, Anthony. Yeterince fedakârlık yaptın. Kardeşin öldüğü yerde çabaları görüyor ve mutlu oluyordur. Eminim."

"Uzanın, Lîlah," dedi kırılgan bir tebessüm eşliğinde.

(1) Burada Melanie'nin uyandığını haber veren hemşirenin yanımıza geldiğini görünce tebessümü yüzünden silindi.

(2) Odaya girer girmez Melanie'nin gözleri yarı kapalıydı ancak kımın geldiğini fark etmiş gibi anında açıldı.

"Her," dedi Anthony. "Nasıl hissediyorsun?"

Anthony olabildiğince tatlı bir şekilde Melanie'nin yanına yürürken genç kadının yüzü aydınlandı. Öyle ki benim de odaya girip köşedeki koltuğa oturduğumu fark etmemişti bile.

Görüm Melanie'nin biraz da olsa daha canlı görünen yanaklarına ve narin çizgilerine takıldı. Böylesine kusursuz bir güzelliğin her fırsatta hayatına son vermek istemesi nasıl bir çılgınlıktır.

Melanie bakışlarıyla özlem giderdikten sonra derin bir nefes aldı.

"Buradasın, yanımdasın. Beni bıraktığını sanmıştım."

"Elbette buradayım," dedi Anthony. "Her zaman yanımda olacağımı söylemiştim."

"Ama," diye söze karıştı Melanie. Ses tonu yorgun çıkıyordu.

"Ona aşık olduğunu söyledin." Aşık derken sesi fısıltı halinde çıktı.

Anthony'nin kehribar rengi gözleri beni buldu ve bir anlığına parladı. Bir köşede sessizce hesaplaşmalarını dinlerken gizlendiğimi sanıyordum. Ancak Anthony'nin bakışı beni ele vermişti. Melanie başını hafifçe çevirdiğinde benim de odada olduğumu fark etti. Yüzündeki ifade önce ani bir kırgınlık sonra da koca bir kurgınlığa dönüştü.

"O da mı burada?" Bunu söylerken neredeyse ağlayacaktı.

"Beni dinle. Mel," dedi Anthony Melanie'nin elini tutarak.

"Seni seviyorum. Tüm kalbimle. Ama sen benim kardeşim gibisin. Sana düşündüğün gözle bakmam imkânsız. Hissettiklerinin yanlış olduğunu biliyorsun. Buna devam edemem."

"Ama bu kalbimi kırıyor, canımı çok acıtıyor, seni kaybetmek istemiyorum," dedi Melanie ağlamaya başlayarak.

"Mel," dedi Anthony. "Yanında kalmam için buna ihtiyacın yok. Bu hastalıklı histen kurtulduğunda, seni seven doğru kişiyi bulacaksın. Ben yine yanında olacağım. Doğru şekilde."

Derin bir nefes aldı. "Seni böyle görmek benim de canımı yakıyor. Mel. Arthur'dan geriye kalan tek yakınım sensin. Ancak buna daha fazla devam edemem."

Melanie ağlamaya başladı. Öyle içten ağlıyordu ki, her ne yaşıyorsa iliklerine kadar hissettiğini anladım. Daha fazla bu ana şahit olmak istemedim. Ayağa kalkana kadar benim de gözlerimin yaşlar içinde kaldığının farkında bile değildim.

Anthony otel odamın kapısına kadar beni bırakmak konusunda ısrar etti. Melanie'nin derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra hastaneden ayrılmıştık ancak beni bırakır bırakmaz geri döneceğini, onun başında bekleyeceğini biliyordum.

"Tüm bunlara şahit olmak zorunda olduğun için üzgünüm, Lilah," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. Göz altlarında yorgunluk halkaları oluşmuştu. Ona yardım etmek istiyordum ama elimden fazlası gelmiyordu. Kızların çoktan odaya gelip uyuduklarını bildiğim için sessizce konuştum.

"Üzgün olan benim, Anthony. Bunca zaman sana haksızlık ettim. Oysaki sen nelerle uğraşıyormuşsun. Keşke senin için yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

Anthony hafifçe gülümsemiş olsa da ışıltısı gözlerine ulaşmıştı. Bu küçük ayrıntı bir şekilde mutlu olmamı sağladı. "Yanıyorsun, tatlı Lilah," dedi parmaklarıma dokunarak. "Sen tam zamanında karşıma çıktın. Günün sonunda seninle olma ihtimalim olmasaydı çoktan pes etmiştim."

Gülümsedim. "Melanie'yi yalnız bırakma," dedim odanın kapısına iyice yaklaşılarak.

"Peki, sen?" dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen iyi oluyormusun?"

Başımı salladım. "Beni merak etme, iyiyim. Cereçekten, Anthony."

Onunla alay ediyormuşum gibi güldü.

"Seni merak etmemek, seni düşünmemek, nefes almamakla eş değer, Lilah."

Söyledikleri karşısında kalbim delicesine atmaya başladı. Dudaklarımı araladım ancak bir şey söyleyemedim. Tek yapabildiğim, kuru kuru yutkunmak oldu. Anthony deri eldivenini çıkararak parmaklarının ucuyla yavaşça soğuk yanağıma dokundu. Gözleri öyle sıcaktı ki parmak ucu yanağıma değdiği an aynı ısının tenime değdiğini hissettim. Sanki buzulların ortasında iken sıcak bir şöminenin karşısına taşınmış gibi huzurla, güvenle doldum. Ben de ona gözlerimle gülümsedim. Dudaklarımdan dökülmeyen şeyleri bakışlarımla göstermek istedim. Ancak parmakları yavaş bir hareketle çeneme kaydığında, ılık bir uykudan uyanmış gibi oldum. Boğazımı temizleyerek kendimi geri çektim.

"Ben artık içeriye geçeyim. İyi geceler," dedim hızlıca.

Anthony belli belirsiz güldü. "İyi geceler, Lilah," diye cevap verdi ancak vakit kaybetmeden açtığım kapıyı ardımdan kapattım.

Odaya bakıp, kızların uyuduğunu görünce panikli beni ele geçirmesine izin verdim. Aramızda olanların imkânsızlığına bu kadar inanmışken, onun başka biri ile olduğu gerçeğini kabullenmişken, tüm bu olanları anlamlı bir bütün hâline getiremiyordum. Heptenden önemlisi, bir kez daha ne yapacağım konusunda en ufak bir fikirim yoktu.

Tüm ekip pündikkat Anthony'yi dinlerken benim aklım onun görüntüsüne kayıp duruyordu. Pazartesi gününün ilk saatlerinde planlanan görüşme, aylık yapılan koordinasyon toplantısıydı. Yeni pozisyonuma daha alışma şansı bulamadan bu toplantıda yer alıyor olmam beni biraz geriyor olsa da kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Anthony'nin bu toplantıya mazet-siz tüm ekibin katılmasını ve tüm projeler hakkında herkesin güncel durumu öğrenmesini istediğini söylemişlerdi.

Kendi koyduğu kurallara bağlı kalarak, sanki bütün haftasonu-nu hastanede geçirmemiş gibi erkenden şirkete gelen Anthony'ye bakınca şaşırmadan edemiyordum. Jilet gibi gömleği, gri takım elbisesi, gömleğinin manşetlerine taktığı, takımıyla uyumlu kol düğmeleri ve şekil vermemesine rağmen estetik duran saçları ile kusursuz görünüyordu.

Sözü çalışanlara bıraktıktan sonra hafifçe koltuğuna yaslandı. Kuzey Avrupa bölgesinden sorumlu olan Daniel ve ekibi, bu böl-gelerde devam eden projelerimiz hakkında güncel bilgileri pay-laşırken, Anthony elindeki kalemi dudaklarına götürerek diğer herkes gibi projeksiyondan yansıyan sunuma odaklandı. Arada bir gözlerinin bana kaydığını hissetsem de anında göz temasını keserek not alma işlemime devam ediyordum. Anthony'ye bağlı olan projeleri yakından takip etmem gerektiği için bu toplantı hepsi hakkında fikir sahibi olmam açısından ayrıca önemliydi.

Toplantıya katılan bütün ekipler tek tek sunumlarını yaptılar. Eski yöneticim Anderson, havallımanı projesi ve diğer işlerle ilgili son durumları paylaşırken ben de ilgiliyle ekrana bakıyordum. Projenin sorumlu ekibinde uzun zaman görev aldığım için eks-tra özenle dinlediğimi söyleyebilirdi. Anthony her sunum sonra-

sı ilgili ekiplere dönüt veriyor, son derece nazik ama her nasılsa otoriter bir şekilde eksik ya da hatalı bulduğu noktaların düzeltilmesini istiyordu.

Nihayet toplantının sonuna geldiğimizde gerekli tüm notları almıştım. Kazadan sonra verdiğim üç haftalık arayı düşünürsek fazlasıyla mesaiye kalmam gerekecekti ancak çalışmak bana her zaman iyi gelirdi.

"Pekâlâ," dedi Anthony sonunda elindeki metalik kalemi bırakarak. "Başka gündemi veya sorusu olan yoksa toplantıyı sonlandırabiliriz."

Kimseden herhangi bir ses çıkmayınca, Anthony teşekkür ederek toplantıyı bitirdi. Yerimden kalkmak için koltuğumu arkaya ittim ve ajandamla beraber dizüstü bilgisayarımı topladım. Anthony hâlâ yerinden kıpırdamamıştı, arkasına yaslanmış bir şekilde toparlanan çalışanlarını izliyordu.

Ayağa kalktuğimde yükselen sesi beni durdurdu.

"Bayan Hazel, siz kalın lütfen."

Başımı sallayarak eşyalarımı masaya geri koydum. Oda boşaldığı anda Anthony yavaşça ayağa kalktı, gözlerini üzerimden ayırmadan açık kalan toplantı odasının kapısını kapattı. Anthony'nin ofisinin hemen yanında bulunan toplantı odasında büyük, oval bir masa ve duvara yansıyan üç projeksiyon vardı. Pencerenin olduğu duvar boydan boya stor perde ile kapatılmıştı. Normal şartlarda açık tutulan storlar, bugün yapılan sunumlar nedeniyle kapalıydı. Bu da demek oluyordu ki koca toplantı odasında Anthony ile yalnızdım.

Toplantı boyunca yüzünde asılı duran profesyonel ifadeyi silerek bana sıcacık gülümsedi. Eila gözleri öylesine güzel parlıyordu ki kendimi bu gülümsemeye karşılık verirken buldum. Eğer dikkat etseydi ellerimin titrediği belli olmasın diye hâlâ ajandamı sıkı sıkıya tuttuğumu görebilirdi.

"Verdiğim karardan pişmanlık duymaya başladım," dedi hafiften gülümsemeye devam ederek.

Ellerim gibi sesimin titrememesi için uğraş verdim.

"Hangi konuda?"

"Seni yöneticilerimden biri yapmak konusunda," dedi şakacı bir tavırla.

Kaşlarımı çatınca, bana doğru yürüyerek yanıma yaklaştı ve hemen bitişiğimdeki sandalyeyi çekerek bir nefes mesafesine geldi.

"Seni yöneticim yapmasaydım bu toplantıda olmayacaktın," dedi yumuşak ama derin bir sesle.

"Ben de Joshua'nın söylediklerinin sadece yarısını dinlemeyecektim. Anderson, havalimanı projesini anlatırken senin nasıl da tutkuyla izlediğini fark edip, tüm toplantı boyu sana bakmamam gerektiğini düşünüp durmayacaktım." Derin bir nefes aldı.

"Şimdi bütün sunum notlarını isteyip gece boyunca incelemem gerekecek."

Onunla beraber ben de derin bir nefes aldım.

"Bence gayet iyi idare ettin, sorduğun sorular ve takıldığın noktalar aklıma bile gelmezdi."

"Onlar daha önce gözlemlediğim detaylardı," dedi sandalyesini iyice bana döndürerek. "Bugüne özel anlatılan hiçbir şeyi dinleyebildiğimi sanmıyorum."

Yanaklarıma oturan ateşi görmesin diye gülümsedim.

"Pek senden beklenecek bir durum değil. Kimsenin anladığını sanmıyorum. İstersen kendi notlarımı sana iletebilirim. Yardımı..."

"Lilah," dedi Anthony sözümü keserek. Sandalyemin kollarından tutarak beni kendine doğru çevirdi.

"Seni özledim. Sabah bu kadar erkenden gelmemin tek nedeni, güne seni görerek başlayacak olmamdı."

Açık bıraktığım saçlarımın ucunu hafifçe parmaklarıyla okşadı.

"Nasıl hissettiğimi sana gösteremiyor olmamı ne yazık."

Ellerim gibi sesimin titrememesi için uğraş verdim.

“Hangi konuda?”

“Seni yöneticilerimden biri yapmak konusunda,” dedi şakacı bir tavırla.

Kaşlarımı çatınca, bana doğru yürüyerek yanıma yaklaştı ve hemen bitişimdeki sandalyeyi çekerek bir nefes mesafesine geldi.

“Seni yöneticim yapmasaydım bu toplantıda olmayacaktın,” dedi yumuşak ama derin bir sesle.

“Ben de Joshua’nın söylediklerinin sadece yarısını dinlemeyecektim. Anderson, havalimanı projesini anlatırken senin nasıl da rutkuyla izlediğini fark edip, tüm toplantı boyu sana bakmamam gerektiğini düşünüp durmayacaktım.” Derin bir nefes aldı.

“Şimdi bütün sunum notlarını isteyip gece boyunca incelemem gerekecek.”

Onunla beraber ben de derin bir nefes aldım.

“Bence gayet iyi idare ettin, sorduğun sorular ve takıldığın noktalar aklıma bile gelmezdi.”

“Onlar daha önce gözlemlediğim detaylardı,” dedi sandalyesini iyice bana döndürerek. “Bugüne özel anlatılan hiçbir şeyi dinleyebildiğimi sanmıyorum.”

Yanaklarıma oturan ateşi görmesin diye gülümsedim.

“Pek senden beklenecek bir durum değil. Kimsenin anladığını sanmıyorum. İstersen kendi notlarımı sana iletebilirim. Yardımı...”

“Lilah,” dedi Anthony sözümü keserek. Sandalyemin kollarından tutarak beni kendine doğru çevirdi.

“Seni özledim. Sabah bu kadar erkenden gelmemin tek nedeni, güne seni görerek başlayacak olmamdı.”

Açık bıraktığım saçlarımın ucunu hafifçe parmaklarıyla okşadı.

“Nasıl hissettiğimi sana gösteremiyor olmam ne yazık.”

Anthony hakkında bu zamana kadar hiç yanılmamıştım. Benimle oynadığını, Melanie'yi yüzüstü bırakıp kapımda belirdiğini düşündüğüm zamanlarda bile ona tamamen kızamamış, kapılarımı kapatamamıştım. Şimdi her ne hissediyorsa aynı yoğunlukta cevap vermek istiyor, bunca zaman onun çektiği özlemin aynısını her hücremde hissettiğimi söylemek istiyordum. Ama beni bundan alıkoyan o kadar çok şey vardı ki...

Melanie'nin hastanedeki hâlini zihnimden kazımam çok zordu. Ayrıca kendi kurallarım, prensiplerim, yaşam tarzım ve inanışlarım onlardan çok farklıydı. Kendime sesli bir şekilde itiraf edemesem de zihnimde dolaşan plan, önünde sonunda babamın ait olduğu topraklara dönmek, orada kabul görmek ve babamın dilediği şekilde yaşamaktı. Şimdi kendimi bambaşka bir hikâyede, karşı koyamayacağım kadar mükemmel bir adamın karşısında bulmuştum.

Sandalyemi geriye çekerek uzaklaşmaya çalışsam da Anthony izin vermedi.

Kaçışımın olmadığını anladığımda gözlerinin büyüünden kurtulamadım. Gözlerim onunkilerle buluşunca gamzeleri ortaya çıktı. Bu, mutluluğunu gülümsemeden gösterme şekliydi.

"İçeride ne yaptığımızı merak ediyorlardır," dedim fısıltıya dönüşen sesimle.

Kaçma girişimim elbette derin bakışlarına yakalanmıştı.

"Umurumda değil," dedi.

"Anthony," dedim derin bir nefes alarak. "Herkes Melanie'yi sevgilin sanıyor, ayrıca insanların benim hakkımda sorular sormasını, Matt'in ablamın eşi olduğunu öğrenmelerini istemiyorum. Biliyorsun," dedim anlamasını bekleyerek.

Rahatsız bir ifadeyle ellerini saçlarından geçirdi. "Biliyorum, Lilah, biliyorum ancak seni düşünürken tüm bunlar umurumda olmuyor."

Aniden toplantı odasının telefonu çalınca bu güzel sözlerinin ardından gelen sessizlik bozuldu. Anthony telefon sesini dikkate almadan gözlerimin içine bakıyordu.

“Açmayacak mısın?” dedim telaşla.

“Benimle yemeğe çık,” dedi kararlı bir sesle. “Gerçek bir yemeğe.”

Gözlerim büyüdü. “Olmaz!” dedim. “Daha Melanie olayı ortadayken *araya giren kadın* diye haber olmak istemiyorum.”

Telefon hâlâ rahatsız edici bir şekilde çalışıyordu.

“Anthony telefonu aç, belli ki acil bir durum.”

Gözlerini üzerimde tutmaya devam ederek telefona uzandı ve sesi hoparlöre vererek konuştu.

“Evet?”

“Bay Howard,” dedi asistanı telaşlı bir tonla. “Bay Archibald burada, sizinle acil bir görüşme yapmak istediğini bildirdi.”

“Odama al ve birazdan geleceğimi söyle, Jenna,” dedi Anthony. Sesinden hiç de şaşırmadığı belli oluyordu.

“Matt!” dedim korkuyla. “Beni burada görürse tamamen yanlış anlar.” Ayağa kalkıp toparlanmaya çalıştım.

Anthony telaşlı hareketlerime karşılık elimin üzerine kendi elini koyarak beni durdurdu.

“Sakin ol, Lilah,” dedi yumuşak bir sesle. “Onu buraya ben çağırdım. Onunla konuşacağım.”

“Ne konuşacaksın?” diye sorduğumda gözlerim kocaman olmuştu.

“Seni sevdiğimi, Melanie ile aramda bir şey olmadığını söyleyeceğim.”

“Nasıl?” dedim neredeyse titreyecek. “Melanie hakkındaki gerçeği de mi?”

“Hayır,” dedi keskin bin tonla. “Matt eski kafalı bir adam, Melanie’nin intihara meyilli olduğunu anlatsam bile bu iki senelik beraberlik görüntümüzü asla onaylamayacaktır. Onun onayına ihtiyacım olduğundan değil, ancak senin ailen onlar ve gizli kapaklı iş çevirmek istemiyorum.”

Hayır demek istedim. Benim tek ailem onlar değildi. Bir noktada başka bir yere aittim ancak bunu dile getirecek cesaretim yoktu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim sabit bir sesle. “Aramızda yaşanmış bir şey yok. Matt’la konuşmanı istemiyorum.”

“Lilah?” dedi Anthony kaşlarını çatarak.

Engel olmasına izin vermeden elimi ondan kurtardım ve çyalarımı kucağıma aldım.

“Bu sadece seninle ilgili değil,” dedim derin bir nefes vererek. “Matt ile konuşmak tek başına verebileceğin bir karar değil.”

“Senin adına konuşmayacaktım elbette,” dedi katı bir sesle.

“Fark eder mi?” diye sordum.

“Beni yargılıyorsun,” dedi, artık yüz ifadesi tamamen sertleşmişti.

“Melanie yüzünden, değil mi?”

Hemen yan odada Matt’in olduğunu umursamayarak kapıdan geri döndüm. Anthony’ye bir adım yaklaştığımda aramızda azımsanmayacak kadar gergin bir elektrik oluşmuştu.

“Hayır!” dedim, sesim yükselmişti. “Tanrım, Anthony! Melanie yüzünden değil. Beni tanıımıyorsun bile. Senden farklı bir inancım olduğunu bile yeni öğrendin. Hayatımı, beklentilerimi, kurallarımı ne kadar biliyorsun?”

O da benim gibi ayağa kalkmıştı. Sertleşen çehresini eliyle sıvazladı. “Lilah,” dedi tekrar.

“Ben sana istediğini veremem,” dedim omuzlarımı düşürerek. “İstediğin gibi bir sevgili olamam.”

Anthony’nin tekrar cevap vermesine fırsat vermeden, kapıyı açarak dışarı çıktım. Matt’le ne konuşacağını ya da bundan sonra olayların nasıl ilerleyeceğini bilmiyordum. Anthony’ye âşıktım, tüm kalbimle. Ama bazen aşk acıttırdı. Hem de çok.

Haftalar sonra işe gitmiştim ancak yeni başlangıcım hiç de unduğum gibi geçmemişti. Anthony ile olan görüşmemden son kendimi dışarıya kapamış, bütün gün bilgisayarına gömüleri çalışmaya koyulmuştum.

Akşam olduğunda, hafta sonu olanları öğrenmek için çat kapı gelen kızlar, olası ağlama krizimin önüne geçmişti.

Yemek masama oturdum, Ellie ve Kate'e olanları kabataslak anlattıktan sonra derin bir nefes aldım.

"Lanet olsun!" dedi Ellie yüzünü buruşturarak. "Sen kazandın, Kate"

"Neyi?" diye sordum.

"Anthony üzerine girdiğimiz bahsi," dedi Ellie rahat bir şekilde. İnanamayarak Kate'e döndüm, oldukça utanmış görünüyordu.

"Ellie'yi bilirsin, ben Anthony'nin sana âşık olduğunu iddia ediyorken o sadece iki kadını aynı anda idare etmeye çalıştığını düşünmüştü."

"Ve siz de bunun üzerine bahse girdiniz, öyle mi?" dedim gözlerimi kısarak.

"Rahatla, Del," dedi Ellie ve omzuma vurdu. "Kız kardeşimle bahse girdim, Vegas'ta hayatınız üzerine kumar oynuyor değiliz. Kaldı ki görüldüğü üzere kaybettim, Anthony gerçekten romantik çıktı," dedi kusar gibi yaparak.

Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece Ellie'ye bakakaldım. "Bu kafayla nasıl yaşıyorsun sen?"

"Eh," dedi, sırıttı. "Bekâr kalarak."

"Üzgünüm," dedi Kate ellerime uzanarak. "Kötü bir niyetimiz yoktu, Del."

"Tamam," dedim. "Zaten bahsinizin sonunda 'aşk' da kazansa..." Aşkı hayalî tırnak içine almıştım, "Bu, ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyor."

"Bence," dedi Ellie ama sözünü kestim.

"Hayır, sen konuşma."

Yanaklarını şişirerek ağzına fermuar çekti.

"Şirindi Anthony seni gördüğünden beri sana âşık. Melanie ile gerçek bir ilişkileri yok ve bunca zaman Melanie'den bir şekilde ayrılamadı. Artık ayrılacağını söylüyor ve seni istiyor. Doğru anladık mı?"

"Halâ neden Melanie'den ayrılmadığını anlamadım. Bence bahsi benim de kazanma olasılığım yüksekti."

Kate ile aynı anda "Ellie!" diye bağırdık.

"Tamam, tamam," dedi ve kullanmayı pek de beceremediği fermuarı ağızına tekrar çekti.

"Bence o kadar kurcalamaya gerek yok," dedi Kate iğneleyici bir tonla. "Del'i inandırdığına göre bir açıklama yapmıştır ve belli ki bu, onlara özel."

Kate'i olgunluğundan ötürü öpebilirdim.

"Anthony'nin samimiyetine inanıyorum. Ama beni tanımıyor, yani benimle ilgili birçok şeyi bilmiyor."

"Çabalyor," dedi Kate gülümseyerek. "Senin hakkında bilgi koparmak için bizimle yaptığı sohbetlerde ne kadar tatlıydı. Hatta Ellie bile onu sevimli buldu." Ellie'ye döndü.

"Elbette sevimli buldum," dedi Ellie. "Düşünsenize, ünlü bir firmanın CEO'su gelmiş, iki üniversite öğrencisi kızıdan, hoşlandığı kadın hakkında ipucu almaya çalışıyor. Yavru köpek olsa bu kadar sevimli bulmazdım."

"Ah, Tanrım!" dedim.

Kate derin bir iç çekti. "Peki, sanırım Ellie'yi tamamen bu konuşmanın dışına almanız gerekiyor." Kardeşine ters ters baktı.

"Del, bu konunun uzmanı değilim ama Anthony seni tanımak için bir şansı hak ediyor. Onun iyi biri olduğuna inanıyorum. Seni görünce gözlerinin içinin güldüğüne defalarca şahit oldum."

"Biliyorum. Hatta hissediyorum ve ona inanıyorum," dedim gözlerimi kapatarak.

Gözyaşlarım akmak için gözlerimi zorluyordu.

"Ama ben ona uygun muyum? Ne kadar bu hayatın içinden görünsem de değilim."

"Deneyip görebilirsin," dedi Kate.

Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Ben bu adama zaten âşığım, deneme sözcüğü bile rüylerimi ürpertiyor. Sonuç kötü olursa bu, ikimiz için de daha fazla acı demek."

“Of, çok karışık,” diye patladı Ellie. “İşte bu yüzden bu işlere hiç bulaşmıyorum. Düşünsene, hayatının aşkını buluyorsun ama *farklı dünyaların insanı*yz klişesi kocaman bir şaka gibi yüzüne vuruyor.”

Alnımı masaya dayadım ve acılı bir nefes çektim.

“Ne yapacağım ben?”

Ellie boğazını temizledi. Bu sefer daha nazik bir ses tonuyla konuşuyordu:

“Yanlış yorumluyorsam affet, Del ama senin tüm bu tereddüdünün ve çekimserliğinin altında gerçek ailene kavuşma arzunu yatıyor. Yani demek istediğim, babanın ve annenin yaşadıklarını yaşamaktan ve bir gün onlarla yüzleşmeye hazırladığında kabul görmemekten korkuyorsun. Ancak onlarla daha karşılaşmadın bile. Yıllardır araştırarak, öğrenerek onların geleneklerini Amerikan hayatı içinde yaşamaya çalışıyorsun. Bence tüm bu karmaşadan kurtulman için onlarla yüzleşmelisin.”

Ellie’nin tespitini dinledikten sonra masaya dayadığım başımı kaldırdım. “Yapamam. Yani onlarla yüzleşmem,” dedim bıkkın bir tonla.

“Neden olmasın?” diye sordu bu sefer Kate.

“Del, sen harikasın. Bence tanıdığım çoğu Türk’e göre daha inançlı, daha düzgün bir insansın. Seni kabul etmemeleri gibi bir ihtimal olamaz. Bence onlar da pişman ve seni düşünüyorlar.”

Gözyaşlarımı bu sefer engel olamadım. “Bilmiyorum,” dedim. “Bu, nasıl olabilir ki?”

“Daha fazla geciktirme,” dediler bana sarılarak. “Artık gerçek bir ailen olmasını hak ediyorsun.”

İçime düşen küçük bir umut kırıntısı anında kendini belli etti. Kızlara hafifçe gülümsedim. Anthony’yi hayatıma almadan önce kendi karmaşalarımı çözmem lazımdı. Ait olduğum yeri bulmam...

Hayatımda hiçbir zaman fevri davranmamıştım. Her zaman düşünerek sakın bir zihinle karar vermeye ve bu doğrultuda hareket etmeye çalışmıştım. Ancak artık öyle bir noktaya gelmişim ki tüm bu karmaşalar, beni aceleci ve bencil birine dönüştürmüştü. Anthony'ye bu yeni defolarımı göstermek istemiyordum.

Yaşadığımız tartışmadan sonraki hafta boyunca Anthony bir kez bile ofise uğramadı. İlk günler aldığım karar ve gururum, bu durumu sorgulamama engel olsa da cuma günü neredeyse her an onun ofisine gitmek için fırsat kolluyor, onun adını duyduğum tüm konuşmaları pürdikkat dinliyordum. Ancak kimse onun nerede olduğu hakkında konuşmuyordu.

Matt'e soramazdım. Anthony'nin sekreteri ise zaten yeterince utanç verici anıma şahit olmuştu. Hafta hızla akarken düşüncelerimin yerini endişe, merak ve özlem aldı. Onu özlüyordum. Delicesine...

Onu bir kere aramayı denemiştim ancak telefonu telesekretere yönlendirince kendimi daha kötü hissetmiştim.

Cuma akşamı ofisten çıktıktan sonra eve gitmek istemedim.

Tüm hücrelerimde endişe hâkimdi ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Arabamı Vahşi Yaşamı Koruma Barınağının otoparkına çektiğimde ne düşündüğümü ben de bilmiyordum. O an akşam yemeğimi yiyor olmam gerekirken daha önce Anthony'le geldiğim bu sıra dışı yerdeydim. Tereddütlü adımlarla girişe açılan kapıyı araladım.

Karşımda beliren adamın Anthony'nin tanıştırdığı kişi olduğunu görünce kısmen de olsa rahatladım. Adını hatırlamak için biraz kendimi zorlamam gerekti.

Sonunda aklıma gelince seslendim. "Merhaba, Randy."

Başını kaldırdı ve kocaman bir şekilde gülümsedi.

"Ah, Bayan Hazel, merhaba. Hoş geldiniz."

Tam, "Delilah," diye onu düzeltecektim ki Anthony'nin o günkü gizemli tavrı aklıma gelince vazgeçtim.

"Bu saatte adaya gitmemde bir sakınca var mı?" diye sordum nazikçe.

"Elbette yok, buyurun, sizi motorla bırakayım."

Oturduğu tezgâhın arkasından çıkarak yanımdan geçti ve iskeleyle açılan kapıyı gösterdi. Motora bindikten dakikalar sonra adadaydık. Güneş batmak üzereydi ve hava, vahşi ormanı daha da gizemli gösteriyordu. Tam Anthony'yi sormak için cesaretimi toplamışken Randy'nin cebindeki telsizden sesler gelmeye başladı.

"İzninizle, Bayan Hazel," dedi, aceleyle motora geri binerek. "Bu acil bir durum, hemen bakmam lazım."

Ne yapacağımı bilemediğim için sadece şaşkınca ona bakımda ve saniyeler içinde adadan uzaklaşmasını izledim.

"Harika," diye mırıldandım arkasından. Hava tamamen kararmak üzereydi ve ben birçok hayvanın doğal habitat saydığı yerde tek başımaydım. Ama Randy güvenli demişti. Öyle olmalıydı, değil mi? Kesin birazdan beni almak için dönecekti. Buraya nefes almaya ve düşünmeye gelmiştim. Öyleyse bunu yapacaktım.

Adımlarımı Anthony ile oturduğum piknik masasına yönlendirdim. Doğru yöne gittiğimden emin değildim ancak yürümek iyi gelmişti. Burası hatırladığım kadar güzeldi. Cıgırlarıma huzuru yakalamaya çalışan bir nefes çektim ancak hâlî gergin hissediyordum. Belki biraz oturursam geçerdi.

Montuma iyice sarınarak ağaçların arasında ilerledim. Adanın küçük olduğu gerçeği, oturma alanını bulmamı kolaylaştırır diye ümit ediyordum. Sonunda ileride cılız bir ışık görünce rahatladım. Demek ki aydınlatma işini düşünmüşlerdi.

Biraz daha hızlanarak ışığın olduğu yere yaklaştım. Ancak masayla olan mesafem azaldıkça orada oturan birinin silüetini seçmeye başladım. Arkası dönük olmasına rağmen o olduğunu biliyordum. Ona doğru yaklaştım. Nehre dönük oturmuş, karn bardaktan içeceğini yudumluyordu. Arkadan görebildiğim kadarıyla kalın bir atkıya sıkıca sarınmıştı.

Tamamen yaklaşıncaya yumuşak bir şekilde, "Hey!" diye seslendim. Kafasını çevirip bana döndü ama şaşırma benzemiyordu.

Hafifçe gülümsedi. Ama bunu nezaketen yaptığı belliydi. O an masanın üstünde duran gaz lambasının ışığından faydalanarak yüzüne dikkatle bakmaktan kendimi alamadım. Oldukça yorgun görünüyordu.

Karşısına oturduğumda gözleri benimkileri buldu.

"Birbirine uymayan iki insan için çok alışlagelmiş bir karşılama yeri değil gibi," dedi bir gerçeğe parmak basmışçasına.

Ses tonunda alaycı bir yan aradım ama daha çok katı bir dürüstlük ve acı vardı.

"Anthony..." dedim ama devamında ne diyeceğimi bilmediğim için dudakımı ısırarak durdum.

Anthony sabit bir sesle konuştu: "Seni yalnız bırakayım, zor bir hafta geçirdim, eve gideceğim."

"Dur!" diye ciyakladım onunla beraber ben de kalkarak.

"Lütfen, kal. Seni merak ettim." *Seni özledim.*

Anthony'nin, böyle bir cevap beklemediymiş gibi kaşları hevalandı.

"Bütün hafta eyalet dışındaydım."

"Özel bir neden mi?" diyen sordum tereddütle.

Gergince güldü. "Senden daha özel bir şeyim yok, Lilah." Bir dini saçlarından geçirip derince nefes aldı.

"Melanie'yi kliniğe yatırdım. Pek kolay olmadı. Birkaç gün refakat etmek zorunda kaldım." Ardından kırılgan bir sesle ekledi: "Alpması için."

"Ah," dedim ona doğru yaklaşarak. "Çok üzgünüm. Anthony Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim," dedi, ardından koluma dokundu. "Ben gitmem iyi olur. Randy'ye söylerim, sana eşlik eder."

Anthony'yi bu hâlde, bu kadar kırılgan ve boş görmek kaçırmıştım. Bir deprem gibiydi. Sanki her saniye şiddeti daha da artıran, geri dönülemez bir zarar veriyordu. Arkasını döndüğü anda sordum:

"Ömrü dilerim."

Anthony yavaşça bana döndü. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Sana öyle çıkışmamalıydım," dedim bir adım daha yaklaşarak. "Eğer bana kırılgınsan..."

Anthony'nin ifadesindeki gerginlik kayboldu. O da bana doğru adımlayınca içim bir nebze olsun rahatladı.

"Sana kırılgan olmam imkânsız," dedi yumuşak bir tonla. "Haksız sayılmazdın, sana sormadan Matt'le konuşma kararı almamam gerekirdi. Her şeyi yoluna koymaya, senin için kırsız olmaya uğraşıyorum. Ama hepsi bir anda olmuyor."

Alını kırıncıca ortaya çıkan çizgileri parmaklarımla düzeltmek istedim. Anthony Howard kalbimin tamamını kaplamıştı.

"Ayrıca," diye devam etti.

"Seni tanımadığım konusunda yanılıyorsun."

Bir adım daha yaklaştığında artık losyonunun ferah kokusunu alabiliyordum. Ela gözleri yüzümde dolaştı.

"Sağ camı 0.5, sol camı 0.75 olan bir gözlük takıyorsun. Ofiste gözlüğü eline alışın genelde öğlen iki gibi oluyor. Gözlerinin yorulduğu ancak o an fark ediyor. Solak olmana ve sol elle yemeğe başlamana rağmen bunu fark edince kontrolü derhâl sağ eline veriyorsun. Gece hep aynı tarafına yatıyor olmalısın ki sabah kalktuğunda..." Parmağının ucuyla alnımın sol köşesindeki iflah olmayan tutamımı gösterdi ve "Bu tutam hep yaramaz bir şekilde sırtlıyor, işte o zaman saçlarını ellerimle düzeltmek istiyorum. Çikolatayla aran yok ama meyveli tatlılara hayır diyem-

yorsun. Ruj sürmüyorsun, nemlendiriciyle geçiştirmene rağmen can alıcı dudaklara sahipsin. İşini sevdiğin kadar bir kaçış, bir sığınma gibi de görüyorsun, bazen de en iyi arkadaşın. Bir hata yaptığında başkalarının ne düşüneceğinden çok, kendi prensiplerin konusunda çuvallamaktan korkuyorsun. Hayatına ben girdiğimden beri bocalıyorsun. Çünkü kafanı karıştırıyorum. Bana ne kadar öfkelen sen de bazen seni öpmemi ister gibi bakmaktan kendini alamıyorsun,” dedi ve güldü. “Eh, bu da benim için cehennem azabı oluyor ve Delilah Hazel, seni tanımadığımı ima etme çünkü seni kalbimde ve ruhumda tanıyorum. Senden sıg bir ilişki istediğimi düşündüğüne inanamıyorum. Sen de bana yetmeyecek tek hücre bile yok. Her santimin beni mutlu etmek, beni iyi hissettirmek için var olmuş gibi.”

Son cümlelerini ellerimi tutarak söylemişti. İtiraz etmedim. Öylesine yoğun bir duygu seline kapılmıştım ki dolu dolu olan gözlerimle, cevap vermek için dilime dolanan kelimelerle boğuşuyordum.

Beni rahatlatmak ister gibi yüzümü avuçları içine aldı.

“Seni sonsuza kadar beklerim, Lilah. Sonsuza kadar. Çünkü tüm kalbimle sana âşığım. Seni öylesine seviyorum ki tüm endişelerinden, acılarından, özlemlerinden arınmanı sağlayacak kadar güçlü olmak ve bu gücü sadece seni mutlu etmek için kullanmak istiyorum.”

Gözlerimin içine baktı, ela gözleri istekle parlıyordu.

“Tüm bunları yapabilmem için bana bir şans ver. Küçük bir şans...”

Bir süre daha birbirimize bakmaya devam ettik. Başımı belli belirsiz salladığımda, Anthony sonunda bu akşam içten bir şekilde gülümsedi. Dokunmak için can attığım gamzeleri ortaya çıkınca bir haftadır beni rahatsız eden tüm o puslu duygu kütleleri kayboldu. Beni nazikçe, dikkatle kollarına aldıktan sonra sıkıca göğsüne bastırdı. İşte o an, ilk defa bir şeye ait olduğumu hissettim. Sanki o, benim kayıp parçamdı ve tüm o eksiklik hissinin yerini, ruhumu çevreleyen kolları sarmıştı.

Bir hafta, hayatınızda her şeyin değişmesi için yeterliydi. Bir gün, hatta bir gece, yıllarca yalnız kalan kalbinizin dolu dolu atması ya da yüzünüzde engel olamadığınız bir gülümsemenin oluşması için yeterliydi.

Pazartesi işe başladığımda, geçen haftaki depresif hâlimden eser yoktu. Omuzlarımdaki yükün tamamını atamamışım belki. Hâlâ köklerimi tanımak, ailemin geri kalanını bulmak istiyordum. Ancak boğazımdaki yumrunun ve kalbimdeki acı relâsın yerini, tatlı bir sabırsızlık almıştı. Anthony ile hafta sonu görüşmedik. Onun dinlenmeye, benimse düşünmeye ihtiyacım vardı. 25 yaşındaydım. On yıldan fazladır kimliğim hakkındaki gerçekleri bilmeme rağmen uzun zamandır tam olarak ne istediğimi bulma arayışı içindeydim.

Okulu bitirdiğimde bu arayış, yerini sakin bir kabullenişe bırakmıştı. Yalan söylemeyeceğim, tam olarak bir Amerikan gibi yaşamayı denedim. Üniversitedeyken oda arkadaşımın zoruyla kampüs partilerine katıldım, hoş çocuklarla arkadaş oldum, kampa gittim. Kendimi içgüdüsel olarak çılgın tecrübelerden uzak tutsam da günün sonunda babamın bir şekilde beni izlediğini ve bu durumdan pek de memnun olmadığını hissederken buldum. Sanki iki hayatımın arasında sıkışmıştım. Dennis'in bana destek olmasıyla İstanbul'a yaptığımız bir haftalık gezi, benim için ufak bir aydınlanma oldu. Annem tarafından büyütülmem, ablam tarafından yetiştirilmeme rağmen ben oraya aittim.

Ayrıca İslam'ı Türkiye'de herhangi bir dayatılma olmadan, kişinin isteği ve dileği doğrultusunda yaşayabileceğini gördüm. Bunun da Amerika'da kökleşen hayatımdan çok da farklı olmayacağı sonucuna vardım. Çünkü Batı tarafından bağnazlık olarak yorumlanan her yasağın, diğer bir deyişle her günahın altında yatan neden, bir şekilde insanları korumak adınaydı. Aslında her şey bir

sebepler sonuç ilişkisine dayanıyordu. İşte o zaman sessizce de olsa kararımı vermiştim. Belki o an değil ama bir gün, babamın ailesini bulup benim de zaten onlardan biri olduğumu söyleyecektim.

Şirketin döner kapısından geçerken arkamda bir hareketlenme hissettim. Mesainin başlamasına daha elli dakika vardı ve her zamanki gibi binanın en sakin olduğu saatlerdi. Anthony'nin tanıdık kokusu ortama hâkim olunca kalbimin artan ritmi eşliğinde ona döndüm. Öylesine yenilenmiş, öylesine yakışıklı görünüyordu ki...

Üzerinde koyu renk bir kaban vardı, boynuna doladığı atkı salaş olmasına rağmen kalitesini belli ediyordu. Saçlarını itinayla taramıştı ve yeni yeni çıkan sakalları, görüntüsüne ayrı bir hava katıyordu.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

"Günaydın."

Elinde olduğunu yeni fark ettiğim karton kahve bardaklarından birini bana uzattı.

"Tüm hafta sonu çok güzel bir kadını düşünmekten vazgeçemediğim için kahveye ihtiyacım vardı. Onun da aynı yorgunluğu taşıdığını düşünerek bir tane daha aldım," dedi ve göz kırptı.

Şirketten içeri girdiğimiz için suratım iyiden iyiye kızarmıştı. Gözlerimi kaçırarak teşekkür ettim.

Ama başımı çevirmiş olsam da güldüğümü gördüğünü tahmin ediyordum. Anthony bazen yaramaz bir çocuk gibi olabiliyordu. Yaramaz ve dayanılmaz tatlı bir çocuk...

Asansöre ilerlerken elimden geldiğince sakin davranmaya çalışıyordum. Önden geçmem için yol vererek asansörün kapısını tuttu. Peşimden o da asansöre bindi ve tuşlara bastı. Sadece 12. kata basıını görünce kaşlarımı çattım. Çünkü ekibiyle iç içe çalışmak için kullandığı ofisi 20. katta, yönetim odası ise 13. kattaydı.

Ne düşündüğümü anlamış olacak ki gamzelerini göstererek bunun benim için bir çeşit zayıflık olduğunu anlamış olmalıydı- gülümsedi ve kahvesini gösterdi. "Kahveleri senin masanda içeriz diye düşündüm."

Gözlerimin kocaman açıldığını görünce muzip bir şekilde tuşlara döndü. “Eh, o zaman benim odamda içeriz, böylece kimse bizi rahatsız edemez.”

Şaşkınlıkla ciyakladım: “Anthony!”

Paniğim onu eğlendirmiş olacak ki kısa bir kahkaha attı. Ardından asansörü tamamen durdurdu. Refleks olarak geriye bir adım atarak asansör aynasına sırtımı dayadım.

“Sabah kahvemizi beraber içmek konusunda ısrarcıyım,” dedi ciddi bir tonla. “Şaşkın hâllerini ne kadar çekici bulsam da seninle geçireceğim vakti harcamak istemiyorum, Lilah.”

Tekrar arkasını dönüp, birinci katın tuşuna basınca, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Seni özel bir yere götüreceğim.”

Birinci katta sadece yöneticilere özel bir yemek salonu vardı. Anthony’nin sıkça buraya uğradığını biliyordum. Matt ise öğle yemeklerinde Dennis’le dışarıda olmayı tercih ederdi.

Asansörden indiğimiz an Anthony beni yemek salonunun ters istikametine yönlendirince kaşlarımı kaldırdım.

“Buradan,” dedi nazik bir şekilde. Daha önce girmediğim koridorda, birilerine *onunla* beraber görünme korkusuyla ilerliyordum. Anthony montunun iç cebinden bir elektronik kart çıkarıp koridorun sonunda kalan kapıya okuttu.

“Merak etme, bu koridordaki kameralar aktif değil, kimse burada olduğumuzu bilmiyor.”

Kapıyı açtığında küçük ama düzenli bir odaya adım attık.

Pencerenin önünde küçük bir kahve masası ve onun iki yanına yerleştirilmiş tekli koltuklar, oldukça yumuşak görünen bir kanepe ve mini bir çalışma masası vardı.

“Burası?”

“Burası bizim. Yani daha çok senin,” dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarımın iyice kalktığını görünce elimden kahveyi alarak masaya bıraktı. Ardından omuzlarımı elleriyle hafifçe kavrayıp tekli koltuklardan birine oturmamı sağladı.

O da karşıma yerleşip montunu ve atkısını çıkardı. Gözlerimi ona dikmek istemiyordum ancak çok iyi görünüyordu.

“Seninle kahve içebileceğim, seni özlediğimde görebileceğim bize özel bir yer olmasını istiyordum,” dedi ve güldü.

“Tabii, bunlar aklımdakilerin pratiğe dökülmüş bir kısmı.” Başını kaşıdı.

“Bu şirketi evin gibi sevdiğini, sahiplendiğini biliyorum, Lilah. Geçen hafta her akşam mesaiye kaldığından ve evine gece döndüğünden de haberim var. İşte, çalışmak istediğin zamanlarda buraya gelip kahveni içmeni...”

Köşedeki mini siyah buzdolabını gösterdi ve

“Dilediğin gibi dinlenip, yine istediğin zaman çalışmaya devam etme fırsatının olmasını istiyorum,” dedi.

Gözlerimin içine baktı.

“Yani, sen mutlu olduğun ve ben de burada senin mutluluğunu yakından izleyebildiğim sürece, eskiden yaptığın gibi beni görmezden gelmeye devam edebilirsin,” dedi şakayla karışık.

“Öyle olmadığını biliyorsun,” diye itiraz ettim. “Seni görmezden gelmek hiçbir zaman kolay olmadı, Anthony.”

“Eh,” dedi kahvesinden bir yudum alarak. “Bir aşk itirafı sayılmaz ama yine de dayanılmaz olduğumu ima ettiğini varsayıyorum.”

Gülmeye başladım. “İnanılmazsın. Bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.”

“Hangi yönümü?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Yani, bu şakacı hâlini,” dedim.

“Uzun zamandır şaka yapmak için bir nedenim yoktu. Bana her konuda ilham verdiğini söylemiştim.”

Gözlerindeki bakış yoğunlaşmaya başladığı an gülümsemem ciddiyete büründü. Bana her ayrıntımı ezberlemek ister gibi bakıyordu. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Neyse ki Anthony de oluşan elektriği fark etmiş olacak ki, “Kahven soğuyor,” dedi ve elini tekrar saçlarına soktu.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu konuyu değiştirmek ister gibi.

"Kahve yeterli," diye kaçamak bir cevap verdim.

"Hayır. Kesinlikle değil."

Ayağa kalkarak siyah buzdolabına yöneldi. İçinden bir paket çıkararak buzdolabının üstünde duran mikrodalga fırına koydu.

Birkaç saniye sonra önümde sıcak bir sandviç duruyordu.

"Seni hep sandviçle tavlamaya çalışıyor gibi duruyorum ama inan bugünkü tesadüf."

Bu sefer kahkaha attım. "Nasıl yani? Adaya pikniğe gittiğimiz gün?"

"Elbette," dedi kendinden emin bir şekilde. "Peşinden bizi takip edecek bir erkek arkadaşın olup olmadığını öğrenmem gerekliyordu."

Gülümsedim. "Ya olsaydı?"

Yüz ifadesi saniyeler içinde değişti.

"Bilmiyorum. Yani ben zorba bir adam değilim. Her zaman yıkmaktan değil, yapıcı olmaktan yana olmuşumdur. Yumruklarla konuşmayı sevmem. Ancak balo gecesinde Jason'ı senin yanında görünce ilk defa şiddet yanlısı olabileceğimi düşündüm. Demek ki sevdiği şeyler insanı değiştirebiliyor."

"Jason'la aramda hiçbir şey olmadı," dedim. "Sadece bir arkadaş."

"Güzel," dedi ve tekrar ayağa kalktı.

"Jason zaten fazla iri, sen de fark etmedin mi? Ya da dur söyleme, bu defa ona o gözle bakmış olacaksın. Neyse, sonuç itibarıyla onu yere sereceğimden şüpheliyim. Uzun zamandır pratik yapmıyorum."

Gülmeye başladım.

"Seni eğlendiriyor muyum yani?" dedi imayla.

Sandviçimden bir ısırık aldım ve ağızımdaki lokmayı yuttuktan sonra cevap verdim.

"Hem de çok."

“O zaman hafta sonu burayı yaptırdığıma değdi.”

“Nasıl yani? Burayı bizim için... Yani benim için mi yaptır-
dın?”

“Evet, her şeyi düşündüm, kimse bu odanın var olduğunu
bile bilmiyor. Sadece sana verdiğim kart ile açılıyor. Banyosu ve
tuvaleti de var, küçük ama yeterince olanak sağlıyor.”

“Buna gerek yoktu,” dedim. “İki günde burayı ortaya çıkarmak
çok maliyetli olmuştur.”

“Şıtt,” diye susturdu beni. “Şimdi kalkın ve montunuzu çı-
karn, Bayan Hazel. Mesainin başlamasına otuz dakika daha var.
Hafta sonu sizin neler yaptığınızı duymak istiyorum.”

“Yüzündeki şu sınıtışın nedenini anlatacak mısın artık?” dedi Kate. Tekli koluğunda oturmuş, bana ilgiyle bakıyordu. Ellie ise yere oturmuş, bacaklarını uzatmıştı. “Her ne kadar Kate ile aynı soruyu sormak istemesem de ben de merak ediyorum,” dedi Ellie. Kate ona dil çıkardı.

“Sanırım Anthony ile ilerleme kaydediyoruz,” dedim. “Ofiste benim için gizli bir çalışma alanı yaptırmış.”

“Vay canına, çok romantik,” dedi Kate gözlerini kırpıştırarak. Ellie saçıyla oynadıktan sonra bana döndü ve “Ya da seni orada gizleyerek Melanie ile ikinizi beraber idare ediyor,” dedi.

Elimdeki kahveyi bırakarak Ellie’ye bir yastık fırlattım. “Hayır, Anthony öyle biri değil. Ayrıca aramızdaki şeyi gizli tutmayı ben istiyorum.”

“O zaman Melanie...” diye devam eden Ellie’nin sözünü kestim. “Melanie hakkında konuşmak istemiyorum. O konuda Anthony’e güveniyorum,” dedim kararlı bir sesle.

“Bu çok güzel, Delilah,” dedi Kate.

Ellie ise omuz silkti. “Biz onu zaten çoktan kulübe almıştık. Adam çok iyi rüşvet veriyor, dostum.”

Kate kıkırdarken ben göz devirdim.

“Ee,” dedi Kate. “Şu gizli yerden bahsetsene, çok havalı.”

Ellie söze atladı: “Kendini Anastasia Steel” gibi hissediyor musun? Baksana, oyun odamız yok ama oyun ofisimiz var. Ve bir de Christian Grey¹⁰’i aratmayacak bir CEO’muz.”

⁹ “Fifty Shades of Grey” üçlemesindeki başkarakter.

¹⁰ “Fifty Shades of Grey” üçlemesindeki ana erkek karakter.

Kate bu yorum üzerine kendini tutamayarak kahkaha atarak ikisine birden yastık fırlattım. İlk hedefim Ellie olmuştu. Ardından Kate'e fırlatacağım yastığa uzanmam için ayaklarımı kullanamam gerekmişti.

Yanaklarım kızarınca ciyakladım: "Saçmalamayın, kızlar. Anthony ile aramızda böyle bir ilişki yok. Kaldı ki verdiği örnek..." Yüzümü buruşturdum. "Pekâlâ, salonumun ortasına kırmak istemiyorum. Renk ve zevk tartışmasına girmeyeceğim ama hayır. Kesinlikle. Hayır. Bir daha FSOĞ esprisi istemiyorum."

Ellie sıırttı. "Yapma, Del. Adam efsane."

"Adam bir sadist," dedim. "Saatte 100 bin dolar kazanmasının bir anlamı yok."

"Anlattıklarımın aklında kalan sadece bu mu, Del? Bu arada bilmek istersin diye söylüyorum, Grey üçüncü kitapta normalleşiyor, çocuk falan yapıyorlar."

"Sus, El. Kulaklarıma daha fazla işkence etme. Ne yaptığını hiç merak etmiyorum. İlk iki kitabı zorla anlattığın yetti, burada bırak."

Ellie omuz silkti. "Çok şey kaçırıyorsun."

"Hem senin onları okumak için yaşın tutuyor mu?" diye sordum.

"Ha ha!" diye güldü Ellie. "O kitabı okuyanların yaşına bakıldığını düşünmüyorum."

"Yazarı, 'Bu kitabı çocuklarıma okutmam' " demiş. Biliyordun, değil mi? Siz hâlâ çocuk sayılırsınız bana göre."

"20 yaşındayız," diye kendilerini savunduklarında güldüm. "Amerika'nın birçok eyaletinde reşit olma yaşı 21, tatlım," dedim. "Ayrıca sen 19'una daha yeni basmadın mı, Ellie?"

"O, içki içme yaşı," diye düzeltti Ellie.

"Aynı şey," diye karşılık verdim.

"Ayrıca akıl ve olgunluk yaşı fiziksel yaşından fazla olan bireyler var. Benim gibi."

Bu yorum üzerine Kate "HA HA HA!" diye abartılı bir şekilde güldü. Tartışmanın uzayacağını fark edince, "Her neyse," diye devam ettim. "Neşemin nedenini öğrendiğinize göre biraz da siz anlatın. Gününüz nasıldı?"

"Her zamanki gibi," diye iç çekerek cevap verdi Kate.

"Öyle yemeyişinde Paul diye bir çocuğa kötü bir şaka yaptılar."

"Bir de çocuk olmadığınızı iddia edersiniz," dedim.

Kate surat ası ama Ellie sırıtiyordu.

"Neyekten kötiydü. Del. Jimmy Parson'un babası, Meksika gezisi dönüşü ne sebeple aldı, bilmiyorum ama özel bir biber tozu almış. Jimmy tozu Paul'ün çorbasına dökmüş. Paul çorbadan bir kaşık aldığında âdeta kükredi."

Kandeyine döndü. "Ellie bu duruma çok güldü ama ben çocuğun hâline üzüldüm. Soluğu revirde aldı."

Ellie sırıtiyordu. "Şu an Paul iyi ama. Jimmy nasıl şaka yapılabildiğini biliyor."

"Böyle şakalar kaldı mı artık?" diye sordum. "Ayrıca bu Jimmy'den hoşlandığın biri gibi bahsediyorsun."

Ellie'nin anında yüz ifadesi değişti. "Elbette hayır."

Kate söze girdi: "Jimmy, tam bir baş belası, Del. Ellie gibi resimli bir baş belasının bile onunla baş edebileceğini sanmıyorum. Her an patlamaya hazır bir bomba gibi. Sanki fünyesini çekip bırakmışlar."

"Katılıyorum," dedi Ellie, ardından zemine uzattığı bacaklarını toplayarak ayağa kalktı ve kupasını lavaboda çalkaladı.

"Bir ödevim olduğunu hatırladım. Siz devam edin, bitince uğrarım," diyerek kapıya yöneldiğinde Kate ile kaşlarımızı kaldırdık.

Ellie cevabımızı beklemeden koridorda kayboldu, ardından da kapı sesi geldi. "İlginç..." dedim Kate'e dönerek.

Kate de şaşkındı. "Koca bir dönem boyunca ödev yaptığını görmedim."

"Bana şu Jimmy'den biraz daha bahsetsene," dedim gülümseyerek.

Karton bardaktaki kahvemden bir yudum daha alırken uykuyu çevirdim. Uyku tutmamıştı. Ben de saat daha altı olmasın hazırlanıp çıkmış ve soluğu ofiste almıştım. Daha doğrusu Anthony'nin benim için yaptırdığı özel ofiste. Burayı öğreneli yaklaşık üç gün olmuştu ama gelmeye ancak cesaret edebiliyordum. Belki bu kadar erkenden şirkette olup kimisinin beni görmeyeceğinden emin olmasam yine de cesaret edemezdim.

Kitabımdan bir sayfa daha çevirmiştim ki kapının sesini duydum. Elimde olmayarak gözlerim büyüdü ve dizlerime ötmüğüm hattaniyeyi sıkıca kavradım.

Anthony'nin zarif silüetinin içeri süzüldüğünü gördüğümde rahatladım. Aslında buraya sadece ikimizin girebileceğini söylemişti ama yine de tedirgin olmuştum.

Anthony beni fark etmemişti. Küçük bir çocuk gibi gözlerini ovuşturduktan sonra montunu çıkardı. Onu hayranlıkla izlememe engel olamıyordum. Dağılmış saçlarını elleriyle düzeltip oturduğum tarafa döndü. Beni fark ettiği anda yüzü, gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle ışıldadı.

"Lilah," dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle.

"Bu saatte seni burada görmek..." Bir an duraksadı ve gözlerini tekrar ovuşturdu. "Dur bir saniye, rüya mı görüyorsun yoksa?"

Elimde olmayarak gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın, sevgilim," dedi bana doğru gelerek. Yüzünü benimkine yaklaştırdığında kalbimin atışı delicesine hızlandı. Neyse ki Anthony bana can çekiştirmek yerine başımın tepesini öperek hemen yanıma oturdu. Yanaklarım kızarınca onun mükemmel aurasının etkisinden kurtulmak için konuşmaya başladım; "Üzgünüm ama sadece bir kahve var. Senin bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim."

Anthony güldü. "Açıkçası ben de seni burada bulmayı beklemiyordum. Niyetim sen kokan bu odada azıcık kıvrılıp uymaktı."

İtirafı karşısında bir şey söyleyemedim. Anthony beni rahatlatmak istercesine gamzelerini gösterdi. Ardından beni yanına çekti. "Üçüncü kitaba geçmişsin," dedi kaçınca sayfada olduğuma göz atarak.

"Evet," diyebildim sadece. Elimdeki kitap Anthony'nin ikimiz için aldığı fantastik serinin son kitabıydı. Anlaşılan o, çoktan okuyup bitirmişti. Ben dizlerimdeki battaniyeyi ikimizin de üzerine çekerken o, ayakkabılarını çıkarmıştı. Uyku mahmurluğunu ve ona has o derin ve güzel kokuyu hissettim. Bugün ıraç olmamış, hafif kirli sakallarıyla gelmişti. İçimden gamzelerine dokunmak geliyordu.

Anthony beni iyice yanına çekti ve sol koluyla sırtımı sardı. Onun tarafından bu güven dolu ana hapsolmak kadar huzurlu bir şey olmadığını düşündüm. Kalp atışlarımın çığırını bedenimin arkasından dahi hissediyor olmalıydı. Burnunu saçlarıma sürttükten sonra derin bir nefes çekti. Pekâlâ, birazdan taşıkardı geçirecektim.

"İkinci kitabı nasıl buldun?" diye sorduğunda heyecandan kekelememek için yutkundum. "Kurgusu güzeldi. Ama ayrı kelimelerinden nefret ettim. Onlar birlikte daha iyi, daha güçlüler."

"Katılıyorum," diye cevap verdi. Bana iyice sokulduğunu hissettim. "Lilah," diye fısıldadı. "O kadar güzel kokuyorsun ki... Seni güvende tutmak, sarıp sarmalamaktan başka bir şey istememe engel oluyorsun. Tek istediğim, senin huzur veren kokunu ve tatlı sesini duymak oluyor."

Gülümsemeye çalıştım. "Sanırım bu, güzel bir şey," dedim.

Anthony kısık bir kahkaha attı. "Güzel olduğu konusunda çok haklısın, sevgilim ancak bu, senden uzak olmayı da o kadar zorlaştırıyor."

Birden koltuktan kalkıp önüme çöktü, şaşkınlıktan kitap elimden düştü. "Anthony, ne yapıyorsun?"

Anthony güldü. "Bilmiyorum. Şu an içimden geleni yapmak istiyorum sadece."

O da bu duruma inanmamış gibi başını salladı. "Bilmiyorum, şu an saçma sapan bir durumdayım. Bu sabah taze bile olmadım ve ayakkabılarım ayağımda yokken dış çıkıyorum." Saçlarını düzelterek devam etti. "Ama emin olduğum tek şey artık sensiz uyuyamadığım. Sen Delilah Hazel, 32 yıllık hayatımı varlığıyla cennete çevirdin. Yaptığım her şey seninle anlam kazandı. Sanki bu zamana kadar seni beklemiş, senin için yaşamışım. Artık sensiz nefes almak istemiyorum. Artık senin uyumak, sana uzaktan dokunmak istemiyorum. Senin için her şey olurum, inandığına inanır, kalbinin atığı yerde var olurum. Hangi coğrafyada yaşarsan yaşa orada bir aile kurarım. Benim dünyam sensin. Evlen benimle."

Anthony dizlerinin üzerinde, ellerimi tutmuş bir şekilde hislerini ve düşüncelerini itiraf ederken tek yapabildiğini ağlamaktı. Hayatım boyunca bu kadar değer gördüğümü böylesine sevdiğimi hissetmemiştim. İçimde bir yerde sıkı kalan çocuk kollarını çoktan Anthony'nin boynuna dolamış olsa da kelimeler dudaklarımda takılı kalıyordu.

"Anthony, ben," dedim gözyaşlarımı silerek.

"Seni seviyorum. Seni, sevmem gerektiğinden fazla seviyorum ama daha kendim kim olduğumu keşfedememişken sen evet demek haksızlık olur," dedim daha fazla ağlayarak.

"Hayatıma gerçekten giren ilk adamsın ve öyle kalacaksın. Anthony. Kalbim ve ruhum sana ait. Ama önce ailemi bulmalıyım."

Anthony ellerimin üzerini öptü. "Benim tarzı Lilah'ım. Seni sonsuza kadar bekleyebilirim. Ama ailen olmasa bile ben varım. Bunu unutmanı istemiyorum."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Ayağa kalktı ve tekrar yanıma oturarak bana sıkıca sarıldı. Yine az önceki pozisyonu geçtikten sonra parmak ucuyla gözyaşlarımı sildi ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Zaten yüzüksüz evlenme teklifi ederken aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum."

Burnumu çekerek güldüm. “Kabul etmemiş değilim, Anthony.”

Anthony parmaklarını gözyaşlarımda dolaştırmayı bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Nefesi bana yaklaştığında soluğumu tuttum. Gözlerim istemsiz bir şekilde kapandı. Dudaklarıyla dudaklarıma belli belirsiz dokunduktan sonra aramızdaki tüm engelleri kaldırdı. Kalbimin çarpıntısı başka bir boyuta ulaşmıştı. O an tüm benliğimin ona doğru aktığını hissettim. Dokunuşunda sadece gerçek vardı. Gerçek aşk. Gerçek aitik. O kısacık an, hayatımda ondan başka biri olmayacağını basit ama kesin kanıtıydı. Anthony Howard’a, yıllarca hayranlık beslediğim, güzel kalpli, fedakâr adama hem kalbimi hem ruhumu vermiştim. Ve bunun geri dönüşü yoktu.

Kapanan gözlerimi yavaşça açtım. Anthony hayran bir şekilde yüzüme bakıyordu. Burnumun ucunu öptükten sonra gülümsedi.

“Buna alışabilirim. Hatta bağımlısı olabilirim.” Üzerimden eğilip yere düşen kitabı aldı. “Şimdi bana, kaldığın yerden okumaya devam et, yoksa tek derdim bu öpücüğün devamını getirmek olacak.”

Hızla başımı sallayınca Anthony güldü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı tekrar kulağıma. Ardından omzuma yaslanıp titreyen sesim eşliğinde okuduğum kitaba odaklandı.

Bilgisayarımın ekranının üzerinden önüme kâğıttan bir uçak düşünce, gözlüğümü çıkarıp Henry’ye döndüm.

Henry imayla sıırıyordu. “Yap-ma,” dedim dudaklarımı oynatarak. Ardından etrafa bakarak bir gören oldu mu diye kontrol ettim. Henry’nin umurunda değil gibi görünüyordu. Gözleriyle uçağı işaret etti. Yavaşça uçak şeklindeki kâğıdı açtım.

Sevgili Del, son zamanlarda bana hiç vakit ayırmadığını fark ettim. Biliyorum, tüm sorun cazibemde. Bana DAYANAMIYORSUN!

Ama üzülme, senin için zaman yaratabilirim. Öğe yemegine ne dersin? Sakin yemeğe daha 15 dakika 45 saniye olduğunu yüzüme vurma. Bu arada son zamanlarda daha sık gülüyorsun. Bu Deli sevdim.

Mesajı okuyunca gülümsememe engel olamadım. Henry hiç değişmeyecekti. Kafamı kaldırıp, onayladığımı gösteren bir bakış atınca Henry yumruğunu havaya salladı. Daha fazla gülmeye başlamıştım ki tam karşımda duran Anthony'nin ofisinin storlarının artık açık olduğunu gördüm. Elindeki stres topunu çevirirken bir kaşı kalkmış bir şekilde beni izliyordu. Yanlış bir şey yapmış ve yakalanmış gibi hızla önüme dönünce Anthony gülmeye başladı. Bunu göz ucuyla ona bakarken fark etmiştim.

Aynı anda masadaki telefon çalmaya başladı. Telefon ekranındaki ismi görünce yanaklarım kızardı. Anthony arıyordu. "Dinliyorum, Bay Howard," diye cevap verdim.

"Çok güzel gülüyorsun," dedi. Gözlerim büyüdü, ardından başımı eğerek öksürmeye başladım.

"Anlıyorum, efendim," Başımı kaldırıp ofisine göz attım. Bana nasıl can çektiirdiğini görmek hoşuna gidiyor olmalıydı. Keyifle gülüyordu.

"Henry'nin yerinde olmak, yanındaki masada oturmak istediğini söylesem çok mu abartmış olurum, sevgilim?"

Tekrar öksürdüm. "Hayır, efendim. Yani evet. Bence buna gerek yok."

Anthony gülmeye devam etti. "Peki, öğlen seni bekliyorum."

"O konu ile ilgili olarak," diye sözünü kestim. Henry ile yemeğe çıkacağımı şifreli bir şekilde nasıl söyleyebilirdim ki? "Sana yarın halledebilirim. Size detaylarla dönerim."

Anthony bir süre cevap vermedi. Dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. Bu hareketinden sanki karşıındaymışım gibi etkilendim. "Demek bu öğlen seni Ron'a benzeyen çocuk kaptı."

"Evet, efendim," diye onayladığımda fısıltı ile cevap verdi:

"Pekâlâ, o zaman akşamki iş yemeğine kadar senden uzak kalacağım demektir. Akşam masada yanımda otur ki yemek boyunca seni izlemek yerine biraz olsun iş hakkında konuşabileyim."

"Elbette," diye cevap verdim heyecanlı bir sesle.

"Güzel," dedi. Sesi canlı geliyordu. "Akşam görüşürüz, sevgilim."

Anthony telefonu kapattığında parmaklarım titriyordu. O böyle karşımdayken ve bana yoğun bir şekilde bakarken çalışmaya nasıl devam edecektim, bir fikrim yoktu. Sonraki on beş dakika boyunca ekrana boş baktığımdan bahsetmiyorum bile.

Akşam yemeği saat sekizdeydi. Bu da demek oluyordu ki ofisten çıktıktan sonra hazırlanmak için iki saat kadar vaktim olacaktı. Eve vardıktan sonra hızla duşa girdim. Giyeceğim elbiseyi çoktan yatağımın üzerine bırakmışım. Bu yemekli toplantı yaklaşık bir ay önce belli olduğu için kıyafetimi önceden seçmişim. Beyaz, ipek bir elbiseydi. Dolabıma böyle bir parçayı kazandırdığı için bir kez daha Dennis'e teşekkür ettim.

Saçlarımla uğraşırken telefonumu elime aldım ve Kate'e yardımına ihtiyacım olduğunu belirten bir mesaj attım. İki dakika geçmeden kapı zilim çaldı.

Elimdeki saç şekillendiriciyi bırakıp kapıya yöneldim. Kate ışıltılı gözlerle bana bakıyordu. "Anthony ile bir randevu mu?" diye şakıdı. Güldüm.

"Danışmanlık şirketiyle tanışma toplantısına ne kadar randevu diyebilirsen."

Yüzünde hafif bir hayal kırıklığı oluşsa da içeri girdi. "Saçlarını halletmiş gibi görünüyorsun."

"Evet, sayılır," dedim. "Ellie nerede?"

"Projesi olduğunu söyledi," dedi göz devirerek. "Yine. Kütüphanede ders çalışacakmış."

"Ve Jimmy ona eşlik mi ediyor?" diye kıkırdadım.

"Bahse girerim, öyledir," dedi Kate de gülerek. "Eğer Ellie gibi bir feminist benden önce bekârlığa veda ederse ne yaparım, bilemiyorum."

İkimiz de güldük. "Hadi," dedi Kate. "Geç kalmadan saçını ve makyajını tamamlayalım."

Hazır olduğumda saat 07.30'du. 7'de Anthony aramış, beni almak istediğini söylemişti ancak tüm ısrarlarına rağmen tekli-fini geri çevirmiştim. Onunla görünme riskini göze alamazdım. Elbette bu Anthony'yi vazgeçirmeye yetmemiş, Brandon'ı gönderceğini söylemişti. Bir kez daha, ilk yaptığımız telefon konuşmasındaki gibi, "Benim zaten arabam var," dememe fırsat bırakmadan telefonu kapatmıştı.

Elbisemin üzerine onunla aynı renkte olan kaşmir kabanımı giydim. Dalgalı sarı saçlarım, iki omzuma da yayılmıştı. Makyajım hafifti ancak Kate elbiseyi patlatmak için kırmızı ruj sürmemde ısrarcı olmuştu. Son kez dudaklarımı birbirine bastırıp Kate'e döndüm.

"Rahatla, Del. Gerçekten çok güzel oldu. Dişini dudaklarına geçirme yeter. Bütün gece kırmızıya bulanmış dişlerle dolaşmak istemezsin."

Güldüm. "Tamam, bunu aklımda tutarım."

Brandon arabanın önünde beni bekliyordu. Çekilişimi gözdeşi anda aracın kapısını açarak bana yardımcı oldu. Ona varamamıştım yumuşak koltuğa yerleştim. Çok değil, yirmi dakika sonra Anthony'yi göreceğim olmanın heyecanı ile dolmuştum. Elbette bu akşamki iş yemeği de önemli bir projeydi ancak Anthony için olan kalem ağız basıyordu. Henry'ye böyle hissettiğimden bahsetmem eminim, bunun Delilah kitabına göre sıra dışı bir şey olduğunu söylerdi. Bugünkü işle yemeğimize hayatımda artık birinin olduğu gerçeğini öğrenme de bu kişinin kimliğinden bahsetmemişim. Henry her nedense bana kızmak yerine, güzelim de bu bir sevgili edindiğim için mutlu olmuştu.

Akşam yemeği, danışman firma temsilcilerinin kaldığı otelin restoranında olacaktı. Otelin önünde durduğumuzda Anthony'nin arabasının park alanında olduğunu gördüm ve heyecanım biraz daha arttı. Lobi'den içeri girdiğimizde Anthony'yi bugün giydiğinden farklı ve göz alıcı bir takım elbisenin içinde, arka beklerken gördüm. Ellerini ceplerinde, danışman firmadan olduğunu tahmin ettiğim bir grupta konuşuyordu. Tavırları samimiydi. En sıradan gülümsemesinde bile o muhteşem gamzele-ni bir şekilde kendini gösteriyor ve baş döndürüyordu. Montumu vestiyere bıraktım ve derin bir nefes alarak o tarafa yöneldim.

Proje müdürlerinden Sandra ve Joshua geldiğini görünce, gülümseyerek beni selamladılar. Onların olduğu yere doğru ilerledim.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Delilah," dedi Sandra. "Ne kadar hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle," dedim.

Göz ucuyla Anthony'ye baktım. O da bu anı bekliyormuş gibi tam o anda başını bana doğru çevirdi. Gözleri önce yüzümde, ardından elbisemin üzerinde dolaştı. Tek kaş havaya kalktı ve yavaşça göz kırptı. Göz göze geldiğimiz ilk andan beri utandırmayı başardığı için onu tebrik etmeliydim. Kollarımı gövdeme vardım ve Sandra ile sohbet etmeye devam ettim. Birkaç dakika geçmeden Anthony'nin hoş sesi kulağımı doldurdu.

“İyi akşamlar. Sizleri Blackhill Projesi için bize danışmanlık yapacak yeni takım arkadaşlarımızla tanıştırayım.”

Anthony, Sandra'dan başlayarak isim ve soy isimlerimizle beraber, yaptığımız işlerden bahsederek bizleri tanıttı. Sıra bana geldiğinde *Delilah Hazel* derken sesindeki ince tınıyı bir tek ben hissedebilirmişim gibi geldi. Ayrıca soy ismimi bir Türk gibi telaffuz etmişti. Bu jesti karşısında gözlerim hafifçe dolsa da kendimi hızla toparladım.

Danışmanlık ekibini tanıştıırken de tüm üyelerin hangi alanda görev alacağından kısaca bahsetmişti. Rob adındaki ince, uzun, sarışın adam bizimle sahada yer alacak ve toplanılara katılacaktı. Susan ve Darcy daha çok arka planda teknik doküman ve saha araştırmaları konusunda destek vererek projeyi şekillendirmeye yardımcı olacaklardı. Anthony konuşmasını bitirdikten sonra ayrıntıları masada tartışmayı önererek herkesi yemeğe davet etti. Bana attığı bakıştan anladığım kadarıyla yanında oturmamı kesinleştirmeye çalışıyordu. Tereddütlü adımlarla topluluğu izledim. Onlara yetişmekte zaman kaybedince Anthony'nin Susan'dan kibarca izin isteyip bana doğru yöneldiğini gördüm.

Tam paniğe kapılacaktım ki Anthony poker suratıyla yanıma yaklaştı. “Delilah, havalimanı projesi için konuştuğumuz son detayla ilgili...”

Sesli olarak başladığı cümlelerin tonunu yavaşça düşürdüğünde tamamen yanımdaydı. “...çok güzelsin,” dedi fısıltıyla. İfade-sini sabit tutmakta zorlanıyor gibiydi.

“Seni hemen yanı başımda istiyorum yoksa oturduğun yere gelir, dikkatleri tamamen üzerimize çekmekten çekinmem.”

Sadece kafamı sallayabildim. Başka bir tepki veremeyecek kadar şaşkındım. Anthony'yi takip ettim ve oturmadan önce ani bir cesaretle onu yakaladım. “Projenin bitiş tarihi ile ilgili birkaç önlem aldık, son güncellemelerle beraber size yarın iletayım.” dedim.

Anthony, yanına oturmak üzere olan Susan'dan özür dileyerek bana döndü: "Lütfen otur, Delilah. Şimdi dinlemek istiyorum."

Susan kendine başka bir yer ararken hafif de olsa bir tatmin olduğunu hissettim. Anthony'nin yanına oturduktan sonra boğazımı temizledim. "Bildiğiniz gibi projenin ocak sonu gibi teslim edilmesi gerekiyordu. Ancak bazı aksamalar yaşandığı için mart sonu teslim edeceklerini belirttiler. Elbette bu bizim açımızdan kabul edilemez. Proje lansmanını ve tüm hazırlıkları ocak sonuna göre planladık."

"Devam et, lütfen," dedi Anthony. Gözleri üzerime öylesine kilitlenmişti ki onun gibi profesyonel davranmak konusunda zorlandım.

"Bu yüzden çözüm olarak işçi takviyesi ve uzayan mesai saatleri için ekstra ücretlendirme formüllerini düşündük. Bir de proje tam tarihinde teslim edilirse teşvik primi verilebilir. Bunların kulağa maliyetli geldiğini ve bütçe konusunda düşündürücü gördüğünü biliyorum ancak hesaplamalarım göre projeyi martta bitirme durumlarında, yapılan hazırlıkların ertelenmesi ve operasyonel gecikme göz önüne alınırsa çok daha iyimser bir tablo var."

Anthony'nin gözlerindeki ışıltıya yutkunarak baktım. Neyse ki aşkından eriyen yanım yerine eski işkolik Delilah ortaya çıkmıştı ve açıklamamı düzgünce yapabiliyordum.

Anthony gülümsedi. "Çok güzel, Delilah," dedi. "Yarın sabah sunum dosyasıyla birlikte ofisimde ol, tekrar konuşalım."

"Elbette," diye cevap verdim. Bir süre daha güzel gözlerini üzerimde tuttu. Ardından masaya dönerek yemekleri sipariş etti ve sıkıcı iş yemeğimiz başlamış oldu. İş yemeklerinin sıkıcı olduğunu daha önce asla düşünmemiştim. Ancak sevdiğiniz adam yanınızdaysa ve size gülümsemesi yasak gibiyken başka herkese rahatça gamzelerini gösterebiliyorsa bu biraz sinir bozucu olabiliyordu.

Yemek sonuna doğru izin isteyerek lavabonun yolunu tuttum. Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra ayna karşısında saçlarımı düzelttim ve yemek esnasında bozulan rujumu tazeledim. O sırada, Susan arkamdaki kapıdan içeri girdi ve tam yanımda, aynanın karşısında durdu.

Anthony yanına oturmak üzere olan Susan'dan özür dileyerek bina döndü: "Lütfen otur, Delilah. Şimdi dinlemek istiyorum."

Susan kendine başka bir yer ararken hafif de olsa bir tatmin olduğunu hissettira. Anthony'nin yanına oturduktan sonra boğazımı temizledim. "Bildiğiniz gibi projenin ocak sonu gibi teslim edilmesi gerekiyordu. Ancak bazı aksamalar yaşandığı için mart sonu teslim edileceklerini belirttik. Elbette bu bizim açımızdan kabul edilemez. Proje lansmanını ve tüm hazırlıkları ocak sonuna göre planladık."

"Decam et, lütfen," dedi Anthony. Gözleri üzerime öylesine kilitlendi ki onun gibi profesyonel davranmak konusunda zorlandım.

"Bu yüzden çözüm olarak işçi takviyesi ve uzayan mesai saatleri için ekstra ücretlendirme formüllerini düşündük. Bir de projem tarihinde teslim edilirse teşvik primi verilebilir. Bunların kulaksız maliyetli geldiğini ve bütçe konusunda düşündürücü gördüğümü biliyorum ancak hesaplamalarım göre projeyi martta bitirme durumlarında, yapılan hazırlıkların ertelenmesi ve operasyonel gecikme göz önüne alınırsa çok daha iyimser bir tablo var."

Anthony'nin gözlerindeki ısıltıya yutkunarak baktım. Neyse ki aşkımdan eriyen yanım yerine eski işkolik Delilah ortaya çıkmış ve açıklamamı düzgünce yapabiliştim.

Anthony gülümsedi. "Çok güzel, Delilah," dedi. "Yarın sabah sunum dosyasıyla birlikte ofisimde ol, tekrar konuşalım."

"Elbette," diye cevap verdim. Bir süre daha güzel gözlerini üzerimde tuttu. Ardından masaya dönerek yemekleri sipariş etti ve ikinci iş yemeğimize başlamış oldu. İş yemeklerinin sıkıcı olduğunu daha önce asla düşünmemişim. Ancak sevdiğiniz adam yanınızda ve size gülümsemesi yasak gibiyken başka herkese rahatça şakazelenimi gösterebiliyorsa bu biraz sinir bozucu olabiliyordu.

Yemek sonuna doğru izin isteyerek lavabonun yolunu tuttum. Tıraşıcı kullanarak ellerimi yıkadıktan sonra ayna karşısında saçlarımı düzelttim ve yemek esnasında bozulan rujumu tazeledim. O sırada, Susan arkamdaki kapıdan içeri girdi ve tam yanımda, aynanın karşısında durdu.

"Anthony Howard harika bir adam," dedi ellerini yıkarken. Bir kâğıt mendil alıp kurulandıktan sonra mendili önünden uzanıp sağında duran çöpe attı. "Başarılı, yakışıklı ve zengin."

Bana tam olarak dönmese de gözleri aynadaki yansımamdaydı. "Böyle bir adamı etkiliyor olduğun için şanslı hissediyor olmalısın."

Parmaklarım çantamı daha sıkı kavradı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," derken gerililiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Az önceki küçük gösterinden bahsediyorum," dedi. "Bir proje yöneticisinin, CEO'nun yanında rahatça konumlanabilmesi çok zor. Tabii, başka meziyetlerin de yoksa."

İmayla söyledikleri karşısında dişlerimi sıktım. İşte en başından beri korktuğum şey buydu. İnsanların ön yargıları ve peşin hükümlülüğü yüzünden, eniştemin şirketin çoğu hissesine sahip olduğunu da gizlemiştim. Bir kez daha haklı olduğumu görmek, kalbimi kırdı.

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum. Ancak boşuna kürek çekiyorsunuz. İzninizle," dedim.

Susan gülümsedi. Sesi şimdi, az önceki hâline kıyasla daha sıcak geliyordu. "Üzgünüm, Delilah. Bu kadar şıret olmak istememişim. Anthony'yi çok uzun zamandır beğeniyorum. Sana hayran hayran baktığını görünce tırnaklarımı çıkarmak zorunda hissettim. Her neyse, en azından artık harekete geçmem için bir engel yok, bunu teyit etmiş oldum. Akşamın tadını çıkar."

Susan koluma dokunduktan sonra tekrar güldü ve dışarı çıktı. Aynadaki yansımama baktım.

Artık kendimden o kadar da emin görünmüyordum.

Anthony tek kaşını kaldırarak, büküşlerini inceleyip ön-
yadan bana çevirdi. Otisinin kapısını açık görünce direkt içeri
girmiş ve dümden beri yenemediğini öfkemle hareket ettirsem.

Gözlerini hafifçe kırıp birkaç saniye beni süzdü. Ardından dir-
seklerini masaya dayayarak bir elini çenesinin altına yerleştirdi.

"Bayan Hazel, bugün gergin misiniz? Yoksa buraya mı öyle geldiniz?"

Onun gibi tek kaşını kaldırarak cevap verdim: "Elbette ha-
yır, efendim." Başını biraz daha havaya kaldırdım.

"Sadece dakikliğe önem veriyorum. Sabah ilk iş masumia-
olmasını istemiştiniz."

Anthony hafifçe arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde bide-
tirip, derin bir iç çekti. "Lütfen kapıyı kapat, Lilah."

Kaşlarını çatarak ona baktığını görünce doğruldu. "Sen ka-
patmazsan ben kalkıp kapatacağım ve bu daha çok dikte et-
kecek. Sen de arkana dönüp kapmak isteyeceksin. Şimdi lütfen
kapıyı kapat, bebeğim."

"Anthony!" diye fısıldadım. Otisinde benimle böyle konuş-
mamalıydı. Hızla etrafı göz gezdirdim. Neye ki herkes kendi
işiyi meşgul görünüyordu.

"Pekâlâ," diyen Anthony'nin kolundan kalktığına göre-
ce koşar adımla kapıya yöneldim. Kapıyı kapattıktan sonra de-
rin bir nefes alıp sırtımı kapıya yastadım. Anthony garazlarını
bana sunarak ayağa kalktığında bu muhteşem adamın gülmeyi-
ne kadar da yakıştığını düşündüm. Dün gece o rahatsız et-
meğinden sonra Susan'a boka sunduğu gülücüklerini unuttum
vakit alacağını gördüm. Yüzümü buruşturur gibi okuduğunda yolum
yanıma gelmişti. Sırtımı dayadığım kapıdan hafifçe maddesini-
mi sağlayarak kilidi çevirdi.

Harika. Artık içeride tamamen yalnızlık ve kapı da kilit-
likti. Tam bir skandal bu.

"Benim tatlı Lilah'im," dedi Anthony çenenden yaklaşıp-
rak. "Neden bu kadar hırçınsın? Şikâyet ettiğinden değil, ben-
böyle de çok çekicisin ama seni mutlu görmek istiyorum."

"İyiyim," dedim gözlerimi kaçırmaya çalışarak.

"Hey," dedi Anthony, yüzümü çevirmeme izin vermeden yanaklarımı avuçları arasına aldı.

"Neler oluyor, sevgilim? Bu sabah odanda da yoktun."

Evet, bu sabah uyanmış, öfkem geçene kadar evimde oyalararak erken gitme dürtümü bastırmaya çalışmıştım. Şirkete gidip Anthony'nin bana özel hazırlattığı odada kahvemi yudumlamak ve odaya sinen kokusunu içime çekmekten başka arzum olmasa da Susan'ın bütün gece Anthony'ye dokunmak ve onun çevresinde olmak için yaptıklarını düşündükçe sinirlerim harap oluyordu. En acısı da tüm bu duygular, katıksız kıskançlıktan çok, kendimi açık edememem ve bu adamın benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyememem gerçeğinden kaynaklanıyordu.

"Hiçbir şey," dedim dokunuşundan âdeta eriyerek. Losyonunun kokusu şimdi tüm hücrelerimi dolduruyordu. Ela gözleri, bendeki etkisini fark etmiş gibi muzip bir şekilde parladı. Bana bu kadar yakın oluşu hem muhteşem hem de acı vericiydi.

"Anthony," dedim cılız bir sesle. "Her an biri gelebilir. Kapının kilidi..."

"Umurumda değil," dedi bana daha fazla yaklaşarak. Sıcak nefesi hayat vericiydi. "Benim tatlı Lilah'mı yırtıcıya dönüştüren kim, merak ediyorum."

İnsanın, kendisine ait olan birini kıskanması böyle bir şeydi demek ki. Bu düşünceyle inlemek istedim. Anthony bana aitti. O benimdi. Ruhu ve kalbi benimdi.

"Sadece yorgunum," dedim sonunda pes ederek. Başımı hafifçe kaldırdım ve tereddütle kollarına dokundum. Anthony hiç vakit kaybetmeden benim için kollarının arasında yer açtı. Bedenimi sıkıca sardığında başımı göğsüne yasladım.

"Seni delicesine özlüyorum," dedi yumuşak bir sesle. Beni daha sıkı sardığında göğsü titredi. "Kalp atışımı duyuyor musun? Sen hayatıma girdiğinden beri kalbim bildiğin çıldırmış durumda."

Ona daha çok sokuldum. Sözleri beni başka dünyalara götürüyordu. Şu an çalıştığım şirketin CEO'sunun odasında ve onun kollarındaydım. Bu durumun bu kadar doğru gelmesine şaşıyordum.

Kollarında sürdürdüğüm huzuru, çalan telefonu bozdu. Hızla ondan uzaklaşmaya çalışsam da onun accelesi yok gibiydi. Anthony sekreterine cevap verirken gözlerini benden ayırmadı.

“Pekâlâ,” dedi telefona. “Onları toplantı odama al.”

Soru dolu bakışlarımı görünce derin bir nefes aldı. “Susan ve ekibi sunum yapmak için gelmişler.” Saçlarını geriye attı. “Aslında toplantı için öğle saati diye konuşmuştuk ama...” teyit etmek ister gibi bilgisayarının ekranını kontrol etti.

“Hah!” dedim tepkimi kontrol edemeyerek. Yumruklarımı çoktan sıkımdım. Susan dün akşam tuvalette benimle yaptığı konuşmadan sonra, gece boyunca Anthony'nin etrafında dolanmakla kalmamış, sabah ilk iş benim sunum dosyasını vereceğimi bildiği hâlde soluğu burada almıştı. Şu an tam olarak istediğini yapmış, toplantımızı bölmüştü. Eh, buna toplantı denilebilirse tabii.

Anthony tepkim karşısında tek kaşını kaldırdı ve beni dikkatle süzdü. Onun bu analiz çalışmaları daha çok canımı sıkıyordu. Şimdiye kadar varlığını fark etmediğim yırtıcı yanımla ortaya çıkmak ve benim olanı sahiplenmek istiyordu.

“Pek şaşırmadım,” dedim sesimin düzgün çıkmasına çalışarak. “Ne de olsa senin gibi biriyle çalışacak. Erkenden aklına düşmüş olması normal.” Anthony şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Yani toplantının,” diye devam ettim. Ancak gerçek hislerimi anladığını tahmin ediyordum.

Küçük, keyifli bir kahkaha attığında kaşlarımı çattım ve kapıya yöneldim.

“Misafirlerini bekletme, sunumla ilgili bir sorun olursa masındayım.”

Âdeta uçarak yanıma geldi. Yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Nazik bir şekilde belime sarılıp beni durdurduğunda kalbimin temposunun çılginca arttığını hissettim.

"Hey," dedi bedenimi kendine çevirerek. "Neler olduğunu bana anlatacak musun, sevgilim?"

Parmaklarını çatan kaşlarına dokundurunca gevşemekten kendimi alamadım. Kollarında olmanın verdiği huzur ile derin bir nefes bıraktım. Bugün gerçekten hiç olmadığım kadar gergindim. Belki de her şeyi fazlaca büyütüyör, bu gizliliğin verdiği huzursuzlukla yok yere sorun üretiyordum.

"Hiç," dedim gözlerine bakarak. "Gerçekten yorgunluktan başka bir şeyim yok."

"Pekâli," derken parmağını saç tutamuma dolayıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Susan'la bir sorunun yok yani?"

Susan'ın ismini duyunca birbirine sıkıca bastırduğım dudaklardan pek fazla gevşeyemediğim ortaya çıktı. İfademi görünce Anthony'nin yüzü aydınlandı, gamzeleri hiç olmadığı kadar ortaya çıktı. O da dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı ancak nedeni benimki gibi gerginlik değildi. Gülmemek içindi.

"Anthony?" dedim kızarak. Bu tepkim karşısında kahkahasını tutamadı. Erkileyici gülüşü havaya karışırken, utanarak başımı eğdim. Kıskanç yönümü saklama çabam buraya kadardı.

Anthony tekrar yanaklarımı kavradı. Başımın üstünden öperken, dudaklarında eğlendiğini gösteren bir kıvrım vardı hâlâ.

"Dehşet," dedi isimle hitap ederek. "Keşke kendini benim gözlerimden görebilsen. Keşke aldığım nefesin seninkiyle eş değer olduğunu hissedebilsen. Sen..." dedi yutkunarak.

Gözlerindeki parlaklık koyu kehribar bir tona dönüşüyordu. Başparmağını yanağım boyunca gezdirdi.

Bakışları öyle güzel, öyle yoğundu ki onun odasında olduğunu, hemen yan odamızda onu bekleyen birçok insan olduğunu unuttum.

Nefesi dudaklarıma değmeye başlayınca tenim karıncalandı. Beni öpmek olduğu gerçeğiyle onun ofisinde, onun çalışanı olarak bu komrıda olmanın tezadı çarpıyordu. Gözlerimi kapattığımda tüm iç sesime rağmen bu ana teslim olacağımı anladım.

Anthony'nin dâhili telefonu tekrar çalınca ikimiz de derin bir iç çektik. Hızla büyü alanından uzaklaşıp kilidi çevirdim. Kapıyı açıp, can havliyle masama doğru yol alırken yüzümün kıpkırmızı olduğundan emindim.

Kıskanç sevgili -gizli sevgili- damgası yediğim o gün, ofis saatleri boyunca Anthony'den kaçmayı başarmıştım. Eve gidip monnmu üzerimden attığım gibi duşa girdim. Saçlarımı kurutmadım; tepede bir topuz hâline getirip pijamalarımı giydim. Bir şeyler atıştırmak için mutfığa yöneldiğim an kapı çaldı.

Kate ve Ellie'nin ellerinde koca bir kâse ile kapıda beklediklerini görünce gülümsedim.

"Kate, pastie¹¹ yaptı," diye şakıdı Ellie. Kâsedden bir börek kapıp ısırıldı. "Hem de çok lezzetli."

"Süper!" Kızları içeri alırken, "Öğle yemeğinde salatayla oynamak dışında pek bir şey yemedim. Masaya geçin, ben de içecek getireyim," dedim.

Kızlar mutfığımla salonumu birbirinden ayıran masaya oturduklarında ben de içecekleri ve bardakları çıkarıyordum.

Ellie ikinci pastieyi yemeye başlamıştı. "Ee, anlat bakalım," dedi doldurduğum içecekten bir yudum alırken. "Bugün oyun odasına gittin mi? Yeni araç gereçler var mıydı?"

Son soruyu hafif kısık sesle söyleyince imasını anladım. Kate kardeşine bakarak kıkırdadı. Ben ise bugün yaşadıklarımı düşünüp elime aldığım böreği kâseye geri bıraktım. "Bugün oraya gitmedim, aslına bakarsanız..."

Sıkıntımı fark eden Kate elimi sıktı. "Dün geceki yemekte bir sorun mu çıktı?"

Düşünceli bir hâlde onlara ne kadarını anlatmam gerektiğini hesaplarken Ellie söze girdi:

¹¹ Pastie, pasta kabuğunun içine patates, havuç, et gibi çeşitli malzemeler konularak yapılan bir çeşit börek.

"Nasıl 4.10, tepelik 20," dedi gözlerini kapatıp. "Lütfen kapıyı çarpıp çıkıp söyle ama kırmızı Audi'yi geri vermiye olamazam."

Kate göz devirdi. Bense yüzümü buruşturarak, "Elden bahsediyor?" diye sordum.

"Tabii ki ESC'de, birinci kitabın finalindeki aydılık sahnesi," diye aynı şekilde göz devirdi Ellie. "Aptal Anastasia, kırmızı Audi'yi adama geri verince kitap benim için önemini yitirdi. Doğrumsun, hem de kırmızı. Piyasada kırmızı Audi bulmak ne kadar zor, habercinisi var mı? Sen de böyle bir şey yapmamışsındır umarım, Del."

"Ellie benim zaten sağlam bir arabam var," dedim göcüpü hafif anlatır gibi. "Hem şu kitabı okuyup hayal kurmaktan vazgeç, Saatte 100 bin dolar da kazansa inan bana, hayatında bir sadikat istemezsin."

"Aha!" dedi Ellie. "Bakıyorum Grey'in ne kadar kazandığını unutmamışsın."

Derin bir çektim. "Çünkü işletmeçiyim, Ellie. Elbette sayısal değerler aklımda kalıyor."

Kate aramızdaki tartışmaya son vermek için ellini kaldırdı. "Tekâlâ, bırakın şu anlamsız kavgayı. Del, neler olduğunu anlatır mısın?" Kardeşine döndü. "Ve sen Ellie, sakın yorum yapmaya kalkma!"

"Demokratik bir ülkede yaşıyoruz, sonuna kadar yor..."

"Ellie!" diye bağırdı Kate.

Ellie kollarını birbirine bağlayıp somurttu. Kate de hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek bana döndü.

"Evet dinliyoruz."

Onlara özetle Susan'ı, dün gece olanları ve bu sabah yaşananları anlattım.

"Dişli bir rakibe benziyor," dedi Kate. "Baksana, sabah ilk iş şirkete gelip sunumunu sabote etmiş. Ancak ben bunun bir sorun teşkil ettiğini sanmıyorum. Anthony sana sırılsıklam aşık."

"Hâlâ ayrıldığını açıklamadığı eski aşkı Melanie'yi saymazsak," diye ekledi Ellie.

"Kapa çeneni!" dedi Kate.

Ellie somurttu. "Neden hep doğruyu söyleyen kötü oluyor?"

"Çünkü paravatsızın teklein," dedi Kate nabır gıtmeye çalışarak.

Başını ellerinin arasına alıp inledim.

"Resmen kıskanç bir kadın gibi davrandım. Hiç benlik bir durum değil."

"Ben senin yerinde olsam Susan'ın toplantısına kaale, Anthony'nin tam dibine oturur, ardından ayakkabımı çıkarır ve toplantı boyunca..."

"Taamamm, Ellie. Bu andan sonrasını bilmeme gerek yok."

Ellie sırttı. "Ama en heyecanlı yerinde kesin."

Kapı ziliinin dairede yankılanmasıyla üçümüz de birbirimize baktık. "Misafir bekliyor muydun?"

Kate'in sorusuna başımı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdim. Bunun üzerine ellerini çırttı. "O zaman kesin Anthony'dir."

Az önceki sohbet yüzünden ısınan yanaklarıma dokundum. "Üstümü değiştirecek vaktim yok!" dedim panikle. "Ne yapacağım?"

Kızlar masadan hızla kalkıp kapıya yöneldi. "Sen her hâlinle harikasin," diyen Ellie yanağımdan öptü. "Kesinlikle," diyerek onu onaylayan Kate de diğer yanağımdan öptü ve koşarak kapıya ilerlediler.

"Hey!" diye bağırdım. "Girmeseydiniz."

Ancak çoktan kapıyı açmışlardı. Sırtarak Anthony'ye selam verdiklerini duydum. Kapıya gidip Anthony'yi karşılamak yerine olduğum yerde kalmış, Anthony'nin görüş açısına girmesini bekliyordum. Nihayet dış kapım kapandığında onu gördüm. Takım elbisesini çıkarmış, daha rahat kıyafetler giymişti. Üzerinde deri bir ceket vardı ve saçlarını da kıyafetine uygun bir şekilde dağıtmıştı. Güzel gözleri parlıyordu. Beni görünce içten bir şekilde gülümsedi. Ben ise kılığıma bakıp dudagımı ısırdım. Ardından gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım.

Anthony bana bir adım yaklaşıncam gözleri daha derin göründü. "Hoş geldin yok mu?"

"Hoş geldin," dedim başımı kaşıyarak. "Geleceğini bilmiyordum."

"Sana ulaşamayınca merak ettim," dedi.

Telefonumun nerede olduğu hakkında bir fikrim olmadığı için rüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, eve gelir gelmez kendimi deşer anım, sonra kızlar geldi ve telefonuma bakma fırsatım olmadı."

Anthony anlayışla başını salladı ancak bir adım daha yaklaştı. "Ayrıca bütün gün benden kaçtığını fark ettim," dedi.

"Ya, hıyır," dedim yutkunarak. "Sadece çok yoğunum."

"Öyle mi?" dedi imayla. Ardından bir adım daha yaklaştı. Aruk aramızdaki mesafeyi neredeyse kapatmıştı.

"Hi hi," dedim başımı kukla gibi sallayarak. Gamzeleri öylesine derindi ki yaklaşıpça büyüüne daha fazla kapılıyordum. Elini bana doğru uzatığında aramızdaki mesafeyi kocaman tırı bir gül doldurdu. Aslında kapıdan girişiyle hoş bir koku getirdi ama bir gül taşıdığı aklımdan geçmemişti. Aramızda duran çiçek çok zarifti. Gözlerim parladı, boğazıma bir yumru oturdu. "Nereden öğrendin?" dedim zar zor çıkan sesimle. Evrenin çiçekle çıkagelmesi şaşırtmıştı.

Biraz daha yaklaştı. Aruk nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Tahmin ettim," dedi hafifçe gülümseyerek. "Çünkü güneş seriyorsun. Sonbahar yapraklarını kurutuyorsun. Ofisteki kâğıtların ve post-itlerin hep sarı renkte. Her kıyafetinde mutlaka sarı bir aksesuar oluyor."

Tepemizi kavrayan sarı lastiğe dokunup gülümsemedi.

"Çünkü güneş kadar güzelsin, Lilah. Onun kadar sıcak, onun kadar kurutucusun. Bu gül gibi güzel kokuyorsun ve Tanrımı, seni ilk gördüğüm andan beri aykımın sınırlarını zorluyorsun. Seni nasıl tarif edebilir, daha çok nasıl sevebilirim, inan bilmiyorum. Beni çaresiz bırakıyorsun."

Gözlerim sulanmıştı. Söylediği sözlerin etkisiyle kalbim erimiş, vücudum pelte gibi olmuştu. Benimi için bekleyen kollarının arasına kıvrıldım. Mutluluktan ağlamak, demek böyle bir şeydi. Böyle özel ve savunmasız hissettiriyor ancak aynı zamanda muhteşem bir coşkunun damarlarımda dolaşmasına neden oluyordu.

Göğsüne iyice sokulup burnumu çektim. "Bu bir çeşit rüyvet falan değil, değil mi?" dedim çatallı sesimle. "Çünkü Susan konusunda kendime güvenemiyorum. Böyle tepkiler göstermek pek alışkanlığım değil ve aklımdan kötü şeyler geçiyor."

Anthony kahkaha atarken vücudu titredti. "Ah, benim küçük, kışkanç sevgilim." Saçlarımin arasından öptü. "İnan bana, senin için hissettiklerimin kapasitesi hakkında hiçbir fikrin yok." Beni sıkıca sararken onda bulduğum o sonsuz huzuru tekrar tattım.

Haftanın kalanı sakin geçti. Sabahları ilk kahvemi Anthony ile içtim. Gün içerisinde de kaçamak bakışmalarımız arasında küçük mutluluklar yakalamayı başardım. Onu işine odaklanmış bir şekilde izlemek bir çeşit hipnotize olmak gibiydi. Anthony, çoğu yöneticinin aksine etrafında çalışan ordusuyla dolaşmıyordu. Yine de unvanı bilinmese bile girdiği her ortamda aurasının aşıladığı ciddi bir çekiciliği vardı.

Cumartesi sabahı çantamı toplarken telefonum çaldı. Arayanın Anthony olduğunu düşünen kalbim temposunu arttırsa da arayan Dennis'ti.

"Günaydın, tatlım. Biz hazırız, istediğin zaman yola çıkabiliriz."

"Tamam, ben de hazır sayılırım. Birazdan çıkıyorum."

Tommy bu hafta sonu büyük annesi Victoria'yı görmek istemişti ancak Matt yurt dışında olduğu için ablam Dennis, kendilerini götürmemi benden rica etmişti. Dennis üniversite yılları-

da ağır bir kaza geçirdiği için uzun zamandır araba kullanmaktan kaçınıyordu. Matt, normal şartlarda şoförünü mutlaka Dennis'in hizmetine bırakırdı ancak bu sefer onu da yanında götürmüştü.

Yola çıktıktan sonra Anthony'yi aramayı düşündüm ancak saat daha çok erkendi. Henüz uyanmamış olabilirdi. Telefonu çantama geri koyup yola odaklandım.

Evlerine vardığımda Dennis ve Tommy bahçede beni bekliyordu. Arabadan indim ve bana doğru koşan Tommy'ye sarıldım. İki haftada büyümüş gibiydi. Tommy yanaklarımı öperken Dennis'e gülümsedim. "Eh," dedi. "Vicky ile çılgın bir hafta sonuna hazır mısın? Çok geç olmadan vazgeçme seçeneğini sunuyorum. Çünkü içimden bir ses, sevgili kayınvalidemin bir şeyler kışkırdığını fısıldıyor."

"Artık çok geç," dedim Tommy'yi kucağıma alarak. "Hey, dostum! Sen kilo mu aldın, çok ağırlamışsın."

Ben saçlarını karıştırırken Tommy kıkırdadı: "Tam 25 kiloyum. Öğretmenlerim çok güçlü olduğumu söylüyor."

"Vay canına! Tabii ki öylesin," dedim arabaya binmesine yardım ederken.

Tommy'yi güvenli bir şekilde çocuk koltuğuna yerleştirdikten sonra ön koltuklara geçtik. Ben yola odaklanmıştım, Dennis de beni incelemekle meşguldü. Sonunda derin bir iç çekip ona döndüm.

"Aradığını buldun mu?"

"Hı?"

"İki saatir gözlerin bende, Dennis. Ne sormak istiyorsan sor."

Dennis gülümsedi.

"Aslında benim için çok zor değil. Âşık olduğumu rahatça seçebiliyorum. Sadece düşündüğüm kişi mi, onu merak ediyorum."

Kalbimin atışı hızlandı, direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Bu konuşmayı arabada yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

da ağır bir kaza geçirdiği için uzun zamandır araba kullanmaktan kaçınıyordu. Matt, normal şartlarda şoförünü mutlaka Dennis'in hizmetine bırakırdı ancak bu sefer onu da yanında götürmüştü.

Yola çıktıktan sonra Anthony'yi aramayı düşündüm ancak saat daha çok erkendi. Henüz uyanmamış olabilirdi. Telefonu çantama geri koyup yola odaklandım.

Evlerine vardığımda Dennis ve Tommy bahçede beni bekliyordu. Arabadan indim ve bana doğru koşan Tommy'ye sarıldım. İki haftada büyümüş gibiydi. Tommy yanaklarımı öperken Dennis'e gülümsedim. "Eh," dedi. "Vicky ile çılgın bir hafta sonuna hazır mısın? Çok geç olmadan vazgeçme seçeneğini sunuyorum. Çünkü içimden bir ses, sevgili kayınvalidemin bir şeyler karıştırdığını fısıldıyor."

"Artık çok geç," dedim Tommy'yi kucığıma alarak. "Hey, dostum! Sen kilo mu aldın, çok ağırlamışsın."

Ben saçlarını karıştırırken Tommy kıkırdadı: "Tam 25 kiloyum. Öğretmenlerim çok güçlü olduğumu söylüyor."

"Vay canına! Tabii ki öylesin," dedim arabaya binmesine yardım ederken.

Tommy'yi güvenli bir şekilde çocuk koltuğuna yerleştirdikten sonra ön koltuklara geçtik. Ben yola odaklanmıştım, Dennis de beni incelemekle meşguldü. Sonunda derin bir iç çekip ona döndüm.

"Aradığını buldun mu?"

"Hi?"

"İki saattir gözlerin bende, Dennis. Ne sormak istiyorsan sor."

Dennis gülümsedi.

"Aslında benim için çok zor değil. Âşık olduğumu rahatça seçebiliyorum. Sadece düşündüğüm kişi mi, onu merak ediyorum."

Kalbimin atışı hızlandı, direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Bu konuşmayı arabada yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Vicky'nin de şahit olmasını istiyorsan çıktığı kadar konuşabiliriz elbette."

Sinyal verip arabayı uygun bir yere çektiğinden sonra ben de nefes aldım ve ablama döndüm. Kollarını birbirine bağlamış beni dinlemeye hazır görünüyordu.

"Pekâlâ Sor," dedim.

"Melanie ne olacak?" dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Anthony olduğundan o kadar emin misin?"

"Birbirinizi âdeta gözlerinizle içiyorsunuz, Del. Belki ilk zamanlar bu hissi sadece Anthony'de görmüştüm ancak artık her de de aynı bakış var."

Ellerimi birbirine kenetledim. "Melanie konusu biraz karışık. Benimle ilgili olmayan nedenlerden ötürü sana durumu anlatamam. Ama kimsenin aldatılmadığından emin olabilirsiniz. Dennis. Ben yanlış bir şey yapmıyorum."

"Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum," dedi koluma dokunarak. "Kendini hunca vane korumayı başarırsan, bunu yine başaracaksın. Sadece kalbinin kırılmasını istemiyorum."

"Anthony'yi ne kadar tanıyorsun?" dedim ablama.

"Oldukça yakından," dedi tereddüdüyle.

"Peki, nasıl biri?" diye sordum bu defa.

"Muhteşem," dedi gülümseyerek. "Anthony, hayatımda gördüğüm en iyi adamlardan biri."

"İşte," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bir de bu adamın bana âşık olduğunu, bana kırılmamdan korkuyor gibi, evrende ki en değerli varlıkmişim gibi davrandığını düşün."

"Anlıyorum," dedi Dennis bana sarılarak.

"Ancak bu zor bir yol, Delilah. Anthony dünyanın en muhteşem erkeği olsa bile onu kovalayan, yıllardır Melanie ile ilişkisini yakın takibe alan bir basın var."

"Farkındayım. Dikkatli davranıyoruz."

"Yalnız aklıma ne geldi," diye ekledi Dennis. "Anthony'yi hunca yıldır tanıyorum ama onu hiç kaskanç görmedim. Ne dersin, belki bu hafta sonu, sonunda bu yanını da görürüz."

"Nasıl olur... dedim ben de...
 "Demiyorum... diye... Vicky beklemeyi..."

Bu hâle nasıl geldim, hiç bir fikrim yoktu. Şu an tizetinde olan beş çay elbiselerini Victoria'nın isran üzerine giydiğim sırada aklıma asla böyle bir şey gelmemişti. Karşında oturan ablamın oldukça eğlendiği belliydi. Tommy meraklı bir hâlde masamızda oturan beş genç adama bakıyor, arada annesine bir şeyler fısıldıyordu.

Victoria hoy bir kahkaha attı. "Ah Jeremy, sen her zaman komik bir genç adam oldun. Delilah, sen de Jeremy çok eğlenceli değil mi?"

Yapmacık bir ifadeyle başımı salladım. Terleyen avuçlarımı elbiseme silip telefonun ekranına tıkladım. Anthony'ye mesaj bırakmama rağmen beni hâlâ aramamıştı ve şimdi evlenmeyi arzulayan beş adet genç adamla aynı masada oturuyordum.

"Delilah, kurabiye tabağını Sam'e uzatır mısın? Sam çocukluğundan beri benim kurabiyelerime bayılır. Elbette, Boston'daki koca hukuk şirketini bırakıp her zaman kurabiyelerimi tatmaya gelemiyor."

Umarım Victoria, bu adamların çalıştıkları ünlü şirketleri açıkladıktan sonra bir de gelirlerinden bahsetmezdi. Başımı, önümdeki soğuyan çaya gömesim vardı.

"Aa Delilah, Pedro'nun annesinin İtalyan olduğunu biliyor muydun?"

Solumda oturan esmer, yakışıklı adama baktım. Pedro gerçekten türünün mükemmel bir örneği idi. Ona döndüğümde beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Acaba model miydi?

Pedro'ya hafifçe gülümseyerek başımı çevirdim. *Buradan nasıl kaçabilirim* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Tanı Victoria tekrar konuşmaya başlayacaktı ki salonda tanıdık bir ses duyuldu. Anthony, “Merhaba,” dediğinde herkes gözlerini ona çevirdi ancak bizim bakışmamız bambaşkaydı. Onu gördüğüm an içim mutlulukla doldu. Güveni, huzuru ve rahatlamayı aynı anda hissettim. Gergin omuzlarım gevşedi.

Tommy koşarak Anthony’nin kucağına atladı. Anthony’nin gözlerini benden çekmesi biraz uzun sürse de Tommy’ye sarılıp onu öptü.

“Anthony! Bu ne sürpriz, tatlım! Biz de muhteşem bir beş çayı partisi veriyorduk. Değil mi?”

Herkes başını sallarken benim odağım hâlâ Anthony’deydi.

“Böldüğüm için üzgünüm ancak Delilah’ı bir süreliğine ödünç almam gerekiyor.”

“Elbette.”

Anthony başını hafifçe eğip Victoria’ya fısıldadı.

“Biraz uzun bir süreliğine.”

Victoria’nın gözleri parladı. “Tamamen anlıyorum, tatlım.”

Yüzümü ellerimle kapatıp gizlenmek istiyordum.

Masadan kalktım, Anthony’nin yanından geçip montumu giydim ve dışarı çıktım. Verandaya ulaştığımızda Anthony elimi tutarak beni kendine çekti. Ve ardından sıkıca sarıldı.

Saçımın bir tutamını alıp parmağına dolarken, “Açıklamak ister misin?” dedi. Çenesinin hafifçe kasıldığını görebiliyordum.

“Tamamen bir komplonun ortasına düştüm,” dedim oflayarak.

Hafifçe güldü ama bu samimiyetten uzak, gamzelerini ortaya çıkarmayan bir gülüştü.

“Hım, bu durumda Victoria’ya artık seni birileriyle görüştürmeye son verebileceğini söyleyebilirsin.”

“Artık mı? Ben hiçbir zaman kimseyle görüşmek istemedim ki!” diye ciyakladım.

Anthony bu sefer samimi bir şekilde güldü. Elim tutarak beni meyve bahçelerine doğru sürükledi. Koşar adım ilerliyoruz. Sonunda bir ağacın altına vardığımızda, ilkbahara yaklaşmış

olduğumuz gerçeği etrafımızı sarmıştı. Ağaçlar tatl b bir şekilde tomurcuklanmıştı ve etrafı hoş bir koku sarmıştı. Rüya gibiydi.

Anthony ellerimi bırakıp saçlarıma dokundu. Mutlu bir şekilde gülmüştü. "Enfes görünüyorsun," dedi.

Kıkırladım. "Bana yiyecek bir şeymişim gibi bakıyorsun."

Parmaklarını yanaklarımda gezdirdi.

"Sana bir şey itiraf edeyim," dedi derin bir sesle.

"Dünkü küçük kıskançlığın beni inanılmaz eğlendirdi." Cöğsüne küçük bir yumruk atınca güldü. Beni daha sıkı tuttu. "Ancak bugün kartların bana döndüğü görmek... Sanıyorum senin hissettiklerinin milyonlarca katı bir kıskançlığın gölgesindeyim şu an."

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda beni susturdu.

"Bir şey söyleme, Delilah. Sadece seni öpmeme izin ver." Yutkundu ve ardından,

"Seni gerçekten öpebilir miyim, sevgilim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Tek yapabildiğim başımı hafifçe sallamak oldu. Anthony beni öptü. Ancak bu sadece bir öpücük, bir duygu alışverişi değildi. Bu, Anthony'nin *seni seviyorum* deme şekliydi. Her şeye rağmen bana aitsin diyordu. Beni sonsuza kadar seveceğine dair mühürlü bir sözdü bu. İçinde herhangi bir şehvet barındırmayan ruhani bir öpücüktü bu. Bana, hassasiyetlerime, inançlarıma nasıl değer verdiğini gösteren bir yemindi.

Nerede yaşadığım, kim olduğum ya da diğer insanların neler yaptığı önemli değildi. Hiçbirine benzemek zorunda olmadığımı bir kez daha fark ettim. Ben farklıydım. Ancak Anthony bunu anlıyordu.

O benim Anthony'm. Ben de onun Lilah'ı.

Meyve bahçesinden el ele çıkarken mutluluktan uçuyor gibiydim. Anthony gözlerini yüzümde ayırmıyor, hâlâ kırıklığı geçmeyen yanaklarıma bakarak gülümsüyordu. Kaç dakikadır ortada yoktuk, bir fikrim yoktu ancak beş çayına gelen konukların gitmiş olmasını diliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Anthony avucunun içindeki elimi nazikçe okşayarak.

Gülümsedim. "İyi ki gelip beni oradan çıkardın diye düşünüyorum."

"Bu kadar mı?" dedi gücenmişçesine.

"Bir de ne kadar mutlu olduğumu," dedim gülümsememi genişleterek.

"Seni hep bulurum, Lilah." Bu sefer elimi iki eliyle kavradı. Avucumu dudaklarına yaklaştırarak bir öpücük kondurdu. Dudakları dakikalar boyunca avucumdan ayrılmadı.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Duyduğum öfkeli sese karşılık olduğum yerde sıçradım. Aman Tanrım, bu Matt'ti! Elimi hızla Anthony'den kurtardım ancak Matt göreceğini çoktan görmüştü. Kafamı kaldırıp, bize doğru yaklaşan eniştemi gördüğümde hayal kırıklığı ve öfkeyle kararan ifadesiyle yüzleştim. Çaresizce Anthony'ye baktım. Bana oranla çok daha sakindi.

Ne yapacaktık? Nasıl açıklayacaktık? Bu duruma düştüğüme inanamıyordum. Birkaç dakika önce dünyanın en mutlu insanıyken şimdi çaresizliğin içinde boğuluyordum.

Matt hızla yanımıza geldi. Beni kolumdan sertçe çekip, arkasına alırken orada sessizce duran Anthony'ye öfkeyle bir yumruk attı. Çığlığım havada yankılandı. Aralarına girmeye, Matt'i durdurmaya çalıştım. "Matt yapma!" diye bağırırsam da onun

durmaya niyeti yoktu. Kolundan tutarak engel olmaya çalıştım ancak fayda etmiyordu. Anthony'ye bir yumruk daha attı. Tekrar çığlık attım. Anthony'nin, Matt'e karşılık vermediğini ancak o zaman fark ettim. Burnundan ve ağzından kan geliyordu ancak yüzündeki kararlı bakıştan bir şey kaybetmemişti. Matt'i bırakıp Anthony'nin yanına koştum. "Aman Tanrım! Anthony! İyi misin?" diye bağırdım. Gözyaşlarım yanaklarımdan öyle hızlı süzülüyordu ki görüşüm bulanıklaştı. Anthony kafasını salladı, yaklaşmaya çalıştı ama Matt yine öfkeyle aramıza girdi.

"Sakin baldızıma yaklaşayım deme!" dedi Matt.

"Matt," dedi Anthony. "Onu seviyorum." Sesinde kararlı bir itirafın tınısı vardı.

Matt daha çok sinirlendi. "Ne sevgisinden bahsediyorsun? Sen Melanie ile birlikteisin!"

"Melanie ile beraber değilim," dedi Anthony sakince.

Vicky ve Dennis'in yanımıza geldiğini o an fark ettim. Vicky, Matt'in kolundan tuttu. Dennis ise omuzlarımı sararak bana destek olmaya çalıştı. Yine de Matt öfkesinden bir şey kaybetmemiş gibi görünüyordu.

"Kiminle olduğun umurumda bile değil, Anthony! Lanet olsun, sen benim en yakın dostumsun ve Delilah... O benim kardeşim! Ona dokunmaya, onu kandırmaya nasıl cüret edersin!"

"Matt!" dedim yalvaran sesimle. Öfkesini anlıyordum ancak çok ileri gidiyordu. Aramızda düşündüğü gibi şeyler yoktu.

Anthony gözlerini kıstı. "Mantıklı davranmıyorsun, Matt. Açıklamama izin ver."

"Açıklama!" dedi Matt. "Hemen evimden defolup gitmeni istiyorum!"

"Orada dur, genç adam," dedi Vicky. "Burası öncelikle benim evim ve Anthony de benim konuğum."

"Anne, sen bu işe karışma!" dedi Matt dişlerinin arasından. Ancak Vicky başını kaldırmıştı ve oldukça kararlı görünüyordu.

Anthony gerginliğe son verdi. "Pekâlâ, gidiyorum," dedi sakince. "Vicky, konukseverliğin için çok teşekkür ederim. Yaşananlar için üzgünüm."

Sonra bana ve Dennis'e döndü. "Dennis, senden de özür dilerim." Dennis, üzüntüyle kafasını salladı. Anthony en son gözlerimin içinde baktı. "Hoşça kal, Lilah," dedi tatlı sesiyle. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken tek yapabildiğim, o uzaklaşırken arkasından bakmak oldu. Acıdan ve üzüntüden felç olmuş gibiydim, kırıdayamıyordum. Neyse ki ablamın desteği beni ayakta tutuyordu.

Anthony gittikten sonra hepimiz bahçedeydik ve ayaktaydık. Kimse konuşmuyordu. "Lanet olsun!" dedi Matt ve öfkesini koruyarak arabasına doğru yürümeye başladı. Arkasından koşup, "Matt!" diye bağırdım ancak Dennis beni durdurdu. "Bırak, tatlım. Öfkesi geçene kadar peşinden gitme." Ardından bana son defa sarılarak kocasını takip etti. Dennis giderken Vicky yanıma geldi. "Gel buraya, benim tatlı kızım," diyerek bana sarıldı. "Merak etme, Matt de zamanla her şeyi anlayacak. İnatçıdır ama kalbi yumuşacıktır."

"Biliyorum," dedim ağlayarak. "Matt bana yıllarca ağabeylik, hatta babalık yaptı. Onu bu şekilde üzmeyi asla istemezdim."

"Ah tatlım," dedi Vicky. "Hadi gel, yüzünü yıkayalım. Sonra bir bardak çay ile daha iyi hissedeceksin, güven bana."

O akşam Vicky beni neşelendirmek için elinden geleni yaptı. Zaten Tommy de yanımızdaydı. Dennis kocasının peşinden gitmiş, Tommy'yi mecburen bizimle bırakmıştı. Tommy'yi üzmemek için bütün akşam hüznümü sakladım ama gece yarısı olduğunda tek yapabildiğim, yatağımda hıçkırarak ağlamaktı. Anthony defalarca aramıştı ama açmamıştım. Ona ne söyleyecektim ki? Onu delicesine sevmeme rağmen utanıyordum. Düştüğüm durumdan ve eniştemden utanıyordum ve bu duruma nasıl çözüm bulacağımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şişmiş gözlerimle uykuya dalmadan önce Anthony'den bir mesaj geldi.

"Seni seviyorum. Her bir zerremler.
Her ne olursa olsun sende
vazgeçmeyeceğim."

(M) 32

'Tekrar ağlamaya başlayarak uykuya daldım. Cevabım kısaydı
çünkü ben de birle bir aynı şeyleri düşünüyordum.

Sabah uyandığımda aklımda tek bir şey vardı: Matt ile konuş-
mak ve bu iğrenç yükten kurtulmak.

Ablamla konuştuktan sonra Tommy'i de alıp Matt'in ve ab-
lamın evine doğru yola koyuldum. Birkaç saat sonra kapılarının
önünde yeğenimle birlikte dikiliyordum.

"Kapıyı çalmayacak mısın, teyze?" dedi Tommy benim dalıp
gittiğimi görünce.

"Tabii, tatlım," diye cevap verdim ve derin bir nefes alarak
zile bastım.

Kapıyı açan Dennis, bana ve oğluna sarıldıktan sonra beni
Matt'in çalışma odasına yönlendirdi.

Kapıyı çaldım ve cesaretimi kaybetmeden içeri girdim. Matt
masasında oturmuş, bilgisayarına bakıyordu. "Selam, Matt," de-
dim ancak sesim karga gibi çıkmıştı.

"Selam," dedi kuru bir şekilde.

"Matt, açıklamama izin ver. Hiçbir şey düşündüğün gibi
değil."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok, Delilah."

Bu sert çıkışı karşısında gözlerim doldu. "Matt..."

Matt alnını ovuşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Tanrı aşkına, Delilah. Sen benim küçük kız kardeşimsin.
Bunu daha önce nasıl göremedim, anlamıyorum."

"Matt, biz yanlış bir şey yapmadık."

"Yanlış mı? Sorun sadece bu mu sanıyorsun?"

Bana yaklaşıp kollarımı kavradı. "Seni tanıdığımda 16 yaşındaydın, Delilah. Hayatımda gördüğüm en disiplinli, en düzenli, en ahlaklı gençtin. Yıllar geçti ve bu hiç değişmedi. Beni hiç yanıltmadın. Dürüstlüğüyle, yeteneğiyle, inançlarıyla... Yanlış bir şey yapacağına zaten ihtimal vermiyorum. Ancak Anthony..."

Beni bırakıp odada adımlamaya başladı. "Sen, şirkette ayrıcalıklı olduğun düşünülmesin diye yıllardır enişten olduğumu gizliyorsun, tüm başarılarını turnaklarınla elde ettin. Senin azmini, yükselişini gördüm ve Anthony mükemmel bir adam olsa da bunların hepsini elinden alacak, Del. Matthis Projects benim ama Google'a yazsan ilk onun ismini görürsün. Şikâyet ettiğimden değil, ancak ben bile onun gölgesindeyken sen ne hâle geleceksin, düşündün mü?"

Söylediklerinin ağırlığıyla çöken omuzlarımı, dolan gözlerim takip etti. Dudaklarım titremeye başlamıştı, babasının karşısında ağlayan bir kız çocuğu gibi hissetmeye başlamıştım. Matt 9 yıldır hayatımdaydı ve onunla ilk defa böyle bir konuşma yapıyordum. İlk defa bana bağıırıyordu.

"Bir de Melanie var," dedi hararetle.

"Yıllardır bizimle. Onu artık aileden kabul ediyorduk. Ona da ihanet ediyorsunuz."

Gözyaşlarım artık hızla akıyordu. "Ben de ailedenim," dedim hıçkırarak.

"Öyle demek istediğini biliyorsun," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ama bir düşün, basının peşini bırakmadığı sansasyonel bir adamla hayalini kurduğun o mütevazı hayatı yaşayabilecek misin? En önemlisi de Türkiye'deki ailen, daha anneni kabul etmemişken böyle bir sevgiliyi kabul edecek mi?"

Türkiye'den bahsettiği an bir adım geriledim. Artık bakışlarım inanılmaz kırıncıdı.

"Öyle bakma, Del. Bir süredir Dennis'le gerçek aileni araştırıyorduk. Ne kadar ifade etmesen de yaşadığın eksikliği hissediyoruz."

"Buldunuz mu?" dedim kırılgan çıkan sesimle. Bana sormadan böyle bir şey yapmaları haksızlık gibi geliyordu ancak bu durum, içimde yanan umut ışığına engel olmamıştı.

Matt yavaşça başını salladı. O anda ben de kendi dünyamın sallandığını hissettim. Başımın dönmesiyle olduğum yerde zendeledim. Matt yanıma koştu. "İyi misin? Gel şöyle, otur."

"İyiyim," dedim şakaklarımı ovarak.

"Böyle pat diye söylememeliydim. Öfkeme yenik düştüm," dedi Matt pişmanlık dolu bir sesle.

Ona cevap vermek yerine hâlâ, yaşadığım şoku atlatmaya çalışıyordum.

"Hayır," dedim elimi kaldırarak. "İyiyim. Duymak istiyorum."

Matt yavaşça başını salladı. Yanıma oturdu. "Babanın kimlik bilgilerinden yola çıktık. Türkiye'de seksen milyondan fazla insan yaşıyor. Bu yüzden kolay olmadı. Yine de birkaç aracından yardım aldık."

Kalbim ağzımda, söylediklerini dinliyordum. Matt beni duruma hazırlamak istercesine ön bilgi veriyordu. "Devam et," dedim cılız sesimle.

Derin bir nefes alarak devam etti: "Babanın tüm ailesi Karadeniz bölgesinde bir şehirde yaşıyor, Rize'de."

"Rize," diye mırıldandım beceriksizce. Daha nasıl telaffuz edeceğimi dahi bilmiyordum.

"Durumun ilginç kısmı şu, Türkiye'de yabancılarla evlenenler çok fazla. Ülke hem mültecilere hem de yabancılara kucak açıyor. Türk-Alman evlilikleri çok önceden beri varmış. Şimdi Türkler sadece Avrupalı değil, Asyalı ve Amerikalı insanlarla bile evleniyor ve bir sorun teşkil etmiyor. O açıdan annenin ve babamın durumu biraz istisnai bir örnekti."

"Yani?" diye sordum. Bu kısımları ben de araştırmış, ancak kesin bir yanıt bulamamıştım.

“Karadeniz de çok çeşitli milletlerin olduğu bölgelerden bir tanesi. Bölge, Türklerin fethi öncesi Trabzon Rum İmparatorluğu’na ait olduğu için Rumlar gibi birçok millet hâlâ oralarda yaşamakta.”

Matt bir an duraksayıp devam etti: “Senin ailenin oldukça tıracı olduğunu öğrendik, Delilah. Büyükbaban ve babanın kardeşleri hâlâ hayatta. Oğullarının öldüğünden haberleri bile yok. Yaşadıkları hayat ve dünyaya bakış açıları çok katı.”

Matt’ın anlattıkları, duymaya korktuğum şeylerdi. Yine de devam etmesi için başımı salladım. “Yani nasıl anlatsam... Anlaşamadıkları için birbirlerine çok uzak oturan insanları hayal et. Bu insanların çok inatçı bir doğası ve kendilerine has bir hayat anlayışları var.”

“Asla kabul görmeyeceğimi mi ima ediyorsun?” dedim kırılgan sesimle.

“Aksine, anneni dul ve yabancı bir kadın olduğu için kabul etmemiş olabilirler ama sen onların kanındansın. Ve anladığım kadarıyla bu insanlar için kan bağı çok önemli. Seni kabul edeceklerini düşünüyorum, Delilah. Belki hemen kucak açmayacaklardır, ancak seni reddetmezler.”

Derin bir nefes aldım. “Peki, çekincen nedir?” diye sordum tüm gerçeği öğrenmek isteyerek.

“Çekincem, burada yaşadığın hayatın orada kabul görmemesi,” dedi hızlıca. “Elbette sen bunca yıl inancına bağlı olarak yaşadın. Ama bu durumu hemen anlayamayabilirler. Ve bir de Anthony var,” dedi sakince. “Tüm engelleri aşsanız bile yabancı bir damadı kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Aileye yabancı bir kadın almamışken yabancı bir adam alacaklarını hiç sanmıyorum.”

Mideme oturan yumruğun acısıyla ellerimi yüzüme kapattım. “Kimi seveceğime karışamazlar,” dedim parmaklarımın arasından. Bunu Matt’ın gözlerine bakarak söylemeye cesaretim yoktu.

Birkaç nefesten sonra nihayet ellerimi yüzümden çektim. “Babama karıştılar ve onu sonsuza dek hayatlarından çıkardılar. Belki pişmandırlar. Belki de 25 yıl sonra her şey değişmiştir.”

Bir umutla söylediklerim karşısında Matt derin bir nefes daha aldı. Yavaşça yanıma oturduktan sonra bir kolunu omzuma sardı. "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum, Delilah. Türkiye'de *Karadeniz inadı* diye bir kavram var. Bu insanlar hata yapsalar bile sözlerinden dönmüyorlar."

Matt umutsuzca iç çektiğimi görünce omzumu sıktı. "Bir anda çok fazla şey anlattım. Ağır geldiğini biliyorum. Ama haklı olma ihtimalin var. Aradan uzun zaman geçti. Her şey farklı olabilir. Evet, belki de pişmandırlar."

Başımı yavaşça salladım. Matt yine de devam etti: "Ayrıca sen hiçbir zaman ailesiz olmadın, Delilah. Ben ve Dennis hep yanındayız. Tabii, Tommy de. Anneme ve babama bakılırsa onlar da seni kızı kadar seviyor. Dünkü izdivaç merasiminden haberim var."

Ellerimle yüzümü kapattım. Utanmıştım. "Benim bu konuyla bir ilgim yok," dedim parmaklarımın arasından.

Hafifçe tebessüm etti. "Biliyorum."

"Matt," dedim yumuşak bir sesle. "Anthony ile biz..."

"Lütfen," dedi beni durdurarak. "Bu konuda fikrim net. Senin öyle bir yola girmeni istemiyorum, Delilah. Anthony benim dostum ama sen benim kardeşimsin. Eğer konu seni korumaksa sonuna kadar onun karşısında dururum."

Benim sesli bir şekilde yutkundüğümü görünce, "Daha fazla konuşmayalım, bugün yeterince şey öğrendin zaten," dedi.

Matt odadan çıktıktan sonra yarım saat daha oturdum. Söylediklerini idrak etmem, anlamlı bir bütün hâline getirmem için aslında günlere ihtiyacım vardı. Anthony ile karanlık bir yolda yürüdüğümüzün farkındaydım. Ancak bu yolda ilginç bir şekilde karanlık olan biz değildik ve kararmamak için de elimizden geleni yapıyorduk.

Odadan çıktığımda Matt gülmüştü. Gözlerimin kızarıklık olduğunu hemen fark eden Dennis, beni anlayışla kucağına çekip kollarıyla sardı. Aynı anneyi paylaştığımız ablamın kucağında bir süre yatarak olanları sindirmeye çalıştım. Kafam öylesine karışık, öylesine sorularla doluydu ki dün akşamdan beri aramalarına cevap vermediğim Anthony bile aklımdan çıkmıştı. Beni ne kadar merak etmiş olacağını düşünerek gözlerimi kapattım.

"Anne!" dedi Tommy tatlı bir sesle. "Teyzem hasta mı? Benim hasta olduğumda yaptığın gibi kucağında yatıyor."

Dennis güldü. "Hayır, tatlım. Sadece biraz yorgun. Gelip sen de ona katılmak ister misin?"

Tommy hevesle başını salladı. Ardından koltukta yanıma kıvrılarak annesinin kucağını benimle paylaştı. Küçük bedenini kollarımın arasına alarak ona sıkıca sarıldım. Bütün düşüncelerimi zihnimin arkalarına ittim.

Dennis ve Tommy ile öğlen yemeği yedikten sonra evime gitmek üzere yola çıktım. Ablam kalmam için ısrar etse de Matt eve geldiğinde orada olmak istemiyordum. Matt'e daha çok sormaktan ve kaldırabileceğimden fazlasını öğrenmekten korkuyordum. Duyduklarımı sindirmem bile zaman alacaktı.

Eve gittim, sıcak bir duş alarak rahatlamaya çalıştım. İştahım yoktu, bir kahve yaptım ve fıstık ezmeli bir sandviçle akşamı geçiştirdim. Telefonuma bakmaya da cesaretim yoktu. Daha duyduklarımı kabullenmeden Anthony ile karşılaşmaya cesaretim yoktu.

Bir an için tüm bunlara devam etmeye bile cesaretim olmayacağını düşündüm.

Elime bir kalem ve kâğıt aldım. Yazmak, plan yapmak benim işimdi. Belki böyle bir yöntemle kafamı toparlayabilirdim. Her zamanki gibi.

Beyaz kâğıdın üzerine yazmaya başladım.

Ne yapabilirim?

1. Olanları hiç duymamış gibi davranarak hayatıma devam etmek.
2. Akrabalarım hakkında daha fazla bilgi öğrenerek onları uzaktan takip etmek.
3. Onları yakından takip etmek: Türkiye'ye gitmek ve bir süre sonra onlarla yüzleşmek.

Seçenekleri özenle yazdıktan sonra tekrar okudum. İlk seçenek, en kolay ve en basit olanıydı. Ama bunu yaparsam yıllardır içimde biriktirdiğim eksiklik hissini nasıl bastıracaktım? Hayatım boyunca merak içinde yaşamayacak mıyım? Böylesi daha kolaydı ama ben ne zaman kolayı seçmiştim ki? Bu seçeneğin üzerini çizdim.

İkinci seçenek onları uzaktan tanımaya çalışmaktı. Eniştemin tuttuğu dedektifler aracılığıyla, fotoğraflarla, taraflı bilgilerle. Tam Amerikan tarzı... Bununla yetinebilir miydim, bilmiyordum. Onca sene beklememiş miydim zaten? Üzerini çizdim.

Üçüncü seçenek en zor olanıydı. En cesaret gerektireni. En kalp kırıcı ama en umut verici olanı. Derin bir nefes aldım. Yazdıklarımın altını çizdim. Kalemî kâğıda bastırıp çektiğim çizgiyi daha da kalınlaştırdım. Yıllarca bu ihtimali düşünmüştüm. Bir gün babamın ailesini bulursam ne yapacağım sorusu, bin bir farklı şekilde aklıma gelmişti. Anneme ve babama yaşattıklarından dolayı nasıl insanlar olduklarını tahmin edebiliyordum. Zaten hep bu yüzden senelerce zihnimin sınırlarını zorlamış, kendimi onların bulunduğu resme yerleştirmeye çalışmıştım. Şimdi elimde çarpık bir planla ilerlemeye çalışıyordum.

Kapı çalınca öyle çok irkildim ki kahvemi mutfak masama döktüm. Not defterimi kurtarmaya çalışarak kenara koydum ve kahve birikintisinin üzerine bir havlu fırlattım.

Dış kapının önüne geldiğimde farkındalıkla duraksadım. Gelen Anthony ise ne yapacaktım? Sanki Matt'in bizi öğrenmesi yetmemişti! Bir de ailemle ilgili bunca şeyden sonra Anthony'ye ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Hayatım bir günde olduğundan daha karışık bir hâle gelmişti. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Ellie ve Kate endişe dolu bir ifadeyle kapı eşiğinde bekliyordu.

"Neredesin, Del? Meraktan çıldırdık!"

"Sakin olun, kızlar," dedim ayakkabılarını çıkarmalarını beklerken. "Evdeyim gördüğünüz gibi. Neler oluyor?"

Onları görünce rahatlamış ama az da olsa hayal kırıklığına uğramıştım. Anthony'ye ne diyeceğimi bilmesem de hâlâ ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Hiç olmadığı kadar.

Ellie kaşlarını çattı. "Anthony bizi aradı, çok telaşlanmıştı. Sana ulaşamadığını söyledi. Biz de seni aradık, ulaşamadık. Yalnız saat önce zile bastık ama cevap alamadık."

"Duştaydım," dedim saçlarımı karıştırarak. Kate gözlerini kısı ve beni dikkatle süzdü. Burnumdan düşen gözlüğümü ve pijamama bulaşan kahve lekesini inceledi.

"Neler oluyor, Del?" dedi yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey," dedim gülümsemeye çalışarak. "İzinizle ben Anthony'ye döneyim."

Cep telefonumu elime aldım. Anthony defalarca aramıştı, bir sürü de mesaj atmıştı. İlk mesajlarında nasıl olduğumu soruyor, sonrakilerde ise endişelenmeye başladığından bahnediyordu. Matt'in ona devrettiği bir toplanı yüzünden şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Normal şartlarda beni bu durumda bırakıp asla gitmeyeceğini ancak Matt ile daha fazla ırsı düşmeyi ve beni üzmeı istemediğini uzun uzun açıklamıştı.

Son mesajında kalbim parçalara ayrıldı. Kendimi tutamayıp olduğum yere çöktüm ve ağlamaya başladım.

Benim tatlı Lalah'ım. Yalvarırım her ne yaşıyorsan benimle paylaş. Şu an bir ihale toplantısındaım ancak benim tek düşünemediğim zencin. Sevgilim, beni uzak tutmak istiyorsan, yerelendiysen, hatta beni artık sevmeyecersen bile umurumda değil. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Seni öyle çok seviyorum ki bir an bile kötü hissettğini bilmek bana sonsuz bir acı veriyor.

1713

"Hey, hey, hey!" dedi Kate bana sarılarak. "Neler oluyor, Del? Bize anlatabilirsin." Ellie de gözleri dolmuş bir hâlde telaşla başımda dikiliyordu. "Ne var?" dedi gözyaşlarını silerek. "Ağlayan birini gördüğümde dayanamıyorum."

Kate gözlerini devirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun, El. Gidip bir mendil getir."

Ellie hızla banyoya yöneldi.

"Ya da tüm paketi," dedim arkasından.

Omuzlarım çöktü. "Ben ne yapacağım şimdi, Kate?" diye inledim.

"Öncelikle bize neler olduğunu anlatacaksın," dedi Kate bana tekrar sarılarak. "Sonra beraber bir çözüm bulacağız."

Ellie gelip bana bir tuvalet kâğıdı rulosu uzatırken söze girdi: "Ve de Anthony'ye cevap vermen gerekiyor."

Kate yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Tuvalet kâğıdı mı getirdin?"

Ellie omuz silkti. "Daha pratik olur diye düşündüm."

Kate oflarken Anthony'ye mesaj yazdım.

İyiyim. Kızlar yanımda.
Endişelendirdiğim için çok üzgünüm.
En kısa zamanda arayacağım.

19:27 ✓✓

Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Kalbim ve ruhum her an seninle,
Lilah. Ne zaman istersen.

19:28

İç çekerek gülümsedim. Anthony her şeye rağmen beni gülümsetmeyi başarıyordu. "Flörtleşmeniz bittiyse hikâyeyi duy-mak istiyorum," dedi Ellie mızımız bir çocuk gibi. Ardından ab-lasından bir yastık yedi. Bu durum hiç de şaşırtıcı değildi.

Anlatmaya başladım. Bir saat sonra tüm olanları öğrenmiş-lerdi. Matt'in bizi nasıl gördüğünü, ilişkimizin açığa çıkmasını ve diğer her şeyi. Ailemi, tutucu akrabalarımı... Türkiye'yi...

"Vay canına!" dedi Kate. "Resmen bir gecede tüm hayatın değişmiş, Del."

"Bir şey söyleyeyim mi?" dedi Ellie gözlerini kısarak. "Hikâyeyi kitap yapmalısın. Ciddiyim, E.L.James'ten bile iyi satarsın. Ama içine biraz şey sahnesi katalım. Anlarsın ya."

Ellie sırtınca, "Off Ellie!" dedim yüzümü kapatarak. "Sen gerçekten hastasın," dedi Kate kardeşine. "Ticaretten hiç anla-mıyorsunuz," diye mızımızlandı Ellie mutfağa giderken. Isıtıcı-nın tuşuna basıp bize arkasını döndü.

"Onu boş ver," dedi Kate. "Ne yapacaksın diye soracağım ancak sen kararını vermiş gibi duruyorsun." Bakışlarıyla elindeki listeyi işaret etti.

"Bilmiyorum," dedim umutsuzca. "İşlerim yoğun, yöneticiliğe yeni terfi ettim. Hem Anthony'ye ne diyeceğim?"

"İşlerin bekleyebilir," dedi Kate tatlılıkla. "Anthony senin sevgilin, Matt de enişten. Patronlardan yana bir sıkıntın yok, Del."

Derin bir nefes aldım. "Anlamıyorsun. Anthony'yi kırmak istemiyorum. Onu kabullenmeme ihtimali yüksek olan akrabalarımın varlığını ona anlatmak istemiyorum. Anthony de benim gibi babasız büyümüş, sosyopatlık derecesinde takıntılı bir anneyle başa çıkmış ve tüm bunlar yetmezmiş gibi Melanie'nin hastalığı ile uğraşıyor. Hem de tek başına."

"Melanie hasta mı?" diye bağırdı mutfaktan. Sonra hızla yanımıza geldi.

Söylememem gereken bir şeyi açık ettiğim için çenemi kapadım. "Uzun hikâye, kızlar. Tek bilmeniz gereken Anthony de oldukça kırılgan durumda. Bu durumu ondan ayrı halletmek istiyorum. Tek başıma yüzleşmek, tüm yüklerimden arınıp ona öyle gitmek istiyorum."

"Ben varım," dedi Ellie. Kaşlarımı çattım. "Neye varsın?"

"Yarın sabahtan gitmeye tabii ki."

Kardeşine bakan Kate sıırttı. "Nasıl yani?" dedim hayretle.

"Yarın sabah gidiyoruz seni şapşal," dedi Ellie.

"Kızlar saçmalamayın. Okulunuz ne olacak? Hem bir gece de her şeyi nasıl ayarlayacağız?"

"Ben hallederim," dedi Ellie hemen. "Ayrıca ara dönemdeyiz. Okul problem değil."

"Ama ya masraflar?" diye sızlandım. "Siz öğrencisiniz, siz bir şey ödetmek istemem."

"Uçak biletlerini dert etme," dedi Kate hemen. "Babamın iş seyahatlerinden kazandığı miller var. Hepimizin biletlerini almaya yeter."

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diye sırıttı Ellie.

"Delâ, ya harcamalarımız? Yani birikmiş bir miktar param var ama yeterli olur mu, bilemiyorum."

"Türk parasının değerinin düşük olması onlar için kötü, bizim için iyi haber. Del, Orada bizim paramız fazla değerli."

Beni neredeyse ikna edeceklerdi.

"Ekstra harcamalar için Matt'ten avans isteyebilirim," dedim heyecanla. "Maaş ödemelerimden kesmelerini söylerim."

"Aman Tanrım, Del!" diye inledi Ellie. "Enişten Trump kadar zengin ama sen hâlâ maaş hesaplaması yapıyorsun."

Kate tam üzerine bastığını belli edercesine yumruğunu uzattı. Ellie de ona hemen karşılık vererek güldü. Az önce kavga etmişlerdi miydi?

"Pekâlâ, dedi Ellie. "Plan şu: Ben biletlerimizi hallediyorum. Kate, sen benim valimizi yapıyorsun." Söze girmek için yeltenen Kate'in hemen lafını kesti. "İtiraz yok, planı ben kurdum. Her neyse, Del, sen enişteni arıyor ve akrabalarına ulaşmak için tüm işiğin detaylarını öğreniyorsun. Ben de bunlardan yola çıkarak gerekli rezervasyonları yapıyorum. Sabah da erkenden yola çıkıyoruz."

Kalbimde yeni bir umut keleşbeği kanatlarını çırpmaya başladı. Ancak aklıma Anthony gelince hemen kanatlarını indirdi.

"Anthony'ye ne diyeceğim?"

"Yalan söylemene gerek yok, sadece detay vermezsin. Aileni bulduğunu ve uzaktan da olsa görmek istediğini söyle."

"O da gelmek isteyecektir," dedim üzüntüyle. "O yüzden o şehir dışındayken gidiyoruz ya," diyerek göz kırptı Ellie.

Ellie ne zaman bu kadar büyümüştü, bir fikrim yoktu. Ancak en zor anımda yardımına koşmuşlardı. Yanımda olduklarına gülmekle gülümsedim.

"Türkiye yolculuğu başlasın!" diye bağırdı Ellie. Kate de aynı anda alkışlıyordu. Gözlerimde biriken yaşları gizleyerek onlara gülümlüydüm.

Uzun bir gece olmuştı. Uyumak yerine, tüm zamanımı Türkiye'de lazım olacak eşyaları düşünmek ve valizimi hazırlamada geçirmiştim. Gözlerimden uyku akıyordu ama tamamen hazır olduğuma inanana kadar durmadım.

Uçağımız sabah 10'daydı. Uçuş, beklediğimden de uzundu. Tam 20 saat boyunca yolda olacaktık. Önce Detroit'ten uçağa 1.5 saat uzaklıkta olan Şikago'daki O'hare Havalimanına inecek oradan da İstanbul'a direkt uçan uçağa binecektik. Rize'de kiralamanı olmadığı için İstanbul'dan da Trabzon'a anladığım kadarıyla Rize'ye en yakın havalimanına sahip şehir burasıydı. Uzman Ellie, rotamızı doğru çizmişti- uçacak ve kiraladığımız araba Rize'ye gidecektik. Yol haritamızı düşünmek bile yorucu oldu ancak cesaretimin kırılmasına izin vermeyecektim.

Hazırladığım büyük valizi dış kapıma doğru çeğiştirirken labirene bir ağırlık çöktü. Anthony'ye ne diyecektim? Bu duruma ağıldamanın kolay bir yolu yoktu. Kendimi böylelesine karıştırmak isterken, ona her şeyi doğru şekilde nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Evine gidecek vaktim yoktu. Hem veyahatten he-
nüz düşünmemiş olma ihtimali yüksekti. Adayıp söylemek çok mu zor olurdu? Kapıyı açım, valizimi koridora çıkarırken bir yandan çizmüm bulmaya çalışıyordum.

Arayışımı çağırırım, kızları apartman girişinde bekleyecek-
ler. Saat henüz sabahın 7'siydi.

Uzun bir gece olmuştı. Uyumak yerine, tüm zamanımı va-
lizimi hazırlamak ve Türkiye'de gerekecek eşyaları düşünmekle
geçirmiştim. Gözlerimden uyku aksa da tamamen hazır olduğum-
a inanana kadar durmadım. Uçağımız sabah 10'daydı.

Apartmanın girişindeki koltuğa oturup kızları beklemeye koyuldum. Whatsapp'a girip "*Ben buram, girişte bekliyorum.*" yazdım.

Kate hemen cevap yazdı: "*5 dakikaya geliyoruz.*"

Sabahın köründe attığı emojiyi görünce güldüm. Hava, aydınlanmaya yeni başladığı için loştu. Apartmanın girişinde bulunan aynalar loş havayı tamamen içeri yansıtıyor; bu da ortama hafif ürkütücü bir hava katıyordu. Gözlerim uykusuzluktan sızsa da ben inatla direniyordum. Günün yavaşça aydınlanmasını, güneşin kendini gösterip loş ışığı parlak tonlarla değiştirmesini izledim. Dış kapıda bir hareketlenme olunca dikkat kesildim. Bay Jackson olabilir miydi? Kapının yanlarına dekor amaçlı yerleştirilmiş pencereler pek de ipucu vermiyordu. Gelen kişi şifreyi girip kapıyı araladı. İçeri girdiği an göz göze geldik.

Gelen Anthony idi.

Bu saatte burada ne yapıyordu? Şehir dışında olacağını sanıyordum. Paniklediğim için kalbim sıkıştı. Valizimle apartmanın girişinde bekliyordum. Bu tablo, herhangi bir açıklamaya çok da ihtiyaç bırakmıyordu. Beni görünce gözlerinin içine hiç sönmemesini istemediğim kadar parlak bir ışık yerleşti. Öyle güzel gülmüsed ki birazdan vereceğim haberin suçluluğuyla omuzlarım düştü.

"Lilah," dedi yumuşak bir sesle. Bakışları hemen yüzüme, ardından da yanımda duran valize kaydı. Neyse ki soru sormak yerine, bana kollarını açtı. Hiç tereddüt etmeden benim için açılan huzur yuvasında buldum kendimi. Losyonunun kokusu bu defa belli belirsizdi. Bugün tıraş olacak vakit olmamıştı muhtemelen. Hiç şikâyetçi değildim. Kokusu da, verdiği güven duygusu da muazzamdı. Dünden beri yaşadıklarım, öğrendiğim gerçekler ve ikilemler aklıma gelince boğazıma bir yumru oturdu. Ne çok şey olmuştu. Açıklanacak ne çok şey vardı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Sesli yine yumuşaktı ancak bu sefer hafif bir tedirginlik sezilyordum.

Boğazıma bir yumru oturdu. Ağlamak istemiyordum. Hafifçe öksürdüm. Ardından, "Evet," dedim. Başımı kaldırıp Anthony'nin bana ilgiyle bakan yüzüne odaklandım. O an göz göre olmak istiyordum. İçinde bulunduğum durumu, onun kollarının altında saklanarak anlatmak bana göre değildi.

"Türkiye'ye gidiyorum," dedim tek seferde. Anthony'nin alnı kırıştı. "Daha önce hiç bahsetmemiştin." Sesi yine şefkat dolu fakat aynı zamanda da endişeliydi. İkisini bir arada hissetmesi, hissettirmesi... Tanrım! Onu öyle çok seviyordum ki!

"Ani oldu," dedim sesimdeki suçluluğa engel olamayarak. "Dün gece karar verdim."

Benden hafifçe uzaklaştı. Ellerini saçlarından geçirdi. Zaten pek de düzgün olmayan saçları tamamen dağıldı. Boynundan dökük etmediği atkısını çekiştirdi. Artık stresini ve endişesini alenen belli ediyordu. "Bu akşam gitsek olmaz mı? İşlerimi toparlamam için en azından bir günüm olsa? Çalışanlarımı zor durumda bırakmak istemiyorum."

Gülümsedim. "Anthony, benimle gelmene gerek yok. Hem daha neden gittiğimi bile söylemedim."

"Seninle her yere gelirim, Lilah. Herhangi bir nedene gerek yok. Bana ihtiyacın olduğu sürece, tüm evreni senin için dolaşabilirim."

Yanına gidip elini tuttum. "Sana elbette her zaman ihtiyacım var. Ancak bunu tek başıma halletmeliyim. Ailemle ilgili öğrendiklerim öyle karışık ki, bunları bir bütün hâline getirmeden; kendi özümü tamamen kavramadan, kabul etmeden ya da reddetmeden tamamlanmayacakmışım gibi hissediyorum. Bu nedenle gidip yüzleşmeliyim. İyi ya da kötü. Buna ihtiyacım var."

Anthony elini elimin üzerine koyarak nazikçe derimi okşadı. Ancak sıkıntılı bir nefes vermeyi ihmal etmedi. "Bilmiyorum, Lilah. Seni başka bir coğrafyaya tek başına gönderme fikrini sevmeydim."

"Tek değilim. Kızlar bana şaperonluk edecek."

Tam bu sırada kızlar, asansörden inip valizlerini sürüklemeye başladılar.

“İşte geliyorlar,” dedim gülümseyerek.

Ellie önden ilerledi. “Sen az önce bize şaperon mu dedin? Şu romantik tarihi zırvalıkları okumayı bırakmalısın, Del. Aklın hâlâ 18. yüzyılda. Milenyumdayız. Şu an tam olarak senin *kaçış arkadaşların* oluyoruz.”

Gözlerim büyüdü. Anthony’ye döndüm. Kaşlarını merakla kaldırmıştı. “Öyle bir şey yok,” dedim panikle. Neyse ki Kate hemen araya girdi: “Günaydın, Anthony. Ellie’ye bakma lütfen, erken uyanınca her zamankinden daha çok saçmalıyor. Delilah’a memnuniyetle eşlik edeceğiz.” Bir an dönüp umutsuzca kardeşine baktı. Ama hemen yüzünü düzeltip bize gülümsedi ve Anthony’e, “Lütfen endişelenme,” dedi.

Kate’in çabası çok tatlıydı ama her şeye rağmen Anthony’nin endişeleneceğini biliyordum. Ellie esniyordu. Ona aldırmadan, “Siz taksi çağırın, ben geliyorum,” dedim. Kızlar itiraz etmeden hızlıca apartmandan çıktı. Anthony’nin güzel yüzü artık üzgün bir ifadeye bürünmüştü.

“Havalimanına ben bırakayım,” dedi. Ses tonunda gizli bir kabulleniş vardı.

Tekrar elini tuttum.

“Taksiyle gitmemiz daha iyi olur. Havalimanları bana ayrılığı hatırlatıyor. Orada veda etmek çok daha zor olacak.”

Anthony sıkıntılı bir nefes bıraktı. “Lilah,” dedi ve ardından düşüncelerini toparlamak için bir süre sessiz kaldı. “Bu, çok ani oldu. Sana böylece, apartman girişince veda etmek istemiyorum. Sizi havalimanına götürmeme izin ver. Lütfen.”

Gülümstedim. Onu reddetmek kalbimi kırıyordu. “Anladığım kadarıyla bu vedayı dramatik hâle getirmekte kararlısın,” dedim.

“Aşk ve dram birbirine kötü bir lanetle bağlıdır, sevgilim.”

Bu defa kahkaha attım. “Şair mi oldun? Tam da ben giderken!”

Güldü. Sonra bana tekrar sıkıca sarıldı.

**"Delilah Hazel, seni seviyorum. Seni her coğrafyada, her in-
ansta, her koşulda ve tüm dünyalarda ölesiye seviyorum."**

Yutkundu. Derin bir nefes aldı ve ardından, "Bu yüzden lütfen bana en hızlı şekilde geri dön. Hayatımı daha fazla sensiz geçirmek istemiyorum," dedi.

Gözlerim doldu. Dudaklarımı büktüm. Başparmaklarıyla gözlerimin altında biriken gözyaşlarını sildi. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Tüm evrenlerde."

Gözlerime dokunan parmakları yüzümü dolaştı. Ardından boynuma indi. Elleri sıcacıktı. Gözlerimi kapattım. Bu bir veda öpücüğüydü ve tam da olması gerektiği gibiydi. Tatlı, acı, sıcak ama ayrılığın soğukluğunu taşıyan, kederli ve biraz da tuzlu. Gözyaşından. Uzun bir nefes kadar yoğun ama dış kapının sesiyle bölünecek kadar talihsiz.

"Hey, Del! Havalimanına geç kalıyoruz. Dilerseniz siz ayrı taksiyle gelin ve arka koltukta romantizme ya da bu her neyse ona devam edin."

Ellie parmağını bize doğru sallayarak konuşuyordu. Mükemmel vedayı mahvetmişti ama bu Ellie'ydi. Daha azı beklenemezdi. Anthony elimi tuttu. "Arabam hemen yan sokakta. Apartman önüne çekeyim."

"Taksi bekliyor," dedi Ellie göz devirerek. "Taksiyle gitmiyor muyduk?"

"Anthony bizi götürüyor," dedim.

Ellie ıslık çaldı. "Kate, taksiyi yolla. Patron bize şoförlük yapacak!"

Havalimanına varmamız pek uzun sürmedi. Anthony yol boyunca, her kırmızı ışıktaki dönüp uzun uzun bana baktı. Ellie ise ne kadar aç olduğuyla ilgili konuşarak dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırmayı başardı. Kısmen.

Limanın dış hatlar girişine geldiğimizde Kate araçtan inmeden, "Bekleyin!" dedi.

"Del, biliyorsun, hâlâ geç değil. Ellie'yi Anthony ile gönderip, huzurlu bir yolculuk yapabiliriz."

Ne kadar ciddi olduğunu görünce güldüm. Ellie boş durmadı. "Bunun geleceğini bildiğim için hiçbir rezervasyonu size göndermedim. Bensiz bir hiçsiniz, o yüzden benimle yolculuk fikrini erken benimseseniz iyi olur."

Derin bir nefes aldım. "Sanırım sonuç açık."

Kızlar araçtan inerken Anthony yine bana bakıyordu. Aynı derin bakışlarla.

"Öyle bakarsan gidemem," dedim. Elini tuttum.

"Uçağa gidişe kadar bırakmama izin vermelisin."

Güldüm. "Hayır hayır. O kadarına dayanamam. Seni burada bırakmak bile yeterince zor."

"Pekâlâ, Lilah."

Anthony kemerini çözüp araçtan inerken ben de son defa pasaportumu kontrol ettim. Aslında yanımda olduğunu biliyordum ama sanki son dakika bir pürüz çıkmasını istiyordum gibiydim. Böylece Anthony'nin yanında kalabilecektim. Fakat böyle bir şey olmadı. Pasaportum yanımdaydı. Gitmek için hazırdım.

Arabadan inip benim için valizimi çıkaran Anthony'nin yanına ilerledim. Kate bana işaret edip içeri gireceklerini ima etti.

"Sanırım gerçekten veda vakti," dedim Anthony'nin beline sarılırken.

Buruk bir şekilde güldü ve sarılışıma karşılık verdi. "Sabah uçaktan indiğimde evine gelirken hayal ettiğim bu değildi. Kaç gün kalacaksın?"

"Bir hafta." Gülümsemeye çalıştım. "Bensiz yedi gün idare edebileceğinizi umuyorum, Bay Howard."

Elimin üzerini öptü. "Bayan Hazel, sensiz yedi saate bile tahammülüm yok ama bana beklemekten başka çare bırakmıyorsun."

“Görüşürüz, Anthony,” diyerek ondan ayrıldım. Yanında biraz daha kalırsam gitmekten vazgeçecektim.

Valimizi giriş kapısına doğru sürüklerken son bir defa arkama baktım. Aracına yaslanmış, beni izliyordu. Göz göz geldiğimizde dudakları kıpırdadı. “*Seni seviyorum.*”

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.